

Tiểu Gia Nô

Contents

Tiểu Gia Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3: Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	54
8. Chương 8	61
9. Chương 9	70
10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)	77

Tiểu Gia Nô

Giới thiệu

Không cần, lão thiên gia vì sao sẽ đối với nàng tàn nhẫn như vậy a! Nàng dùng hết gia sản của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-gia-no>

1. Chương 1

Lạc Nhật quốc có lão nhân đoán mạng thần kỳ, được gọi là thầy tướng số bói toán tài tình... Tạm thời đừng nghiên cứu vì sao khắp thiên hạ, lão nhân đoán mạng đều được gọi là thầy tướng số.

Tóm lại thần tướng số có khi ở tại dưới núi, có khi ở tại trên núi, cũng có khi ở trong khe núi, có khi ở trên đỉnh vực sâu...

Nhiều khẩu lệnh dừng ở đây, kế tiếp, tiếp tục muốn nói là, hiện thời thiên hạ thái bình, người nào sẽ tin tưởng cái gì rút thăm đoán mạng, cũng chỉ có thiếu nữ hoài xuân cùng thiếu niên động dục mà thôi!

Haiz, haiz, đừng đánh... nói như vậy đối với nhóm thiếu nam, thiếu nữ đang đến tuổi cập kê là tốt lắm rồi. Nói ngắn lại, nhóm thiếu nam thiếu nữ này nói liền không dứt đi đến cửa hàng của thần tướng số ở dưới núi, truy vấn thần tướng số đại nhân lúc nào mới có thể gặp được nhân duyên của bọn họ.

Thần tướng số đại nhân phi thường nghiêm túc chỉ vào đáy vực sâu nói: “Theo từ trên vực này nhảy xuống đi!”

Mọi người rống “Sẽ ngã chết người a~!”

Thần tướng số trầm tư trả lời “Nguyên bản là sẽ ngã chết, nhưng căn cứ vào ta nhìn trộm tình yêu tiểu thuyết ngàn năm sau mà suy tính, nhảy vực là hên, không chết người.”

“Như vậy ngộ nhờ hên đã chết?” Mọi người lại rống.

Thần tướng số áo trắng tóc bạc, vuốt râu thở dài “Hên đã chết liền đầu thai đến hỏi Diêm Vương nhân duyên của bản thân mình, như vậy nhanh hơn!”

Mọi người đại ra rất nhiều, cánh cửa của cửa hàng bỗng nhiên bị đá văng, vợ cả của thần tướng số tính toán tài tình hai tay chống hông xông vào.

“Các người còn tại đây hỏi hần linh tinh gì đó cho tốn công, hần từ ba năm trước đây liền trở thành lão hồ đồ, hần hiện tại chỉ biết nói mê sảng.”

Nói xong, đem thần tướng số giống như xách con chó nhỏ, xách đi ra ngoài. “Mỗi lần thời điểm nên uống được thì bỏ chạy, đảm đương cái gì tính toán tài tình, có rảnh không bằng tính bản thân mình còn sống tốt thêm được mấy năm nữa đi!” Nguyên bản thần tướng số đạo cốt đầy mình, giờ đây lại ngây ngô cười, bị thê tử dẫn theo đi ra ngoài.

Có lẽ thần tướng số thật là một thể hệ nổi danh, nhưng là tám mươi tuổi, hần lại hiểu rõ thiên cơ cũng sẽ bại bởi lớn tuổi.

Mọi người rơi vào đường cùng, cũng chỉ biết hậm hực hờn dỗi trở về.

Chỉ thấy thần tướng số rời đi, bỗng nhiên quay đầu lại, nét mặt già nua đầy nếp nhăn. “Các vị nhớ kỹ a, muốn tìm nhân duyên nhanh đi nhảy vực đi!”

Núi rừng yên tĩnh đắm chìm trong ánh mặt trời dịu nhẹ, tiếng chim hót thánh thót càng làm cho khung cảnh rừng thu này thêm phần mát mẻ. Bỗng nhiên, một tràng tiếng thét chói tai từ trên không truyền xuống, đánh vỡ vẻ tĩnh lặng, thâm u của đất trời.

“Aaaaaaaaaaaaaa ... cốp”

Cuối cùng, tiếng thét biến thành tiếng va chạm của cầm...

Đau quá! Đau quá đi! Mạc Đề Đề không ngừng kêu rên, chưa nói tới xương cốt trong người đã rơi rụng tan tác từ bao giờ, chỉ riêng cái ba lô to đùng trên lưng đã ép nàng tới mức không thể động đậy.

“Cái công ty xuyên qua đáng ghét kia! Đã thu tiền của người ta rồi mà sao chất lượng phục vụ lại kém như vậy”

.... ây da, bò dậy, bò dậy thôi...

Bỗng nhiên, Mạc Đề Đề phát giác có cái gì đó không đúng, xúc cảm dưới thân là... Nàng cúi đầu nhìn đồng lá dưới chân mình- đây đều là những thứ bị gãy rụng do nàng va phải trong lúc ngã xuống nhưng là, bên trong đồng cảnh lá hình như còn có thứ gì khác thì phải?!

Quả nhiên, dưới núi lá truyền ra giọng nói non nớt của trẻ con: “Người có thể đứng lên một chút được không?”

A, có người! Nàng vội vã nhảy dựng lên làm đồ đạc trong chiếc ba lô to uỳnh sau lưng bị rơi xuống đất rất nhiều nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là...nàng xuyên qua thời không đi đến cổ đại, người đầu tiên nàng nhìn đến liệu có phải không cũng giống như trong tiểu thuyết là một người đàn ông tốt, anh

tuần, nhiều tiền? Chưa kết hôn? Tốt nhất là không nên tự cao quá, biết coi trọng nàng...Nghĩ đến đây, nàng nũng nịu nói: “Công tử ~”

“Yêu quái”

Đáp lại tiếng gọi mềm mại đầy tình cảm, là một tiếng thét chói tai, cùng tiếng gào khóc thảm thiết. Mạc Đề Đề trừng mắt nhìn tiểu tử đang bò dậy từ trong đồng lá. Ừm, bề ngoài trông thanh tú chỉ tiếc hơi gầy quá, đôi mắt vì bị kích động mà hoảng hốt. Đứa trẻ này cùng lắm là 10 tuổi thôi.

“Vì sao lại là một đứa trẻ con ?!” Soái ca đâu ? Mỹ nam đâu? Về căn bản là không giống những tình tiết trong tiểu thuyết mà...

“Đại tiên tha mạng!” Thiếu niên hướng về phía nàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu lay., tuy rằng không biết đây là yêu quái gì, nhưng là xem đối phương mặt mũi thì bần dập lại còn phát ra ánh mắt đáng sợ; trang phục, trang sức thì kỳ quái cùng với cái túi sách khổng lồ trên lưng, khẳng định không phải con người.

Mạc Đề Đề không kiên nhẫn nhéo cổ áo hắn: “Đừng âm ỉ nữa! Mau nói cho ta biết đây là đâu? Năm nay là năm bao nhiêu? Có hay không có soái ca nổi tiếng?”

Thiếu niên vội vàng thành thật trả lời: “Nơi này là trấn Hạ Sa thuộc nước Lạc Nhật, còn soái ca.....soái ca là cái gì ạ?”

“ A, ta đã quên cổ nhân các người có cách nói chuyện không giống với chúng ta. Soái ca chính là mỹ nam tử, mỹ nam tử, hiểu chưa? Phải có nhiều tiền, đáng người tốt. Tốt nhất là võ công cũng phải cao cường.” Tách... Một giọt nước miếng không cẩn thận rơi xuống.

Thiếu niên đầu óc đã mê muội, nghe xong một đồng sau càng thêm ngây ngẩn nhìn nàng. Chiếc áo không tay màu hồng phấn cùng chiếc quần ngắn màu lam làm lộ ra những đường cong. Rõ ràng nhìn thì thật là đồi phong bại tục thế nhưng cũng lại cực kỳ đẹp mắt. Đương nhiên, đó là phải bỏ đi những vết bầm tím trên khuôn mặt của nàng. Chỉ là, rất quái dị, hắn nhìn không ra những hoa văn kỳ quái trên quần áo nàng được may như thế nào? Mẫu thân của hắn, cũng được coi như là thợ may số một số hai của trấn Hạ Sa, e rằng cũng không có khả năng này.

Nàng không kiên nhẫn, thò tay ra gõ cái đầu nhỏ của hắn một cái: “Nói mau a~, thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử của các người ở nơi nào?”

Thiếu niên hoàn hồn, ngượng ngùng thu lại ánh mắt: “Người đó đã chết...”. Hắn chưa từng gặp qua cổ áo ai lại mở ra lớn như vậy, làm lộ cả một khoảng da trắng mịn. Yêu quái này thực sự là rất phóng đảng.

Mạc Đề đề còn đang bận tiêu hoá tin dữ: “Cái gì?! Đã chết?!” Đáng giận a~, sao lại không đợi nàng đến mà đã chết rồi. “Vậy còn đệ nhất phú hào hay đại loại như thế thì sao,có hay không?”

“Hình như là có...”

Nàng mừng rỡ, càng thêm vội vàng truy vấn: “Hắn đẹp trai không? Võ công cao chứ? Đáng người được không?”

“Bề ngoài rất đẹp mắt, võ công rất cao, đáng người...” Thiếu niên xấu hổ không nói được nữa. Các yêu quái bây giờ đều háo sắc như vậy sao?

Mạc Đề Đề kích động đến sắp nổi điên, bỏ mặc thiếu niên, ngửa mặt tuyên thệ cùng trời cao:

“Tốt, chính là nam nhân này. Ta nhất định phải gả làm vợ của hắn!”

Thật là bậy bạ nha! Có phải những lời nói của hắn đã vô tình làm hại người khác rồi không? Thiếu niên vội vàng dè dặt nhắc nhở: “Đại tiên, vị chủ nhân cao quý này đã thành thân”.

Răng ...rắc..., tấm lòng thiếu nữ vừa mới được cao hứng giải bày – nát =))))

Nàng dùng tốc độ rất chậm, rất chậm quay đầu, nhéo nhéo thiếu niên: “Tiểu tử, mau nói xem nơi này của người còn có nam tử đẹp trai, giàu có mà chưa thành thân không?”

Nhìn biểu tình dữ tợn của Mạc Đề Đề, thiếu niên khiếp sợ nuốt một ngụm nước miếng, lắc đầu: “Không, không có.”

Nàng ai oán bỏ tay ra khỏi người của thiếu niên, quay ra tìm kiếm trong chiếc ba lô bự chẳng của mình, sau một lúc, lôi ra được một chiếc máy liên lạc

“À lô, đây là công ty cung cấp dịch vụ xuyên qua thời không phục vụ mong ước của thiếu nữ sao? Ta muốn phàn nàn! Công ty các người tính làm cái gì vậy, sao lại quảng ta đến chỗ này... Cái gì, vì nhầm lẫn nên sớm mười lăm năm? Ta phản đối! Đến sớm như vậy, chẳng lẽ muốn ta chứng kiến quá trình trưởng thành của soái ca sao? Không được! Ta muốn đòi lại tiền. Các người phải mang ta trở về, ta muốn xuyên qua thời không một lần nữa!”

Tranh cãi hồi lâu, công ty xuyên qua rút cục đồng ý đem nàng trở về, nhưng mặt khác cũng muốn nàng giảm bớt sức nặng của ba lô.

“Hừ, đây là cái công ty kiểu gì vậy. Ba lô của ta mới có 20 kg mà đã kêu là quá nặng”

Sau khi tắt máy, Mạc Đề Đề vuốt lại mái tóc dài, xoay người lại thì bắt gặp thiếu niên đang muốn vụng trộm bỏ chạy.

“Ê, người đang làm cái gì đấy?”

“Dạ, thưa đại tiên, con là học đồ của phường được Lan Quế, trấn Hạ Sa. Trong nhà còn có mẫu thân cùng muội muội. Xin người tha mạng!”

“Ai muốn giết người!” Nàng ôm cổ hắn: “Coi như vận khí của người tốt. Người có biết ta là ai không?”

“Dạ, đại tiên...”

Bộp! Ót của hắn bị vỗ một cái.

“Nghe rõ đây, ta là cô gái siêu cấp xinh đẹp đến từ năm 2006. Đáng tiếc là cái niên đại rách nát của các người ngay cả một soái ca cũng không có, thật là rất đáng thương a~ Nhớ kỹ nhé! Một nam nhân tốt thì tốt nhất không nên kết hôn sớm, đừng mười mấy tuổi đã ngây ngốc thành thân. Hơn nữa, người nhất định phải nỗ lực làm việc kiếm tiền. Như vậy mới có mỹ nhân như hoa như ngọc giống như ta đây xuyên qua nghìn năm đến tìm người”.

Mạc Đề Đề đáng thương, từ đầu đến cuối vẫn không biết mặt mũi mình đã sớm bầm dập. =)))

Nói tràng giang đại hải một hồi, nàng bày ra vẻ mặt vĩ đại, lúi húi lấy ra mấy thứ từ ba lô của mình. Đó là những tiểu thuyết tình cảm xuyên không nàng đã mang theo nhằm mục đích tham khảo sau khi xuyên qua. Đáng tiếc là quá nặng, không mang về được.

“Bởi vì lẽ đó, những tiểu thuyết này sẽ để lại cho người tham khảo. Khi trở về, hãy nói ọi người những điều mà một người đàn ông tốt nên làm. Nào, giờ thì cười lên và nói: tiên nữ tỷ tỷ thật là lợi hại đi!”

Thiếu niên mặt đỏ ra, máy móc lặp lại: “Tiên nữ tỷ tỷ thật là lợi hại...”

“Ngoan, nhất định phải nhớ kỹ phong cách tuyệt vời của tiên nữ tỷ tỷ ta đó”. Bằng không, thật đúng là mất công nàng vất vả xuyên qua thời không như vậy để đến nơi này a~.

Vẫn đang nói không ngừng nghỉ, xung quanh nàng bắt đầu xuất hiện gió xoáy nhẹ, rồi càng lúc càng mạnh lên. Mạc Đề Đề biết quá trình xuyên qua sẽ bắt đầu ngay lập tức.

“Ok, vậy bye bye~”

Nàng phong tao gửi lại một nụ hôn gió, rồi cũng giống như lúc đến, biến mất trong chớp mắt như một tia sáng loé lên giữa cuồng phong.

Thiếu niên đỡ đỡ nhìn những quyển sách kỳ quái trên mặt đất. Hắn run run nhặt lên một quyển sách có hình bìa là một thiếu nữ xinh đẹp mặc quần áo cổ đại.

“Đây là đồ vật yêu quái lưu lại?”

Một trận gió thu thổi tới, khiến sách vở trên mặt đất lật giở rào rào như hưởng ứng câu nói của hắn. Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời: “Mạc Đề Đề?”

Bên trong mỗi quyển sách đều có chữ ký xấu xí nhưng thừa kiêu ngạo – Mạc Đề Đề =)))

Quyển sách bên cạnh đang lấp loé cái gì đó. Hắn tò mò đi đến nhặt lên, phát hiện bên trong cuốn sách có một chiếc bông tai hoa hồng thủy tinh rực rỡ.

Đẹp quá đi! Lật sang trang khác xem thử, hắn lại càng giật mình: “Đây là sách của trời sao?” Trên đời này làm gì có sách vở nào được in ấn tinh xảo, đẹp đẽ như thế này...

Phút chốc, cả núi rừng vang vọng tiếng hét:

“Trên núi Thiên Tính có thần tiên hạ phàm a

”

* * * *

“Tiểu thư, mỗi lần xuyên qua thời không, cô có thể không cần mang theo cái ba lô lớn như thế này được không?” Nhân viên phục vụ bắt đầu nhìn cái ba lô sắp sửa so với nàng còn nặng hơn: “Mỗi lần thất bại đều do cô mang quá nhiều khiến cho đến sai niên đại”

Mạc Đề Đề nhún mày: “Những thứ này đều là những đồ vật thiết yếu khi xuyên qua thời không. Mấy người không cần đổ trách nhiệm lên ta. Ta táng gia bại sản để trở thành vật thí nghiệm đầu tiên của các người thế này có khác gì con chuột bạch đâu. Các người không tìm cho ta một niên đại tốt, ta quyết không bỏ qua. Mau điều tra xem niên đại nào có nhiều soái ca giàu có đi”.

“Đừng giục! Đừng giục nữa!” Các nhân viên sợ hãi than: “Coi như chúng tôi xin cô đó. Nếu cô còn tiếp tục mang theo đồ đạc nặng nề như vậy xuyên qua thì máy móc sẽ bị hỏng mất”.

“Nhưng đây đều là bảo bối a~! Những tiểu thuyết tình cảm này ta sẽ dùng để tuyên truyền sau khi đến cổ đại, mấy cuốn sách y học thì đều thiết yếu còn có một ít đồ dùng hàng ngày và một vài vật dụng để chế tạo máy móc đơn giản mà thôi...” Nàng kể lể rõ ràng công dụng của từng thứ bảo bối trong túi rồi đặc ý kết luận một câu: “Vì lẽ đó, không có thứ nào có thể bỏ đi”

Thật là một cô gái ồn ào... Các nhân viên bắt đầu dỗi xua tay: “Tuỳ cô vậy. Xin mời qua bên đó nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ đặt lại niên đại một lần nữa”

“Hừ!” Nàng nghech mặt: “Các người tra nhanh hộ ta nha. Với lại cẩn thận chút, làm ơn đừng nhằm lẫn như vừa rồi nữa”

“Yên tâm đi. Cô là khách quen đầu tiên của công ty, chúng tôi sẽ khiến cô cảm thấy vừa lòng”

Nhân viên kỹ thuật tay thì đùa nghịch máy thời không, đầu thì toát mồ hôi hột, không có can đảm nói cho Mạc Đề Đề hiểu là cỗ máy này thực ra được làm tạm bợ từ những linh kiện bị vứt bỏ. Có thể mang được nàng đến cổ đại rồi quay về đã là điều đáng ngạc nhiên, quỷ mới biết nó còn kiên trì được bao lâu nữa.

Mạc Đề Đề hếch miệng ngồi một bên, thuận tiện xem lại cuốn ghi chú có một không hai của mình- bao gồm những mẩu chuyện, những trích dẫn mà nàng đã thu lượm được qua những tiểu thuyết tình cảm. Nàng năm nay 23 tuổi, ham mê lớn nhất chính là đọc tiểu thuyết tình cảm đặc biệt là tình yêu vượt thời gian. Mỗi lần đọc được truyện về các cô đang thuộc nhóm “gái ế” ở hiện đại, dùng một phát xuyên không đến cổ đại, vậy mà cũng có thể tìm được soái ca mỹ mạo, anh tuấn là lòng nàng lại sôi sục ý muốn xuyên qua. Hơn nữa, ở cái năm 2006 này, ngoài đường chỉ toàn heo đất trong khi mỹ nữ lại nhiều, một người phụ nữ muốn gả ột người đàn ông tốt thì đúng là đã khó càng thêm khó. Với lại, nàng còn không được xếp vào hàng mỹ nữ. Theo tính toán của nàng, với sắc đẹp của bản thân cùng với bằng cấp, gia thế phổ thông như vậy, khả năng tìm được đàn ông tốt so với được cứu khi gặp nạn ở vùng biển quốc tế khéo khi còn nhỏ hơn một phần mấy chục nghìn. Bởi vậy, khi nàng biết được có một đám quái nhân khoa học nghèo túng cùng cái công ty bé tí tẹo mới nghe tên đã thấy buồn cười là: Xuyên qua thời không này, nàng ngay lập tức trở thành người đầu tiên đăng ký trở về cổ đại, còn đem tất cả tài sản của mình trợ giúp cho công tác nghiên cứu. Đáng tiếc là, những người này có vẻ không được việc cho lắm. Giống như vừa rồi ấy, rõ ràng đã nói là điều tra xong xuôi, tìm được một thời đại tập hợp rất nhiều soái ca thế mà rốt cục lại đến nhầm thời gian.

Hừ. Nàng đã quyết định rồi, ngày nào mà chưa nhìn thấy soái ca thì quyết không bỏ cuộc, quyết tâm đánh cược toàn bộ tài sản để tìm một phiêu công dài hạn hoàn mỹ nhất.

“Được rồi, được rồi, đã đặt ra được một niên đại tốt. lần này hẳn là sẽ có soái ca thôi”. Nhân viên phục vụ vừa cười vừa đon đả mời Mạc Đề Đề ngồi lại vào bên trong quả cầu thủy tinh. Riêng đối với cái ba lô bụi chẳng sau lưng nàng, quyết định giả bộ như không nhìn thấy.

“Ok, lần thứ hai xuyên qua thời không bắt đầu!”

“A...a...a...a...”

Mạc Đề Đề liên tục thét chói tai trong lúc rơi từ trên không xuống, trong lòng âm thầm nguyên rủa: cái máy thời gian chết tiệt này, không hề để ý đến sự an toàn của người dùng là sao? Mỗi lần đều từ giữa không trung ngã xuống, mấy vết bầm tím lúc nãy của nàng vẫn còn chưa tan hết đâu, thế này thì nàng phải làm cách nào để câu dẫn soái ca đây!!! Âm ỉ hét cho đến khi sắp chạm đất, nàng bỗng nhiên phát hiện ở rừng cây phía dưới có người:

“A... a... a... cốp!”

Cuối cùng, âm lượng cao vút vẫn như cũ biến thành tiếng cảm bị va đập. Để cho đầy trời sao nhỏ biến mất xong, nàng phẩy bụi trên người rồi trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt hay nói đúng hơn là một thiếu niên đẹp trai khoảng 17, 18 tuổi.

“Những người cổ đại các người đều thích làm đậm thịt sao?” Muốn làm cũng được nhưng cho xin đi, không cần lúc nào cũng dùng ót tiếp cảm nàng có được hay không? Hại nàng thiếu chút nữa đã cắn vào lưỡi rồi.

Thiếu niên đẹp trai mặt đầy khiếp sợ nhìn nữ nhân đang đè lên mình: “Lại là cô sao? Sao cô lại tới nữa vậy?”

Cái gì? Hắn biết nàng? Người này quen nàng sao? Hay là hắn cũng xuyên qua thời không đến đây? Mạc Đề Đề không hiểu chuyện gì đang xảy ra, im lặng đánh giá hắn, chỉ thấy thiếu niên đẩy nàng ra, tự mình đứng lên. Chính là, trong khoảnh khắc đứng lên, khoe miệng của hắn hơi cử động, giống như là đang ắp nhả cái gì đó.

“Cái bọc của ngươi lại nặng thêm rồi đấy, Mạc Đề Đề”

May mắn là thân thể hắn cũng không tệ, nếu không thì sẽ thực sự bị nàng va trúng, đè ép mà chết.

Gì cơ? Hắn thực sự biết nàng nha:

“Soái ca, người đã gặp ta lúc nào vậy?” Nàng hưng phấn đến mức tưởng nhảy lên nhưng mà vừa mới cử động lại bị sức nặng của ba lô giữ chặt trên mặt đất. Thức thời, nàng quyết định đầu tiên vẫn là nên cởi bỏ ba lô cái đã.

Hự, là nàng nhìn nhầm sao? Nàng nhìn thấy mặt của thiếu niên đẹp trai kia hình như hơi đỏ một chút thì phải? Ngay sau đó, hắn lại tiếp tục cúi đầu sầm soi quần áo.

“Bảy năm trước, cô đã từng rơi trúng ta”

Bảy năm trước? Nàng bỗng nhiên chỉ vào hắn kêu lên: “A, người chính là tiểu hài tử ta vừa gặp!”

Đối với nàng mà nói chính là chuyện của mấy giờ trước, chẳng lẽ... với hắn mà nói, đã bảy năm rồi sao?

“Ta không tên là tiểu hài tử, ta là Đỗ Hành”: thiếu niên đẹp trai cảm giận gào thét rồi lập tức lại trừng mắt nhìn bàn tay đang vươn ra trước mặt: “Cô đang làm cái gì đấy?”

Mạc Đề Đề mắt thì mơ màng nhìn, miệng thì chảy nước miếng: “Trời ạ, ông bà ta nói con trai sau mười tám tuổi thay đổi rất nhiều đúng là cảm có sai a~”. Không thể tưởng tượng được nhóc con gầy gò xương lúc trước sau bảy năm lại có bộ dạng tuấn mỹ đến mức này. Khuôn mặt xinh đẹp đến quá phận, kết hợp với thân hình hơi gầy yếu một chút này, thế nhưng lại mang đậm phong độ và khí chất của người trí thức:

“Người thường bảo dưỡng thế nào vậy? Làn da rất đẹp nha.” Thật đáng ghen tị a~ Chẳng lẽ ở cổ đại cũng có thẩm mỹ viện?

Đỗ Hành xấu hổ xoay mặt đi: “Dừng tay, cô thật không biết xấu hổ!” Động tác của nữ nhân này cũng quá lớn mật đi.

Nàng cười hắc hắc, lơ đi chuyện ăn nói sỗ sàng của mình, vẫn còn nhiều vấn đề quan trọng hơn cần phải hỏi a~.

“Nào nào, đến đây... Đầu tiên, người mau nói cho tỷ tỷ xem, các người hiện tại có mỹ nam tử nổi tiếng nào không?”

Lại là vấn đề này. Hắn trầm mặc mà thâm sâu đánh giá người con gái trước mặt. Trang phục, trang sức vẫn giống hệt bảy năm trước, thậm chí trên mặt vẫn còn vết bầm tím giống như trong trí nhớ của hắn, cùng với chiếc ba lô không những không bé đi mà có vẻ càng thêm khổng lồ kia. Có phải lại nhồi nhét thêm mấy thứ kỳ quái gì đó vào trong?

“Người mau nói đi, có ai là thiên hạ tài tử hoặc công tử nhà giàu không?” : Mạc Đề Đề quan tâm nhất vẫn là chuyện này. Dù sao nàng cũng đã đánh cược toàn bộ tiền bạc dành dụm nhiều năm để được gặp người đàn ông tốt ở cổ đại a

~Đỗ Hành quay mặt ra chỗ khác, mặt hơi hồng hồng: “Có, có bốn người”

“Tốt quá! Thế tất cả đều đẹp trai, nhà giàu, chưa lập gia đình và không có hôn ước ah?”

“Có một người...”

“Thật tốt!” Nàng nhảy cẫng lên mà hoan hô: “Ta đã biết xuyên qua lần nữa là chính xác mà.” Rồi quay mặt hỏi tiếp: “Hắn bao nhiêu tuổi rồi? thân hình cao lớn không? Khuôn mặt thế nào? Đang làm nghề gì?” Một loạt vấn đề được đưa ra tới tấp. Trên mặt nàng hiện ra một nụ cười xán lạn không gì sánh nổi.

“Người đó mười bảy tuổi...”

“Trời ạ. Thôi quên đi!” :Nàng không khỏi kêu rên. Vì sao lại nhỏ hơn nàng nhiều tuổi như vậy? Nàng cũng không có thói quen ăn cỏ non a

~Hắn ngạc nhiên nhìn Mạc Đề Đề vỗ ngực liên tục, một lát sau mới thấy nàng nhẹ nhàng ai oán: “Này tiểu đệ, không còn ai nữa sao? Ta không thể gặp người còn đang vị thành niên a”. Nếu mà là trong tương lai, chuyện này sẽ lên báo mất, với lại, nàng cũng không nghĩ thiếu niên đẹp trai đó sẽ để ý đến nàng.

Khuôn mặt Đỗ Hành thay đổi. Màu hồng hồng biến mất, chuyển sang màu xanh biếc thị sự tức giận, cuối cùng là khuôn mặt vô cảm: “Vậy cô muốn loại nam nhân nào?”

“Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể là trâu già gặm cỏ non. Mà người có biết “trâu già gặm cỏ non” là ý gì không đấy? Để ta giải thích cho người nhé”

“Không cần”, hắn lạnh lùng xoay mặt: “E rằng người phải thất vọng rồi. Niên đại này cũng không có nam nhân người muốn tìm” (MM:*ca dối rồi, dối rồi*mắt lấp lánh*tung bông, tung hoa*)

Gì cơ? Nghe hắn nói thì có vẻ như hắn rất hiểu nàng. Mạc Đề Đề hoang mang nhìn hắn. Liệu hắn có phải là người hiện đại đến nằm vùng ở cổ đại hay không vậy?

“Ta đã xem những quyển sách người lưu lại”: Nghĩ đến những tình tiết trong tiểu thuyết, hắn lại nhịn không được “hừ” một tiếng: “Người thật sự là đến từ tương lai à?” Dù khó tin nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của nàng cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Mạc Đề Đề xua xua tay: “Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là... người nói thật sao? Niên đại này thực sự không có nam nhân ta muốn à?”

“Không có”. Hắn trả lời như đinh đóng cột:

Khuôn mặt Mạc Đề Đề lại trở nên khó coi, nàng bắt đầu cởi ba lô và tìm kiếm. tiếp theo, cảnh tượng bảy năm trước lại được tái hiện:

“Alô, đây là công ty cung cấp dịch vụ xuyên qua thời không phục vụ mong ước thiếu nữ sao? Ta lại muốn phân nân. Sao các người lại đem ta đến một niên đại thiếu thốn soái ca như thế này? Cái gì? Nơi này rất nhiều soái ca? Có quý mới tin người! Ta có nhân chứng chứng minh soái ca đã tuyệt chủng rồi đây. Thực

ra cũng có một soái ca nhưng hần còn là trẻ con a~. Ta mặc kệ, các người nhất định phải đặt lại niên đại cho ta một lần nữa!”

“Chờ một chút”

Đỗ Hành thay đổi sắc mặt, muốn ngăn lại nàng thì lại bị nàng đột nhiên ôm một cái.

Mạc Đề Đề với không được thiếu niên đã cao hơn nàng cả một cái đầu này, chỉ có thể miễn cưỡng vỗ vai hần: “Không cần phải bồn chồn lo nghĩ cho ta. Hãy nghiên cứu thật tốt những quyển sách ta để lại cho người. Đó đều là những câu chuyện quý báu được đúc rút hướng dẫn con đường trở thành một nam nhân tốt a. Mà đúng rồi, chắc người chưa thành thân đâu nhỉ?”

Nhận được sự khẳng định xong, nàng vẫn chưa ngừng lại, lại tiếp tục lôi kéo hần, chỉ theo hướng vàng mặt trời cô tịch đang lặn:

“Đến đây đi! Người xem, khung cảnh này đúng là tuyệt đẹp. Đời người ai cũng có một điều gì đó để theo đuổi, vấn đề là... theo đuổi cái gì? Đó chính là theo đuổi một người khác biệt với mọi người, một cô gái siêu cấp xinh đẹp. Ngàn vạn lần đừng nên còn trẻ mà đã hồ đồ cưới vợ giống như mấy soái ca ngu ngốc không đợi ta mà đã vội vàng thành thân ở nơi này. Đúng là không ý thức được mất đi ta là một tổn thất vô cùng lớn a~”. Dù sao cũng phải đi ngay bây giờ, ai mà biết được còn có thể gặp lại thiếu niên này hay không. Nói lung tung mấy câu chắc cũng chẳng ảnh hưởng đến ai.

“Nào nào, đến đây, tỷ tỷ đưa cho người một ít lễ vật. Đây là... uhm... những quyển sách quý giá này tặng cho người!” Thực ra là công ty xuyên qua thời không lại muốn nàng giảm bớt tải trọng. Cơ mà nàng cảm thấy để lại đồng thức ăn ở chỗ này thì không ổn lắm. Với lại, so với những thứ khác thì sách nặng hơn nhiều, cũng rẻ hơn nữa: “Đây là: “Bách khoa toàn thư vật lý học”, đây là: “Từ điển địa lý thế giới”, đây là...” Mạc Đề Đề không có trình tự đem một đồng hồ lớn những sách là sách nhét vào lòng hần.

Đỗ Hành ngậy ngốc nhìn mấy thứ nặng kinh hồn đang chễm chệ trong lòng mình, đang muốn mở miệng nói gì đó lại bị nàng cắt ngang:

“Được rồi, được rồi, ta phải đi bây giờ. Nhớ kỹ nha, người nhất định phải làm một người đàn ông tốt nhất đó, còn phải tuyên truyền và phát triển những định lý về một người đàn ông tốt a~~” Nói rồi, nàng thuận tay đem một cuốn sách cực kỳ quan trọng từ trong ba lô ném cho hần.

Một vòng gió xoáy cùng vệt sáng trắng xuất hiện, Mạc Đề Đề cùng cái ba lô bự chảng của mình lại lần nữa biến mất trước mắt hần.

Đỗ Hành buông thõng hai tay, trong lòng có cái gì đó dường như đang vỡ vụn, ánh mắt mất mát nhìn vị trí mà mới vừa rồi vẫn còn tiếng chim sẻ huyền ảo. Chỉ là, tiếng chim sẻ huyền ảo kia đã biến mất rồi...

Hồi lâu, hần xoa người nhặt lên những quyển sách Mạc Đề Đề bỏ lại lần thứ hai. Cái đầu đang cúi thõ dài một tiếng: “Một người đàn ông tốt ư?”

Chịu tang phụ thân từ nhỏ, cùng mẫu thân và muội muội sống nương tựa lẫn nhau, cho đến giờ, sau rất nhiều nỗ lực học tập, y thuật của hần cũng coi như có chút danh tiếng. Thân là một đứa trẻ mồ côi cha, không ai có thể phủ nhận sự nỗ lực của hần. Mẫu thân muốn hần an ổn cưới vợ sinh con không thì đi cầu chút công danh, nhưng là...hần đối với cái cuộc sống đã tốt đẹp hơn nhiều so với trước kia này lại cảm thấy có chút mất mát. Cho dù là lập gia đình hay là nghe theo mẫu thân, nỗ lực làm rạng rỡ tổ tông cũng đều không phải là điều hần muốn. Rốt cục, hần nên làm sao đây?

Kể từ lúc mười tuổi gặp được Mạc Đề Đề trên núi cho đến nay, mỗi khi có tâm sự, hần thường có thói quen một mình chạy tới nơi này để suy ngẫm. Không nghĩ tới...nàng lại xuất hiện. Vẫn là bộ dáng bá đạo như bảy năm trước hơn nữa cũng lại giống nhau, mạnh mẽ để lại cho hần một đồng sách. Trên mặt đất không xa là cuốn sách cuối cùng nàng bỏ lại, hần chậm rãi đi qua nhặt lên: “Tập hợp các bài thuốc lưu truyền trên thế giới 5000 năm qua” Hần mím nhẹ môi một chút sau đó nở nụ cười:

“Được rồi, vậy làm nghề y đi.”

Bản thân mình không biết nên làm cái gì vậy nghe lời nàng đi, hần là đúng. Mạc Đề Đề quả nhiên là tiên nữ đến chỉ dẫn cho hần.

* _ * _ * _ *

Ở một nơi khác, “tiên nữ” Mạc Đề Đề đang giơ tay giơ chân rít gào:

“Lại thất bại nữa ta sẽ đòi bồi thường thiệt đó. Tính toán của các người rất cục có phải đã nhầm lẫn ở chỗ nào rồi hay không?”

Nhân viên phục vụ nơm nớp lo sợ, né tránh nước miếng của nàng : “Quý cô à, đúng là chúng tôi đã tính toán được cái niên đại vừa rồi có rất nhiều soái ca mà”

“Đừng bốc phét nữa, ta đã hỏi thăm rồi. Giai đẹp thì nhiều nhưng không phải đã kết hôn thì cũng là chưa đến tuổi trưởng thành” =))) (là soái ca , có chút không đồng bộ nhưng ta thích để c kêu zai đẹp hơn, zai đẹp a

=))) Điều đó so với việc không có giai đẹp càng làm nàng buồn bực hơn. Giống như nói: “mắt không thấy, tâm không phiền”. Chỉ được nhìn mà không được ăn chính là bắt ép con người ta quá đáng nha. Nhân viên phục vụ vừa cười vừa khẽ khàng nói: “Những người cổ đại đều tảo hôn mà. Hay là cô đi chỉnh hình, chỉnh thành bộ dáng mười sáu tuổi rồi hãy quay lại đây...ái...ái...đừng đánh”

Sau khi vận động tay chân xong, Mạc Đề Đề ra tối hậu thư:

“Cho các người cơ hội cuối cùng. Nếu lại không có mỹ nam, ta sẽ ở cổ đại khắc một tấm bia đá tiết lộ thân phận của các người, để cho các người ngay từ lúc chưa sinh ra đã bị người người truy sát!” Nếu có cơ quan liên quan biết những người này trong tương lai sẽ mở một công ty làm ăn phi pháp thế này...hắc hắc...E rằng bọn họ vừa sinh ra đã bị quản thúc chặt chẽ.

“Được rồi, được rồi, chúng tôi sợ cô rồi” (MM: e cũng sợ c rồi, điển hình của không ăn được thì đạp đổ đây mà)

Vài thành viên công ty tụ lại bàn bạc một lúc, sau đó đưa ra kết luận... công ty này không thể kinh doanh được. nếu những khách hàng tới đây đều như vậy thì chuyện sập tiệm cũng chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

“Tiểu thư, cô là khách quen đầu tiên và cũng là khách quen cuối cùng của chúng tôi”

“Cái gì? Thế nhờ ta lại xuyên qua nhằm thì làm sao bây giờ? Ta không đồng ý!” Ngay cả phòng ở nàng cũng đã bán, tất cả đều là vì quyết tâm đến cổ đại bắt đầu một cuộc sống mới a.

“Tuy rằng công ty của chúng tôi đóng cửa nhưng chúng tôi sẽ tặng cho cô một máy kêu cứu khẩn cấp, một khi có gì đó không hài lòng, cô đều có thể tùy thời trở về”

Mạc Đề Đề lúc này mới miễn cưỡng chấp nhận: “Lần này nhất định phải thành công đó”

“Không thành vấn đề. Lần này, chúng tôi sẽ đưa cô đến một niên đại mà soái ca cứ gọi là chật ních, để cho tam cung lục viện của cô cũng chứa không đủ”

* _ * _ * _ *

Chiêu thức thét chói tai của Mạc Đề Đề lại bắt đầu được thi triển: “A...a...a...a...bịch”

Lần này thì cảm không bị va đập nhưng lại suýt chút nữa bị dọa đến rơi xuống. Chật vật thét chói tai và rơi xuống sau, gặp được cũng là một gương mặt già nua với tóc dài, hoa râu. Mặc dù thoát nhìn cũng là một cụ ông đẹp lão có cốt cách tiên đạo nhưng là...nàng đến nơi này không phải là để tìm một cụ ông đẹp lão a

~Nàng không nhìn được dặm chân kêu rên: “Không phải đâu, lần này ngay cả thiếu niên đẹp trai cũng đều không thấy a”

Ông cụ đẹp lão vuốt râu, hoà ái cười: “Cô nương, người đến hỏi nhân duyên sao?”

Nàng cảnh giác quay sang, làm sao mà hắn biết nàng đến đây tìm lão công?

“Đừng đùa chứ! Chẳng lẽ ngài chính là anh chàng Đỗ Hành đẹp trai lúc nãy? Trời ạ, đúng là tạo hoá trên người, một người đẹp trai như thế sao giờ đã biến thành bộ dáng thế này”

Chúa ơi, nàng nhất định phải giết cái công ty đáng chết kia. Chỉ trong vòng vài giờ mà đã cho nàng chứng kiến quá trình lớn lên và già đi của một soái ca. Thật sự là bị nội thương a!

Không ngờ ông cụ đẹp lão lại tiếp tục cười: “Cô nương, muốn biết nhân duyên, hãy nhảy vực đi!” =))))

“Người đừng đùa cháu, Người bị những tiểu thuyết cháu đưa cho ám ảnh rồi sao? Trong sách thì người nhảy vực sẽ không chết nhưng là trong hiện thực sẽ rất thảm đó”: Mạc Đề Đề muốn vỗ vai thể hiện sự cảm thông với ông lão, thì bỗng nhiên trong rừng cây lại có một bà cụ từ đâu chạy tới, nắm cổ tay ông lão kéo đi:

“Biết ngay là ông lại tới nơi này gạt người mà. Thật là, rõ ràng đã là lão hồ đồ rồi mà sao lại không ngoan ngoãn ở nhà chứ!” Báo hại bà mỗi ngày đều phải đi khắp nơi tìm chồng.

Bị vợ lôi đi, ông cụ đẹp lão vẫn không quên bày ra vẻ mặt nghiêm túc cùng Mạc Đề Đề nói lời tạm biệt: “Cô nương, muốn biết nhân duyên, nhớ nhảy vực nha!”

Nàng ngây người. Hoá ra là một ông cụ đã mắc chứng lẫn của người già. Thời đại này cũng gọi cho nàng không ít hứng thú a.

“Chỉ là... soái ca mà ta chờ rớt cục ở đâu vậy”

Nàng muốn gặp soái ca a, không thì một người qua đường giới thiệu một chút về tình hình soái ca ở niên đại này cũng được. Nếu không, nàng tới đây làm quỷ gì? Hơn nữa, nếu không có ai hỗ trợ, cái ba lô siêu cấp nặng tới mấy chục cân này phải mang đi bằng cách nào đây? Nơi này hình như là núi hoang mà!

Liều mình hò hét với cái máy kêu cứu khẩn cấp nhưng lại không nhận được bất kỳ tín hiệu đáp lại nào, Mạc Đề Đề tuyệt vọng nhìn bốn phía xung quanh. Núi rừng âm u tĩnh mịch với toàn những cây cỏ xa lạ lao xao mỗi khi có gió thổi qua. Cảnh vật tuy đẹp nhưng hiện tại nàng không có tâm trạng để ngắm, nếu được, nàng muốn một người đến làm cu li ỉnh hơn.

“Có ai ở đây không? Có ai ở đây không?”

Tất cả đều yên tĩnh. Nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi ông cụ đẹp lão bị lẫn, cùng bà cụ lúc nãy liệu có phải là do nàng trông gà hoá quố hay không? Hay là thời đại này thực sự có yêu quái trong rừng? Nàng lại vô cùng hoài niệm lại hai lần trước ngã trúng Đỗ Hành. Ít nhất với sự giới thiệu của hắn, nàng không cần phải xuống núi điều tra hiện trạng của soái ca trong thiên hạ không thì, tốt xấu cũng có người cùng nàng san sẻ sức nặng của ba lô.

“Đệ đệ Đỗ Hành, người ở nơi nào vậy?” Ô...ô...ô...tiên nữ tỷ tỷ rất là nhớ người nha

~Giữa lùm cây bỗng có tiếng sột soạt, Mạc Đề Đề mừng rỡ bước đến: “Có phải là Đỗ Hành đệ ở đó không? Mau ra đây đi, nói cho ta hiện tại có người nào đẹp trai, giàu có, võ công cao cường, chưa thê chưa thiếp, đã trưởng thành nhưng không phải là ông cụ không?”

Sau khi nàng tuân một tràng dài các điều kiện, tiếng xôn xao ở giữa lùm cây biến mất làm nàng không nhận được hoài nghi, người ở sau đám cây cối kia liệu có phải hay không đã bị những lời nói của nàng dọa cho chết ngất.

“Này, Đỗ Hành, đi ra đây đi”

Nàng vệt cành lá sang hai bên bắt gặp một đôi mắt màu vàng đang trừng nàng. Hơi thở nóng nóng gần như phả hết vào mặt nàng làm chân tay Mạc Đề Đề nhất thời mềm nhũn. Đây đây, đây đây, đây rõ ràng là một con hổ! =))))

Lão hổ thở ra khí nóng, tò mò cúi đầu ngửi ngửi chân nàng làm nàng nhảy dựng cả lên: “Cứu tôi với.....”

Rốt cục, chẳng còn cảm giác gì về sức nặng của ba lô nữa, nàng lập tức chạy như bay, hướng theo hướng hai ông bà lão vừa đi mà chạy. Lão hổ tò mò, đang muốn đuổi theo thì một giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Hổ phách”

Lão hổ dừng bước, quay đầu lại rồi nghiêng đầu ra trước để một bàn tay to trong lùm cây vuốt ve. Đó là một thanh niên tuấn mỹ mặc quần áo sang trọng mà thanh nhã, mang vẻ trầm ổn của một người đàn ông trưởng thành. Đôi mắt đen thăm thẳm nhìn chằm chằm vào bóng dáng gào khóc thảm thiết của Mạc Đề Đề.

Mạc Đề Đề a, thật không ngờ là bảy năm sau nàng lại tới nữa. Hắn im lặng khẽ cười. Lần này, hắn sẽ không lại để cho nàng biến mất một cách kỳ diệu trước mắt hắn nữa.

2. Chương 2

Lạc đường.

Nàng nhất định là người xuyên qua thời không xui xẻo nhất thiên hạ, chưa gặp được soái ca, cư nhiên lại gặp được lão hổ. Tuy rằng có thể dùng mảnh phi thường khoắc balô to bị chằng trên vai chạy trốn, nhưng là kết cục vẫn là sẽ bị đói khát, làm không tốt còn có thể bị đói chết, cuối cùng trở thành xác chết thối rữa ở trong núi, kia còn không bằng chết ở trong miệng lão hổ có khi còn có chút tôn nghiêm hơn.

Đáng thương nàng trước khi đến cổ đại, còn chuẩn bị thật cẩn thận mang theo rất nhiều sách vở, đều là bị những lời lẽ chí lý trong đó lừa, cái gì sách vở mới là tinh thần của nhân loại, tất cả đều là lừa đảo, trừ bỏ hại nàng bên ngoài bụng càng đói ra, căn bản không có cảm giác gì khác!

Chưa từ bỏ ý định kêu cứu, nàng ra sức gào thét vào trong cái máy kêu cứu, nhưng vẫn là một chút phản ứng cũng không có.

“Gian thương! Gian thương đáng chết, nếu ta chết có biến thành quỷ ta cũng không buông tha các ngươi!”
Ai! Uống một ngụm nước đi, bụng đói quá a~!

Mạc Đề Đề đáng thương sau khi uống no nước, lại lấy nước rửa sạch mặt một phen, sau đó mới xem xét balô to bị chằng trên lưng của mình, cuối cùng kéo khóa ba lô lại, bắt đầu tiếp tục tìm kiếm đường xuống núi. Vừa đi một bên vừa nguyên rửa ngàn đao chém nát công ty kia, nếu nàng may mắn sống sót, nhất định phải khắc một trăm tấm bia đá tố giác bọn gian thương này.

Đi được mấy giờ, nàng rốt cuộc đi không nổi nữa.

“Ông trời ơi, ta không cần soái ca, cho ta một phương tiện đi lại đi, ta chịu không nổi rồi được nữa rồi, thật sự không thể chịu nổi được nữa, một con ngựa hay là một con lừa cũng tốt a!”. Cứ như thế này đi xuống nàng không gặp được soái ca, mà sẽ chết trước do quá độ mệt mỏi.

Đáng tiếc trên trời nghe không được tiếng kêu rên của nàng, tiết trời đã vào cuối hạ đầu thu, trong thâm sơn cùng cốc, nước xanh một mảnh ý đạt dào, ven đường có hoa dại không biết tên, cùng tiếng chim hót líu lo, thật sự là ở thế kỉ hai mươi mốt không thể hưởng thụ được sự trong xanh mát lạnh, không nhiễm một tia ô nhiễm này, đương nhiên cũng không thể thiếu được tạp âm bất nháo, loạn xì ngầu của Mạc Đề Đề.

“Cố lên! Rất nhanh là có thể nhìn thấy tuần mỹ phú hào, bảo chủ vương gia.” Haiz , cố lên!

Bịch bịch!

“Mạc Đề Đề, hãy tưởng tượng một chút cuộc sống tương lai tốt đẹp, lại đi mười bước đi!” Haiz , cố lên!

Bịch, bịch!

“Thế nào luôn luôn có thanh âm kỳ quái?”

Bịch, bịch!

Nàng dừng chân, chậm rãi quay đầu nhìn đường nhỏ vắng vẻ trong rừng phía sau.

Bịch, bịch! Một quả rừng hồng hồng lặn tròn đến bên chân của nàng, cách đó không xa còn có ba đến bốn quả, nàng lập tức nhặt lên, cho vào miệng cắn một miếng.

Ngô, thực ngọt. Khoái trá sau khi ăn xong trái cây trên đất, nàng tha thiết mong chờ nhìn về phía trên cây, hy vọng lại có một quả rụng xuống.

Rốt cuộc là cổ đại núi rừng không hề ô nhiễm, cây đại thụ cao ngất, gần như đem ánh sáng toàn bộ che đầy lại, nhưng là cây đại thụ này thực làm cho người ta buồn bực rầu rĩ, to ngất nhưng không có một trái nào. Mạc Đề Đề nhìn bốn phía chung quanh, chung quanh giống như cũng không có cây ăn quả a~, vậy trái cây kia là từ nơi nào đến?

“Chẳng lẽ là sơn thần tương trợ?”

Nàng không đầu không đuôi phát ra một câu .

Nguyên bản núi rừng chỉ có tiếng chim hót, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm thanh lãnh giống như đáp lại nàng.

“Là người chứ không phải thần thánh phương nào”

Oa! Có người. Nàng phòng bị lui ra phía sau từng bước, hai mắt tròn to nhìn phương hướng thanh âm truyền đến, lá cây rậm rạp bị tách ra, trong nháy mắt, mấy tia ánh nắng mặt trời theo từ giữa khe hở tỏa xuống dưới mặt đất, đang lúc nàng bị ánh mặt trời làm cho chói mắt, trong nháy mắt, một người nam nhân theo từ giữa ánh nắng nhảy ra.

Nhìn hắn, Mạc Đề Đề đầu tiên là choáng váng mắt hoa, tiếp theo là run run, sau đó là kích động.

“Thật tốt quá, này quả thực chính là nam nhân vì ta mà sinh ra!”

Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, cặp ánh mắt đậm mạc lại tối đen như màn đêm, khiến hắn nguyên bản ngũ quan đặc biệt là xuất chúng, không thể soi mói tìm ra một khiếm khuyết nào, tỉ lệ đáng người hoàn mỹ, mặc áo dài màu xanh, đứng ở trên đường mòn giữa núi rừng âm u, tĩnh lặng, gió thổi nhẹ làm góc áo hắn bay bay, phảng phất là tiên nhân trong núi hiện ra.

Một con chim hoàng yến bay đến, xoay quanh một chút sau đó đậu ở trên vai hắn, hắn lại như là giống như không có nhận thấy được, vẫn đứng yên lặng nhìn nàng. Trong đôi mắt kia không ngừng ánh lên cảm xúc phức tạp, nhìn xem nàng cả người đang nhiệt huyết sôi trào.

Cho dù không biết phục sức trên người hắn có phải là hàng cao cấp hay không, nhưng là đất ở bên hông hắn là một cây sáo trúc bằng ngọc xanh biếc rất tinh xảo, biểu hiện giá trị con người hắn tuyệt đối không thấp, hơn nữa hắn có thể từ trên cây cao như vậy thoải mái nhảy xuống, nói vậy cũng là cao thủ võ công đi!

Tuần mỹ, nhiều tiền, tuổi trẻ, võ công cao cường, này nhất định là trượng phu trên trời ban cho nàng rồi!

“Lão công!”

Mạc Đề Đề bỏ lại ba lô to bụi chẳng, hai mắt sáng lấp lánh, chạy lại chỗ hắn, sau đó liền... Bị sáo ngọc điểm trúng cái trán, đôi mắt của mỹ nam đã hồi phục bình tĩnh, kia màu mắt tối đen như mực phảng phất là đem toàn bộ cảm xúc nhu hợp cùng một chỗ, sau đó lại lắng đọng lại đi xuống.

Nàng không rõ soái ca trước mắt này đang suy nghĩ cái gì, hắn lại bắt đầu mặt không chút thay đổi, cao thấp đánh giá nàng, lập tức nhàn nhạt nở nụ cười.

“Cô một chút cũng không thay đổi.” Thanh âm cùng vẻ bề ngoài của hắn lạnh lùng giống nhau.

Di? Vì sao lão công tương lai nhận thức nàng? Chẳng nhẽ người của niên đại này đều có năng lực biết trước mọi việc? Nàng dè dặt cẩn trọng, làm ra một bộ dáng học rộng và cư xử đúng lễ nghi của nữ tử cổ đại.

“Tiểu nữ tử không biết ý công tử là gì?” Nàng vì xuyên qua thời không cũng đã trải qua một khóa học thực nghiệm rất tốt rồi.

Nam nhân chậm rì rì nhìn từ trên xuống dưới phục sức tương lai của nàng, nguyên bản nhẹ nhàng khoan khoái không phải người giả tạo, bởi vì mấy lần bị vấp ngã, đã bắn đến nhìn không ra sắc thái.

“Cô là tiểu nữ tử?”

Chết thật, quên mất quần áo mình đang mặc trên người. Mạc Đề Đề cười gượng, chỉ vào áo váy mỏng riềm rúa kiểu đáng yêu dành cho bé gái của mình, làm một cái động tác nghiêng đầu tự cho là đáng yêu.

“Hiện đại đang lưu hành kiểu dáng này, chắc là công tử chưa chưa thấy qua đi!”

Có lẽ là nàng hoa mắt đi, nàng cảm giác khóe miệng của đối phương giống như co rút một chút, nhưng là chỉ có trong nháy mắt, mặt hắn lại duy trì bộ mặt không chút thay đổi.

“Ta đã thấy.”

Di? Mạc Đề Đề há to mồm.

“Gặp qua hai lần.” Sáo ngọc ở trong tay hắn phát lên một cái liên được dắt trở lại bên hông “Mạc Đề Đề, bộ dáng của ngươi càng ngày càng khó coi.”

Miệng mở lớn dần, bắt đầu lắp bắp.

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi là Đỗ Hành? !”

Này xuyên qua thời không cũng quá nhàm chán rồi, thế nào ba lần xuyên qua đều sẽ gặp được cùng một người a!

Đầu thu cuối hạ, rừng núi vẫn còn lưu lại độ ẩm của mùa hạ, gió mát buổi chiều một đường xuyên qua mái hiên lịch sự tao nhã, thổi vào trong phòng khách sang trọng tĩnh lặng.

Nữ tử mặc quần Jeans, cùng một thân mỹ nam tử cổ trang giằng co nhau cách một cái bàn .

“Vì sao muốn ta bán mình cho ngươi? !”

Mạc Đề Đề trừng mắt nhìn kẻ ước trước mặt, thấy thế nào đều cảm thấy bản thân mình bị chịu thiệt, tuy rằng tiền công một năm là một ngàn lượng, bao ăn ở, nhưng là không thể tự tiện rời đi Đỗ gia, còn muốn hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, này rất không có tự do dân chủ. Nàng bất mãn nhìn Đỗ Hành.

“Tại sao muốn ta ký kẻ ước này, Đỗ Hành đệ đệ.”

Một đạo ánh mắt sắc bén quét lại đây, khiến nàng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Nam nhân keo kiệt, gọi một tiếng đệ đệ cũng sẽ không gây chết người a. Nàng sờ sờ cái mũi lắm bầm lều bầu “Không gọi thì không gọi, nhưng là nghĩ đến hồi ngươi còn nhỏ, thật sự không có biện pháp tưởng tượng nổi, đến một ngày ngươi cư nhiên lại lớn hơn so với ta.”

Ngược lại thật sự là đã khiến cho nàng mãnh liệt cảm nhận được sự thần kỳ của xuyên qua thời không.

“Bất quá, ta là không thể ký!” Nàng vỗ cái bàn tỏ vẻ kiên quyết của bản thân.

Ngày hôm qua, sau khi nhận ra hắn, liền một đường đi theo hắn xuống núi, nguyên bản chết cũng không nguyện bỏ lại balô to bự chẳng của mình, cuối cùng hắn cam đoan ở nàng xuống núi phía trước, ba lô sẽ được đưa đến trong nhà hắn, nàng mới bằng lòng buông tay, trên thực tế cũng thật là như thế, khi nàng tới đại viện thanh u này của Đỗ gia, ba lô của nàng đã hoàn hảo không tổn hao gì, đã được đặt ở trong nhà hắn, khiến nàng thật sâu hoài nghi có phải hay không cổ đại cũng có công ty chuyển phát nhanh.

Sau khi ăn no xong, đi tắm rửa nước ấm thoải mái, tiếp theo bị hắn mang vào một căn phòng thanh tĩnh nghỉ ngơi, sáng sớm tỉnh lại khi nàng đang nghĩ rằng thật may mắn, khi tại đây nhận thức được người quen, ai nghĩ rằng tên tiểu quỷ đáng ghét cư nhiên bắt đầu muốn nàng ký vào kẻ ước bán mình! Bất quá hai chữ tiểu quỷ không thể cho hắn biết, bằng không hắn nhất định lại muốn lấy ánh mắt so với băng còn lạnh hơn để nhìn nàng.

Đỗ Hành chậm rãi uống trà xanh, đối với nội tâm đang giãy giụa của Mạc Đề Đề không xem vào trong mắt, không chút nào để ý tới.

“Không cần hỏi nhiều, liền ký nó đi!”

“Đợi chút, Đỗ Hành đệ...” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại gọi hắn là đệ đệ “Ta không thể ký a, ta tới nơi này là muốn dùng kiến thức của hiện đại, ở cổ đại tạo nên sự nghiệp, đợi cho đến sau khi danh lợi đều đạt được, sẽ lấy một nam nhân siêu cấp hoàn mỹ, làm sao có thể làm một nha đầu được! Lại nói, ta còn đang muốn đi tham quan thế giới này một chút, nói cái gì cũng không thể tại một chỗ như vậy chịu thiệt.” Điều này rất vũ nhục nàng, một nữ nhân tài cao của thế kỷ hai mươi mốt!

Hắn yên lặng nhìn nàng một lát, chờ nàng nước miếng văng khắp nơi phát biểu ý kiến xong, mới hòa hoãn hỏi: “Cô trước kia làm cái gì?”

“Ta...” Mạc Đề Đề ấp úng. Nàng trước kia là làm cái gì? Từ nhỏ cùng ông ngoại sống nương tựa lẫn nhau, sau khi ông ngoại qua đời, nàng liền mở một quán ăn nhỏ, kết quả quán nhỏ không thể cạnh tranh được với nhà hàng lớn ngày càng mọc ra nhiều, cuối cùng duy trì không được, đành phải đóng cửa, về sau nàng làm phục vụ sinh tại nhà hàng.

Nếu không phải là đối với cuộc sống của mình hoàn toàn tuyệt vọng, nàng cần gì phải cố sống cố chết đều phải đến cổ đại, bất quá nếu nàng nói thật, sẽ thật sự dọa người đi.

Mạc Đề Đề ánh mắt lóe ra nửa ngày, rốt cục kiên trì nói dối.

“Ta, ta là lão bản khách sạn, biết cái gì là khách sạn không? Chính là theo cách gọi của các người là tửu lâu, tửu lâu rất lớn nga!” có trời chứng giám, tuy không được lớn lắm, nhưng nói rất lớn cũng không sai!

Đỗ Hành nhìn nàng không nói chuyện, bỗng nhiên hiền lành cười.

“Cô tại trong khách sạn kia làm công việc gì? Có phải hay không sau khi mở cửa, lau bàn rửa bát, sau đó xuống lầu nữa phục vụ khách nhân?”

Nàng ngây ngốc gật đầu lia lịa “Đúng vậy đúng vậy, người làm sao mà biết?”

“Kia cùng làm nha đầu có cái gì khác biệt?”

“Này...” Nàng cứng họng, không khỏi cảm thán tri thức hiện đại quả thật là thần kỳ a, một thiếu niên nhỏ nhỏ của cổ đại cư nhiên bị hơn mười bản tiểu thuyết tình cảm cải tạo thành ra bộ dáng này.

“Ta hiện tại thật sự hối hận gặp được người.” Sớm biết như vậy sẽ không đem sách vở quảng cho hắn.

Nghe xong, hắn bỗng nhiên nghiêm mặt lạnh lùng nói:

“Ta không rảnh cùng cô chơi trò bí hiểm, ta có phải hay không là ân nhân cứu mạng của cô?”

“Ai...” nàng thở dài một hơi! Bất quá Mạc Đề Đề vẫn là rất có lương tâm gật đầu, “Cũng tính là vậy đi!” Ở thâm sơn trong rừng rậm nhặt được nàng, sau đó mang nàng trở về, hắn chính là ân nhân.

Đỗ Hành cười lạnh “Như vậy cô nên biết cái gì gọi là phải biết báo đáp chi ân đối với người mình từng chịu mang ơn? Ta cứu cái mạng nhỏ của cô, cô nên cảm kích vạn phần, nhưng là trên người cô cũng không có gì đáng giá để báo đáp, sở dĩ cũng chỉ có thể lấy thân báo đáp, dưới tình huống như vậy ta miễn cưỡng cho cô ký một bản khế ước bán mình, giảm bớt tâm lý áy náy của cô, cô còn có lý do gì để không ký sao?”

Nàng bị lời nói của hắn làm cho đầu óc choáng váng, cuối cùng suy yếu nhấc tay kháng nghị “Ta có thể cho người một ít truyền kỳ chi bảo mà trên đời này không có!” Lấy gì đó ở bên trong ba lô có thể đổi ra được một ít bạc đưa cho hắn.

Hắn rũ mắt, nắm chặt bàn tay mềm nhệ của nàng “Cô có truyền kỳ chi bảo sao?”

“Ba lô của ta ...” Ô ô, đừng dựa vào gần nàng như vậy, nàng còn chưa bao giờ được nhìn cực phẩm mỹ nam gần như vậy a!

Đỗ Hành lại thật xấu tâm, càng thêm tới gần mặt nàng, sau đó gần từng tiếng nhắc nhở nàng “Cái kia là ba lô của ta.”

Nàng tuy rằng như bị điện giật làm cho choáng váng, nhưng là tốt xấu vẫn là kịp thời tiêu hóa được lời nói của hắn “Cái gì? ! Kia rõ ràng là của ta!”

“Là ta nhặt được, sau khi ta ở trên núi cứu được một nữ nhân bần hàn, gia nô của ta nhặt được một cái ba lô bần hàn.”

Sau khi bình tĩnh nói cho nàng một sự thật tàn khốc, Đỗ Hành lại mở miệng chặn ngang trước khi nàng nghĩ tiếp tục kháng nghị “Đừng theo ta nói cái gì nhặt được của rơi trả về nguyên chủ mới là đức tính tốt của con người, ta tự nhận không có đức tính tốt.”

Như sấm sét giữa trời quang! Nàng há hốc mồm nhìn soái ca trước mặt bề ngoài hoàn mỹ, nội tâm lại ác độc vô cùng, chỉ thấy hấn sau khi làm chuyện thiếu đạo đức mặt không đỏ, hơi thở vẫn bình thường, nhẹ nhàng thanh thản phất ống tay áo.

“Tốt lắm, ký xong phải đi đổi bộ quần áo khác, bộ quần áo này của cô làm ta nhìn đau đầu.”

Nói xong tự mình ly khai phòng khách, lưu lại Mạc Đề Đề một người tức giận đến ói máu.

Mạc Đề Đề trở thành gia nô của Đỗ Hành chứ không phải là tăng cấp nha đầu, tốt xấu gì nha đầu vẫn là nữ hài tử, nhưng là gia nô liên giới tính thật sự là mặt sát nàng mà, mặc quần áo của gia nô trông thật xấu xí, làm cho bộ dáng của nàng càng xấu thêm.

“Ta kháng nghị, từ gia nô này rất khó nghe, tốt xấu cũng nên gọi là nha hoàn a, hơn nữa ta về sau phải làm bá chủ trên thương trường nha!” Nàng cự tuyệt, như vậy là đang bôi nhọ danh hào bá chủ trên thương trường trong tương lai của nàng.

“Bá chủ thương nghiệp? ! Ai a?” nghe thấy nàng la hoảng như vậy, Đỗ Hành một mặt châm chọc “Sẽ không phải là đang nói về cô đó chứ? !”

“Đó là đương nhiên!” Nàng vênh mặt ưỡn ngực “Ta sẽ dùng phương thức buôn bán của hiện đại, để trở thành một nữ bá chủ thương nghiệp, sau đó tập hợp mỹ nam, làm tốt hoàng thượng còn có thể vì ta buông tha cho toàn bộ hậu cung.”

“Hấn nhất định sẽ làm như vậy!”

“A?” hấn đối với nàng như vậy có tin tưởng? Mạc Đề Đề có chút cảm động.

Đỗ Hành một mặt xem phương thuốc một mặt không chút để ý giải thích “Dù sao hoàng cung của Lạc Nhật quốc chúng ta cũ nát đến không ai muốn.” Vài năm trước ở một hồi cung biến, đã đem hậu cung thiêu hủy hơn phân nửa, sau cung biến lập tân hoàng đế, hoàng đế mới tiên nhiệm nghe nói không gần nữ sắc, cho nên cũng liền lười tu sửa lại hậu cung, sợ dĩ nếu ai khiến hấn buông tha cho hậu cung hấn nhất định đồng ý.” =))))))

“Bất quá, cô xác định sẽ trở thành bá chủ thương nghiệp? Tài chính đâu? Nhân công đâu? Hàng đâu? Trọng yếu nhất là sách vở cô mang đến cô đều đã xem xong rồi sao?”

Nàng một câu cũng trả lời không được. Tài chính không có, nhân công cũng không, hàng không xác định, mà sách vở nàng mang theo ... căn bản chưa xem qua. Thời điểm ở năm 2006 nàng căn bản xem không vào, bởi vì vừa thấy đã buồn ngủ.

Dọa người a! Nhục nhã a! Nhìn bộ dáng lạnh lùng mang theo một tia cười trào phúng của hấn, nàng thật muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong, càng dọa người là, nhìn đến hấn như vậy, phản ứng đầu tiên của nàng lại là muốn chảy nước miếng. Thật sự hấn rất suất nga~! Đáng tiếc nàng biết hấn có nhiều điểm không tốt.

“Mặc kệ, trong tiểu thuyết có nói nữ nhân vật chính quay về cổ đại, nhất định sẽ thăng chức rất nhanh, gặt ột lang quân như ý.” nàng nhất định có thể thành công.

“Nói như vậy, cô sẽ cẩn thận nghiên cứu sách vở?” Đỗ Hành lấy ra sách vở năm đó nàng lưu lại, sách vở chất thành một núi nhỏ ở trước mặt nàng “Tốt lắm, mau nỗ lực học tập làm như thế nào để trở thành bá chủ thương nghiệp, bất quá nếu cô thật sự có thể thuận lợi xem xong tất cả, ta thật không rõ cô vì sao sẽ nghèo túng đến mức chạy đến nơi này tìm nam nhân.” Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nhất định là cuộc sống ở tương lai của nàng không được tốt.

Mạc Đề Đề trừng lớn mắt nhìn hấn. Hấn làm sao có thể bộc trực như vậy? Không sai, bộc trực là đức tính tốt, nhưng là quá mức bộc trực chính là thiếu đạo đức .

“Ta... Ta... Ta nhất định phải thành công cho ngươi xem!”

“Trước đâm lưng cho ta đi!”

Hắn tùy tay cầm lấy quyển sách trước kia nàng lưu lại, coi tiếng kêu như quỷ của nàng như là tạp âm.

Mạc Đề Đề tò mò nhìn trên tay hắn đang cầm quyển “Quản lý xí nghiệp”

“Người xem hiểu sao?” Làm sao có thể, nếu tùy tiện một người cổ đại xem đều hiểu, nàng còn làm ăn cái quỷ gì được a.

Đỗ Hành miễn cưỡng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Ta xem đã bảy năm.” Mười bốn năm trước ở trên núi gặp được nàng, hắn từ đây đã biết có một thế giới tương lai mới mẻ kỳ diệu, theo trong tiểu thuyết tình cảm cũng biết cái thế giới kia là cỡ nào mới mẻ, kỳ diệu mà thoải mái. (14 năm: là hai lần anh gặp được chị, mỗi lần cách nhau 7 năm)

Bảy năm trước ở trên núi gặp được nàng, nàng lưu lại những bộ sách tri thức của nhân loại tương lai, khiến hắn ước chừng nghiên cứu bảy năm, hiện tại những bộ sách đó hắn đều đã xem qua, cho dù có chút xem không hiểu, nhưng là cũng coi như có thể lý giải được, cũng đủ vừa lòng khiến hắn thành lập một y quán nổi tiếng thiên hạ.

Hiện tại có ai là không biết Thần Nông y quán của Đỗ gia, mà bản thân hắn càng được dân chúng của Lạc Nhật quốc công nhận là thần y.

Chính là hắn mới sẽ không nói cho Mạc Đề Đề háo sắc kia biết, tuy rằng nàng đích xác có thể nói là tiên nữ thay đổi vận mệnh của hắn.

“Đừng ngăn người ra nữa, lại đây giúp ta đấm lưng, thuận tiện đem dược liệu này mài nhỏ, còn có...” Đỗ Hành lộ ra một khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, không nhanh không chậm an bài công việc muốn nàng phải làm, chỉ thấy Mạc Đề Đề biểu tình càng ngày càng vụn vỡ.

“Ta... Ta là bá chủ thương nghiệp tương lai.” Nàng giãy giụa như sắp chết.

“Tốt, như vậy cô giải thích một chút cho ta cái gì là tiền bị giảm giá trị?” Đây là khái niệm đơn giản nhất đi!

Mạc Đề Đề cứng họng. Trong đại học, học về điểm này giáo sư toàn ang số sách tự về nghiên cứu tìm tòi, nàng còn tưởng sẽ còn nhiều thời gian để đi nghiên cứu, nên không cảm thấy phải vội vàng. Hơn nữa ở vào năm 2006, nàng nhìn đến đồng sách vở này đều sẽ ngủ bất tỉnh nhân sự, chẳng lẽ xuyên qua đến cổ đại, nàng đầu óc sẽ phải thông minh hơn sao?

“Người có phải hay không cho rằng ta nhất định sẽ không trở thành bá chủ thương nghiệp được?” Nàng thực ai oán xem xét Đỗ Hành.

Chỉ thấy hắn không chút do dự, ra sức gật đầu.

Ồ... Thật sự làm cho nàng bị nội thương nghiêm trọng, vì sao trong sách nữ nhân vật chính nhất định đều thông minh phi phàm, chẳng những lịch sử hoàn mỹ, trí nhớ siêu quần, hơn nữa kinh thương quản lý tài sản mọi thứ tinh thông. Chẳng lẽ liền không có một nữ nhân hơi ngốc một chút xuyên đến cổ đại sao? Hay là nàng chỉ có thể chờ đợi lão công tương lai trong vận mệnh đến giải cứu nàng ?

Nàng ủ rũ đấm bóp bờ vai của hắn, âm thầm thề nhất định phải nỗ lực nghiên cứu ra một con đường mới thành công xuyên qua thời không.

Chuyên tâm suy xét nàng không thấy được Đỗ Hành quay lưng về phía nàng, có ánh mắt suy nghĩ sâu xa.

Mạc Đề Đề có thể khẳng định Đỗ Hành nhất định là ghen tị với nàng .

Ghen tị nàng đến từ tương lai, ghen tị nàng có vô số bảo bối, cho nên mới muốn hãm hại nàng như vậy.

Nhưng là hắn vì sao không dứt khoát giết chết nàng, mà chính là đem tất cả mọi thứ của nàng tịch thu lại, còn nói cái gì là vật do hắn nhất được, nàng muốn dùng có thể, bắt quá lấy giá cao đến đổi.

Nàng một mặt suy xét, một mặt thu gấp lại cuốn nhật ký, đúng vậy, tuy rằng cuộc sống trong tương lai của nàng lộn xộn mất trật tự, nhưng là nàng lại có một thói quen không thể bỏ được, thói quen viết nhật ký

này cho dù đến cổ đại như trước vẫn không hề có thay đổi, chính là bút lông này sử dụng thật sự rất thống khổ, hại nàng đành phải tận lực nói ngắn gọn, hơn nữa từ sau khi đi đến nơi này, giống như đều là không có nhiều việc xảy ra lắm, nên cũng không có gì để viết nhiều.

Bất quá tương đối buồn bực là, những cuốn nhật ký trước của nàng toàn bộ đều biến mất, thua thiệt là nàng lúc trước luyện viết không muốn bỏ nhật ký lại ở năm 2006, nói muốn giữ ở bên người làm chứng cứ về cuộc sống đối lập giữa cổ đại cùng tương lai, kết quả sau ba lần xuyên không, còn không biết đã đem nhật ký vứt ở nơi nào rồi.

Kỳ thực nhật ký đã đánh mất không quan trọng, quan trọng là ngộ nhớ để tại cổ đại, sau đó lại không cẩn thận bị người khác nhặt được, những điều riêng tư của nàng chẳng phải là toàn bộ bị sáng tỏ sao? Đặc biệt là nàng trong tương lai lại trở thành bá chủ thương nghiệp, là danh nhân nha!

Không ngờ sau khi nghe được nỗi lo lắng của nàng, Đỗ Hành chậm rãi trả lời “Cô yên tâm, nếu là cô, cho dù bị người khác nhặt được cũng không quan hệ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chữ của cô khó coi như vậy, không một ai sẽ biết chữ này viết gì, chỉ nghĩ rằng như chữ gà bới.”

“...” Ngược lại thật sự là làm nàng tức chết mà, tuy rằng nàng cũng lên công nhận chữ của mình quả thực như gà bới.

“Tốt lắm, mau làm việc cho tốt đi!” Quăng cho nàng vài việc cần phải làm cho tốt, đừng nói là bá chủ thương nghiệp, nàng trở thành nha hoàn cũng không đủ tư cách.

“Đỗ Hành đệ... Ngộ!” Một đạo ánh mắt giết người quét đến, Mạc Đề Đề vội vàng sửa miệng “Khi nào thì mang ta đi ra chợ?”

Nàng là không biết người cổ đại sống như thế nào, chính là vì sao Đỗ gia lại lớn như vậy? Thật vất vả thừa dịp thủ vệ không chú ý, nàng liền lén ra ngoài, lại tìm không thấy phương hướng chợ ở chỗ nào, làm hại nàng theo đường đi từ trước cửa, đi thật lâu cũng không thấy bóng dáng một ai, cuối cùng bị Đỗ Hành đi hái thuốc về nhặt trở về, mà nàng kết cục vì cây ngay không sợ chết đứng, mà lại trở thành một lần nữa hấn đã cứu mạng của nàng, sở dĩ khế ước bán mình nguyên lai mười năm đổi thành hai mươi năm.

Bất quá Mạc Đề Đề không lo lắng về điều này, bởi vì trong tiểu thuyết, nữ nhân vật chính mặc dù không cẩn thận nghèo túng rơi vào một thanh lâu, hoặc một sơn trại nào đó, cuối cùng vẫn là sẽ có siêu cấp soái ca có tiền, lấy tiền đem nàng cứu ra khỏi hang sói, nàng hiện tại chỉ cầu xin mỹ nam tương lai không cẩn thận bị nàng nhìn trúng phải phi thường giàu có, hơn nữa càng phải phi thường gian trá, tài năng như vậy mới áp đảo được Đỗ Hành âm hiểm.

Sở dĩ nàng hiện tại cần phải làm chính là sáng tạo ra cơ hội cùng mỹ nam gặp nhau, nhưng là mỗi ngày nàng đều phải ở trong Đỗ gia, dăm lưng cho Đỗ Hành, cán thuốc thật nhàm chán đến cực điểm, một chút cơ hội gặp được mỹ nam đều không có, ở chỗ này trừ bỏ Đỗ Hành ra chính là một số ít gia nô già, hoặc là một ít nha hoàn già xấu đến nỗi không tả nổi.

Nói thật ra, nàng ngược lại thật sự là siêu cấp hoài nghi sự thưởng thức của hấn, người bình thường đều không phải là sẽ tìm một người thật tốt để hầu hạ bên cạnh mình hay sao? Kết quả là sau khi hỏi hấn xong, hấn cư nhiên trả lời ác độc “Nếu ta để ý dung mạo, cô cho là cô còn có thể tới gần ta?”

Ngược lại thật sự là tức chết nàng, mắt chó thấy người thấp a~! Tốt xấu nàng cũng coi như ở hạng giữa... Được rồi, tiểu mỹ nữ xếp ở hạng giữa có được hay không ?

“Đỗ Hành, ta muốn đi chợ!” Mạc Đề Đề không thể chịu nổi suốt ngày phải cán thuốc nữa. Nàng nhất thiết phải tới nơi đông người, cần tìm ra mỹ nam che chở.

Hấn đang viết phương thuốc ngừng đầu lên, miễn cưỡng bỏ lại một câu.

“Tiếp tục cán thuốc.”

“Ta cán thuốc cho người đã nửa tháng nay, người mỗi ngày ở trong này không có người tán gẫu không cảm thấy buồn sao?” Mạc Đề Đề ngồi không yên, rõ ràng nhảy xuống nhìn xem hấn đang làm cái gì.

Đỗ Hành mặc kệ nàng, viết trong chốc lát lại xem nàng ở cạnh bàn cười to.

“Ha ha ha ha, tự mình hại mình a, tự mình hại mình!”

Phía trên phương thuốc hắc viết

Mười lát tế tân, mài nhỏ hỗn... (NN: đoạn này cần giải thích ạ: trong bản convert tên của anh là Cây Tế Tân, sau khi đi hỏi lại thì được biết cây Tế Tân = Đỗ Hành, mà ở đây có cây thuốc là Tế Tân, nên chị mới cười, để biết thêm về cây thuốc tế tân tra trên google :”>)

Nàng mới phát hiện nguyên lai cây tế tân là tên của một dược liệu.

“Dược liệu này dùng để làm gì?” Mạc Đề Đề hưng phấn cầm quyển ‘ Tổng hợp y học thế giới ngàn năm’

”Di? Thế nào tra không ra?”

“Ồ trang thứ ba trăm sáu mươi bảy.” Đỗ Hành lạnh lùng nhắc nhở nàng, sau đó ở nàng biểu tình mờ mịt như trước bổ sung một câu khác ”Thứ mười Ngũ Hành.”

“Nga, tìm được! Cây tế tân, vị cay... Người miệng đúng quả thật là cay độc, tính ôn... Nhìn không ra người ôn hòa ở chỗ nào.” Nàng hoài nghi ngắm hắc, bỗng nhiên giật nảy mình “Người làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?” Đứng cùng nàng nói rằng hắc đã đọc hết cuốn sách có thể đề chết người này.

Đỗ Hành cúi đầu tiếp tục viết phương thuốc, trả lời một câu “Ta đã đọc năm mươi lần.”

Phanh! Nàng ngã ngồi dưới đất “Cái gì? ! Người đã đọc năm mươi lần?” Khó trách nhớ được rõ ràng như vậy, nhưng là...”Người thật sự rất thích trở thành đại phu như vậy sao?” Xem ra cuốn sách có thể đề chết người này đối với nàng không có ích gì, lại là có ích đối với hắc.

Đỗ Hành tay cầm bút run lên một chút, không nói gì.

“Bắt quá làm đại phu tương đối không có tiền đồ đi, không bằng bá chủ buôn bán có thể hô mưa gọi gió.” Nàng bây giờ chỉ có khát khao uy phong của nữ bá chủ.

Bút trong tay hắc lại run lên một chút, vẫn là không nói gì, Mạc Đề Đề lại càng được thể kiêu ngạo.

“Thế nào? Tâm động rồi, người chỉ cần cho ta một ít tài chính, ta nhất định có thể kiến tạo ra một vương quốc buôn bán vĩ đại, đương nhiên ta sẽ chia hoa hồng cho người, sau đó người liền phát tài ... Haiz haiz! Không cần khi dễ vóc dáng nhỏ bé của ta!” Bị như vậy tóm cổ áo kéo đi thật dọa người .

Đáng tiếc ngay sau đó nàng đã bị quăng ra ngoài cửa phòng, đồng thời cửa bị đóng mạnh một cái.

Nàng cảm giận đứng lên xoa xoa cái mông đáng thương, quay đầu bước đi. Hừ, nàng cũng là có tôn nghiêm .

Người ở trong phòng âm thầm rũ mắt xuống.

Nữ nhân này thật ngốc, lúc trước ôm lấy cổ hắc, quăng cho hắc đồng sách này, muốn hắc nhất định phải trở thành người nổi bật là ai?

Nàng đã quên tất cả, như vậy cái khác... thật tức chết hắc, rõ ràng đối với nàng mà nói, chỉ qua có một ngày công phu, vì sao có thể nhanh như vậy quên hết a.

“Quần gia!”

Một lão nhân lập tức cung kính xuất hiện ở trước mặt hắc.

“Trông chừng Mạc Đề Đề, không cho nàng lại một mình đi ra ngoài, lại càng không được để người ngoài nhìn thấy nàng!”

“Dạ!”

Theo quần gia rời đi, Đỗ Hành sắc mặt mới thoáng hòa hoãn được một chút. Nghĩ muốn trở thành nữ bá chủ để đi tìm nam nhân? Nằm mơ!

Mạc Đề Đề nhàn chán đi dạo quanh.

“Nơi này cửa sau ở nơi nào?” Trong tiểu thuyết, ở cổ đại cửa sau cũng không có người canh gác, chỉ đề phòng nghiêm ngặt ở trước cửa lớn, sở dĩ thời điểm mỗi lần nữ nhân vật chính chạy trốn đều là từ cửa sau đào tẩu, hơn nữa liên tiếp đều trốn thoát thành công. Tuy rằng cảm thấy thật huyền diệu, nhưng là đều do người cổ đại ý nghĩ đều rất đơn giản.

Chính giữa lúc đang sờ soạng, quần gia im hơi lặng tiếng xuất hiện tại sau lưng nàng .

“Đi bên này.”

“Oa!” Nàng nhảy dựng lên. Tên quần gia như xác chết khô này xuất hiện từ khi nào?

“Không, không cần, ta chỉ là lâu bầu nói đùa thôi.” Nào có người đang tìm cách đào tẩu lại đi tìm người dẫn đường, nàng làm bộ dáng bình thản như không có việc gì, ở trong hoa viên ngắm hoa, chính là sân hoa này cũng thật là kỳ quái, đầy tò mò.

“Đó là được liệu.” Ở Mạc Đề Đề ý đồ muốn ngắt một đóa hoa nhỏ, quần gia âm thanh âm âm như trước mở miệng.

Tay của nàng đã ở giữa không trung nhất thời cứng đờ, quần gia này cùng chủ nhân của hắn giống nhau, làm cho người ta không thoải mái.

Được rồi, nếu cái gì cũng không thể làm, như vậy sẽ đến nói chuyện phiếm đi, coi như phụ đạo tâm lý cho nội tâm âm u của lão nhân gia.

Nàng ung dung ngồi ở trong lương đình, nhiệt tình đối với quần gia vẫy tay.

“Đừng chạy a, lại đây ngồi chúng ta cùng nhau nói chuyện.”

Quần gia nghiên cứu một chút biểu tình của nàng, lui về phía sau từng bước, lại không mở miệng.

Thật sự là không phối hợp a~, bất quá không quan hệ, nàng nhưng vốn định ở cổ đại là cô gái xinh đẹp, tạo lên một sự nghiệp lớn trong tương lai a~... Hai mươi ba tuổi còn tự xưng là cô gái xinh đẹp cũng có chút chột dạ, bất quá không quan hệ, dù sao không ai biết tuổi của nàng.

“Quần gia tiên sinh...” Vì sao nàng mỗi lần mở miệng hắn liền lui về phía sau nhiều như vậy “Người chẳng lẽ không nghĩ muốn nghe ta nói một câu ...”

“Cô có thể cầm miệng .” Đỗ Hành gương mặt lạnh lùng không một chút thay đổi, bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt nàng, đồng thời quần gia cũng thật thức thời lui xuống.

“Người tới đây làm cái gì?” Nàng trừng hắn. Phá hư nàng bày ra thực lực tâm lý học của tương lai, phá hư cơ hội nàng chuồn êm đi ra ngoài, thực không đáng yêu.

Hắn yên lặng tà tà liếc nàng vài giây.

“Cô rốt cuộc là không sợ chết hay là ngu ngốc ?”

“Có ý tứ gì?”

“Nếu có người biết cô tới từ tương lai thì sẽ thế nào?”

Đỗ Hành cảm thấy nàng đến cổ đại gặp được hắn, nhất định là trên trời thương xót nàng, nàng trong đầu đại khái toàn bộ đều là những chuyện tốt đẹp được viết ở trong sách, cho tới bây giờ không nghĩ tới khả năng mang đến phiền toái khi xuyên qua thời không.

Nàng quả nhiên còn ngờ ngác trả lời “Còn có thể thế nào a, đem ta làm tiên nữ, sau đó... Cúng bái ta? Nếu không nữa thì chính là tìm ta tiên đoán tương lai?” Càng nói càng hưng phấn, oa, nghĩ nhanh chút tuyên cáo thân phận của nàng a~!

Thật sự là ngu ngốc, hắn xoa xoa cái trán.

“Nếu người của thời đại chúng ta đã biết cô là người của ngàn năm sau, bọn họ có thể hay không đem cô giống như quái vật?”

“...” Mồ hôi lạnh.

“Trong thiên hạ ba thứ được đưa vào bảo tàng là mỹ nhân, tài bảo, tranh chữ, mấy năm nay cũng đều đầy rẫy, cô cảm thấy nếu có người phát hiện một người sống đến từ tương lai, bọn họ sẽ làm như thế nào?”

Mạc Đề Đề người đầy mồ hôi lạnh bắt lấy tay áo của Đỗ Hành.

“Người sẽ không đem ta giao ra, đúng hay không?” tất cả tiểu thuyết đều ngu ngốc, vì sao xem nhẹ này khả năng. Làm không tốt cổ nhân nhảm chán sẽ đem nàng giống như động vật quý hiếm nhốt ở trong lồng thường thức.

Đỗ Hành nhìn tay nàng, hừ lạnh một tiếng, “Ta sẽ không dùng cô để đi trao đổi cái gì đó”. Danh, hấn có; lợi, hấn nhiều đến hoa mắt. Hấn muốn, căn bản không phải những vật bề ngoài này, đáng tiếc hiện tại nàng ngốc, căn bản không thể nghĩ được.

Mạc Đề Đề lập tức hai mắt sáng lên, cộng thêm được một tác lại muốn tiến một thước.

“A, người thật tốt, ta sẽ báo đáp người, tỷ như người bỏ vốn giúp ta sáng lập vương quốc buôn bán ... Này, này! Không được đi!” Cư nhiên cho nàng một mặt nhảm chán bỏ đi.

“Chờ coi đi, ta nhất định phải thành công!”

Không được là bá chủ thương nghiệp vậy... Gả cho bá chủ thương nghiệp cũng tốt lắm.

3. Chương 3: Chương 3

Mạc Đề Đề xinh đẹp sao? Nhan sắc chỉ ở mức trung bình. Mạc Đề Đề thông minh sao? Đầu óc miễn cưỡng cho là ở mức trung bình. Tính cách của Mạc Đề Đề rất được sao? Cũng chỉ miễn cưỡng ức trung bình. Thế thì vì sao Đỗ Hành lại thu nhận và giữ nữ nhân thế này bên mình? Vấn đề này e rằng ngoài hấn ra, những người khác cũng không biết câu trả lời. Về phần Mạc Đề Đề, nàng căn bản không dư hơi suy nghĩ vấn đề này.

Ngồi trong tửu lâu lớn nhất thành, Đỗ Hành với một thân quần áo trắng ngà phủ ngoài là áo choàng dài làm bằng gấm thượng hạng, khuôn mặt nhìn nghiêng mang vẻ lạnh lùng lại tuấn mỹ hơn người đã khiến cho không ít thiếu nữ lên nhìn. Nhưng là, ánh mắt hấn chỉ nhìn Mạc Đề Đề trước mặt. Nàng giống như một con chó nhỏ giận dữ đang ghé vào trên bàn:

“Người gạt ta...”

Nămni mãi hấn rốt cục mới đồng ý cho nàng đi dạo chợ một lúc, nhưng là, suốt dọc đường cũng đã gặp không ít đàn ông, vậy mà sao người nào cũng xấu như thế chứ! Ngẫu nhiên cũng gặp được mấy người có gương mặt rất khá, chỉ tiếc là không phải dáng người thật xấu thì cũng là chẳng biết cách ăn mặc gì cả. Hơn thế nữa, có Đỗ Hành kè kè bên cạnh thì toàn bộ hào quang đều tập trung vào hấn. Ngay cả bản thân nàng cũng bị vầng hào quang của hấn bao phủ khiến cho nàng trở nên bình thường hết sức, tựa như một con chim sẻ vậy (MM:mọi ng chắc đều quen với câu “chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi” nhĩ.nếu phượng hoàng là loài chim cao quý và đẹp đẽ thì chim sẻ được coi như trái ngược với nó là một loài chim bt, ko có gì nổi bật...)

“Người ta vốn là muốn thể hiện khí chất bất phàm của một người đến từ tương lai a...” Đáng tiếc, hiện tại đúng là thân phận hẩm hiu, bị biến thành nền, trong khi người được sách vở trong tương lai vạch lối chỉ đường – Đỗ Hành lại có vẻ phi thường đến cực độ.

Gương mặt hấn không biểu lộ một tia xúc cảm nào, chỉ chậm rãi uống trà. Người quản gia đứng bên cũng không oán giận nhìn nàng, mà chỉ làm đúng bổn phận của mình là báo cáo doanh thu của các hiệu thuốc, và y quán lớn cho chủ tử.

“Này, các người không cần lờ đi mỹ nữ có được hay không?” Mạc Đề Đề nhảm chán vỗ bàn một cái.

Người có đủ tư cách để được gọi là mỹ nữ sao? Quản gia cùng Đỗ Hành quyết định mặc kệ tiểu nữ nhân da mặt dày này.

“Công tử, y quán ở Tần Gia đề nghị mở thêm chi nhánh”

Hắn tùy ý xem xét một chút về vận chuyển mua bán của trấn Tần Gia, rồi bỗng nhiên chỉ vào một loại dược liệu nhắc nhở:

“Mở thêm chi nhánh sẽ phải tăng cung ứng dược liệu. Trấn Tần Gia là nơi khô nóng. nên khả năng sẽ có nhu cầu lớn về dược liệu thanh nhiệt giải độc. Hãy bảo các công nhân ở vườn dược trồng nhiều loại dược liệu này một chút.”

“Dạ vâng. Còn có...”

Nhàm chán, thực sự là vô cùng nhàm chán! Nàng vừa ngáp vừa nhìn xung quanh tứ lấu, thuận tiện rút ra kết luận: cổ đại thực lạc hậu, nam nữ ai cũng xấu như nhau.

“Nếu Đỗ Hành lớn tuổi hơn ta thì tốt rồi”

“Ta vốn lớn tuổi hơn cô” Người vốn đang chuyên tâm xem xét sổ sách cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ đột nhiên mở miệng.

Mạc Đề Đề ngáy ra một lúc, sau đó nhàm chán xua tay:

“Nhìn người, ta chỉ có thể nhớ đến bộ dạng nhỏ gầy hồi nhỏ của người” Chỉ trong vòng một ngày mà đã chứng kiến quá trình trưởng thành của một người đàn ông, dù là ai thì cũng không thể coi hắn như một thanh niên trưởng thành để mà thích. “Hơn nữa, ở trước mặt người, ta cũng chẳng còn chút ưu điểm nào nữa. Thế mới nói gả ai cũng được nhưng chắc chắn không thể là người”. Hắn thế nhưng lại biết nhiều hơn nàng, vậy nàng phải thể hiện mị lực đến từ tương lai thế nào đây”. Hơn nữa có biểu hiện rồi thì cũng rất có khả năng chịu thua trước phẩm cách ôn nhu, hiền lương của mỹ nữ cổ đại.

Đỗ Hành không nói gì nữa, quản gia cũng thức thời đứng ở một bên không nói gì, nhưng lại nhìn nàng với ánh mắt không hài lòng. Nàng không hiểu ra sao, không rõ chính mình nói sai chuyện gì, trong lúc vô tình lại thấy được một chấm nhỏ ở đằng xa, nàng lập tức nhảy dựng lên: “Woa, thời đại này thực sự có mỹ nam a!!!!”

Trên cầu thang sơn son thiếp vàng, một nam tử mặc quần áo màu đen đang chậm rãi bước lên. Kia tóc dài để tán loạn, tùy ý –quá cá tính! Kia gương mặt cực có hồn- quá đẹp trai! Tiểu nhị đang đứng quỳ tiến lên tiếp đón hắn mà hắn cũng không thèm chớp mắt- đủ cao ngạo! Chỉ trong nháy mắt đã thu hút phần đông những cặp mắt đang nhìn Đỗ Hành

“Woa, mỹ nam này chính là sinh ra để cho ta!”: Mạc Đề Đề trưng ra một bộ mặt háo sắc. Nếu không dám đi đến gần thì nàng đúng là thực xin lỗi bản thân mình, vì đã trả giá toàn bộ tiền để được xuyên qua thời không a

~Phát hiện được ánh mắt thèm nhỏ dãi không chút nào che giấu của nàng, khuôn mặt anh tuấn của Đỗ Hành càng thêm lạnh lẽo: “Mạc Đề Đề!”

Nàng đã mất đi khả năng nghe rồi. Tất cả giác quan đều chăm chú quan sát nam tử mặc đồ đen này. Oa, khuôn mặt hắn khi nhú mày thật lạnh lùng nha. Bộ dáng tức giận của hắn cũng rất đẹp. Tư thái rút đao thật đúng là tuyệt vời, rất cuốn hút... mà gì cơ? Rút đao?

Một chiếc bút lông xuất hiện, ngăn cản kịp lúc khi cây đao còn cách mũi nàng chừng 3cm. đồng thời, nàng bị kéo ra sau một tấm lưng ấm áp.

“Tại hạ là Đỗ Hành của y quán Thần Nông. Xin hỏi các hạ là...”

Đây là chủ nhân của y quán có 32 chi nhánh trải rộng trên lãnh thổ Lạc Nhật quốc này sao? Nam tử mặc đồ đen thu lại đoản đao có hình dáng kỳ lạ trên tay:

“Tại hạ là Hạ Phong Đằng thuộc Lưu Hương lâu”

“Ồ, hóa ra các hạ là đầu bếp đứng đầu Lạc Nhật quốc. Thật là thất lễ! Gia nô của ta có chút mạo phạm, mong ngài bỏ quá cho” Đỗ Hành khẽ phất tay gọi tiểu nhị: “Toàn bộ chi tiêu của Hạ công tử hôm nay đều tính vào của y quán Thần Nông, rõ chưa!”

Sau lưng hắn, Mạc Đề Đề đã thoát khỏi nỗi khiếp sợ. Bản chất háo sắc lại thúc giục khiến lá gan nàng lớn hẳn lên:

“Tiểu nữ tử Mạc Đề Đề...”

Còn chưa nói dứt câu, nàng đã bị người nào đó thô lỗ khiêng lên vai. Trải qua một khoảng thời gian đầu choáng mắt hoa, tỉnh táo lại đã thấy mình bị quăng lên xe ngựa tự bao giờ. Lại không đợi nàng kịp phản ứng, xe ngựa đã bắt đầu chạy. Nàng trừng mắt nhìn Đỗ Hành, cố gắng bình ổn lại quả tim đang vì kinh hoàng mà đập thình thịch. Trong khi đó, Đỗ Hành vẫn tiếp tục cúi đầu xem quyển sách thuốc gì đó trên tay giống như bọn họ chỉ vừa mới uống trà xong, đang tao nhã lên xe về phủ (MM: ôi, không khí sặc mùi dấm chua đúng điệu ngôn tình nhoé=)))

“Đỗ Hành, người rốt cục là có ý gì? Tại sao lại cản trở kế hoạch câu dẫn soái ca của ta?” Sau một lúc, nàng bắt đầu rống to lên. Nhưng là, vừa quát được một câu, hắn lại vươn tay điểm một huyệt trên cổ nàng khiến nàng không nói được câu nào nữa. Thì ra, ở cổ đại đúng là có công phu điểm huyệt nha.

Nàng nhìn Đỗ Hành đầy sùng bái nhưng rồi ngay lập tức bối rối nhớ ra, đây căn bản không phải là thời điểm để sùng bái.

Nói không ra tiếng nhưng vẫn có biện pháp quấy rầy. Đầu tiên, nàng giật lấy quyển sách của hắn, hắn tiếp tục xem xét đan dược. Nàng lại đành lấy đan dược, hắn lại lôi giấy bút ra viết phương thuốc. Nàng lại lấy giấy bút của hắn, hắn liền ngay lập tức dựa lưng vào thành xe, nhắm mắt lại dưỡng thần. Mạc Đề Đề đã tức giận đến cực hạn, bỏ lại tất cả những thứ đang chêm chệ trong lòng, quyết định đi đến cạy mí mắt hắn ra, bắt hắn nhìn thẳng vào sự phẫn nộ của nàng.(MM: cạy mí mắt??LOL) Nhưng là vừa mới đến gần, đôi mắt Đỗ Hành liền mở ra.

Đó là một đôi mắt rất đẹp, sáng lấp lánh. Nguyên bản hắn là màu đen thâm trầm, nhưng là khi nàng nhìn ở khoảng cách gần thế này mới lại phát hiện ra giữa màu đen ấy che giấu một thứ ánh sáng rực rỡ không bút nào tả hết được

Hắn đang đè nén cái gì?

Nàng hơi giật mình nhìn Đỗ Hành, hay nói đúng hơn là nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, quên mất bản thân mình phải làm cái gì. Mà hắn cũng vậy, gương mặt không chút thay đổi cứ để mặc nàng tùy ý nhìn. Bỗng nhiên, xe ngựa xóc nảy một cái làm hai bờ môi theo đà hướng về cùng một chỗ, sắp chạm vào nhau.

“Thưa công tử, đã về đến nhà rồi ạ” Lão quản gia với gương mặt già nua quay đầu vào trong xe ngựa nói.

“Bịch” một tiếng, Mạc Đề Đề mặt đỏ tía tai ngã quỵ trên sàn xe. Đỗ Hành chậm rãi ngồi dậy, nhìn sự biến hóa trên mặt quản gia từ khiếp sợ đến hối hận, sau đó là hoảng hốt, nhàn nhạt mở miệng: “ Đến nơi là tốt rồi. người đi dọn rửa sạch sẽ chuồng ngựa của Đỗ Gia đi”(MM: *sặc, ca đúng là thù dai a*...ĐH:*hử, m vừa nói j. nói lại ta nghe*...MM: *xanh mặt* không không, m lắm bầm tự kỉ một mình ý mà*=)))

“Ai cứu tôi với!” Sớm biết thế này thì hắn đã cho xe ngựa đi vài vòng quanh Đỗ gia cho xong. Quản gia không ngừng kêu rên trong lòng:

* * * *

Đỗ Hành rốt cục là người như thế nào? Mạc Đề Đề không hiểu nổi. Nàng đúng là xui xẻo, xuyên qua thời không ba lần mà lần nào nhìn thấy được người bình thường đầu tiên thì cũng đều là hắn. Hắn biết y dược, có y quán và hiệu thuốc của chính mình. Hắn có vẻ như có rất nhiều tiền hơn nữa lại đẹp trai. Còn nữa, mỗi lần điều tra về chuyện của hắn, gia nô và nha hoàn ở Đỗ phủ đều nói năng rất thận trọng. Trừ điểm ấy ra, thái độ của bọn họ đối với nàng cực kỳ cung kính, cung kính đến mức nàng mỗi ngày chỉ cần nhàm chán vỗ ruồi bọ đi theo sau Đỗ Hành. Đặc biệt là sau khi nàng không cẩn thận làm hỏng một ít dược liệu quý báu thì lại càng thanh nhàn hơn. Thậm chí đến mức mỗi ngày chỉ biết ăn no rồi lại ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn.

“Ta muốn giảm béo” Nàng thở dài ghé vào trên chiếc ghế nằm đang tỏa ra hơi lạnh. Đồ phủ nằm ở chân núi nên phong cảnh thanh u, mát mẻ. Nhất là buổi chiều cứ nằm trên chiếc ghế tỏa ra khí mát này, nàng càng cảm thấy buồn ngủ. Cũng bởi lẽ đó, nàng có thể cảm giác người mình đang càng ngày càng tích mỡ. Cứ tiếp tục thế này thì chẳng cần đợi đến lúc tìm thấy mỹ nam, nàng cũng đã trở thành heo mẹ rồi.

Đỗ Hành vẫn như trước đang bận rộn xem sổ sách. Trước mặt là mấy tên thủ hạ đang sắp xếp lại đồng báo cáo của các chi nhánh đã cao đến mức gần như che khuất người hắn. Nhưng chỉ là gần như thôi, vì gương mặt giống như nam nhân vật chính bước ra từ trong truyện tranh, với những đường cong anh tuấn khi nhìn nghiêng, vẫn như cũ hiện ra trước mắt nàng.

Không có ngắt đầu, Đỗ Hành cầm lấy quyển sổ tiếp theo:

“Nước miếng sắp rơi ra rồi kia”

“A?” Mạc Đề Đề xoa xoa khoe miệng, quả nhiên thấy khoe miệng ẩm ướt

“Có thể là do vừa mới uống nước trà xong” Dù sao đi nữa thì cũng không thể thừa nhận bản thân mình vì nhìn hắn mà chảy nước miếng =)))

Hắn tạm dừng một chút, sau đó vô tình liếc mắt nhìn nàng một cái:

“Hết giận rồi sao?”

Mấy ngày trước, sau khi mạnh mẽ mang nàng về Đồ phủ, nàng náo loạn rất là lâu, còn nói cái gì mà: nếu dám điểm á huyết của nàng nữa, thì nàng sẽ không thêm nói chuyện với hắn nữa. Thật đúng là giống tiểu hài tử cãi nhau mà.

Mạc Đề Đề á khẩu, ngập ngừng một lúc, sau đó rầu rĩ chống cằm: “Người cảm thấy ta thật vô dụng phải không? Mang tiếng là đến từ tương lai đọc đồng sách này đến một quyển cũng không hiểu được. Ngoại trừ biết được trên bìa sách viết cái gì thì tất cả nội dung đều không hiểu”. Mà thời đại này không có điện thoại, càng không có máy tính bởi thế nên hiện tại, có nói gì thì nàng vẫn chỉ là một con sâu gạo mà thôi.

“Mấy tiểu thuyết đều là gạt người, đến cổ đại tuyệt không sung sướng như vậy”. Không có cả bồn cầu tự hoại! Tuy rằng những dụng cụ để sử dụng hàng ngày ở Đồ gia đều vô cùng sạch sẽ nhưng nơi này cũng quá thiếu những trò tiêu khiển đi!

Đỗ Hành lại nhìn nàng một cái: “Cô không phải luôn mong muốn rằng cả đời đều được ăn ngon ngủ ngon, được người khác nuôi sao? Tốt nhất là có thêm một trạng phụ ưa nhìn để thỏa mãn chút hư vinh của mình nữa chứ”.

“Người làm sao có thể biết?” Nàng cực kỳ nghi hoặc hỏi: “Ta đã từng nói với ai đó rồi sao?”

Hắn lặng yên một chút sau đó hừ một tiếng: “Những nữ nhân ôm giấc mộng trở về cổ đại như cô không phải đều ngớ ngẩn như vậy ư”.

“uhm...” Cũng đúng. Suýt nữa thì quên mất chính mình đã từng ném cho hắn mấy chục cuốn tiểu thuyết tình cảm:

“Nếu người đã hiểu rõ nguyện vọng của thiếu nữ như vậy, vì sao còn muốn can thiệp vào giấc mộng của ta?” Con giận của nàng lại bắt đầu bùng phát.

Đỗ Hành lạnh lùng nhìn nàng: “Cô sẽ không phải là đã quên cô vẫn còn là gia nô của ta rồi chứ? Hơn nữa...nếu cô sống với người kia- kể cô gọi là mỹ nam ấy- cô có thể nói ra thân phận thực sự của mình không?”

Có, đương nhiên rồi! Mạc Đề Đề buồn bực lắm bầm trong miệng. Nàng nhất định sẽ thật hưng phấn nói cho Hạ Phong Đăng biết thân phận siêu phàm của mình. Nếu không như vậy, chỉ bằng ngoại hình của nàng, làm cách nào để khiến ý nam ở thời đại này vì nàng mà không màng sống chết đây? Hơn nữa, nếu hắn có thừa tình lực, muốn nàng rộng lượng, nàng cũng không có khả năng sẽ cho phép trạng phụ ba vợ bốn nàng hầu.

“Nói như vậy, những nữ nhân trong tiểu thuyết cũng thật là vất vả nha”. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần xuyên qua thời không là có thể chờ được soái ca tối của...

Nhìn biểu tình mờ mịt của nàng, hấn rút cục cũng làm cho giọng nói của mình mang theo chút cảm thông: “Cô không thấy là những nhân vật nữ chính trong sách đều giỏi giang mọi thứ: luyện kim, thiên văn, địa lý... không gì không biết. Không những thế, còn có những kỹ thuật phòng thân. Như vậy mới có thể xông pha ở cái thời đại mà nam nhân làm chủ này chứ. Cô tìm đến nơi này của chúng ta trong khi bản thân lại chẳng chuẩn bị bất kỳ thứ gì, không phải là tự tìm đường chết sao?” Đỗ Hành bỏ sổ sách sang một bên, nhìn thấy khuôn mặt uể oải của nàng, nhin không được lại bắt đầu an ủi:

“Nhưng là trên đời này vẫn còn có những nam nhân tốt...”

“Ví dụ như Hạ Phong Đằng đúng không?": Ánh mắt nàng sáng lấp lánh. Nàng đã hỏi thăm được khá nhiều. Hạ Phong Đằng năm nay hai mươi tám tuổi, vì say mê nghiên cứu các món ăn nên cho tới nay vẫn chưa lập gia đình. Hạ gia có mấy chục căn tửu lâu trải rộng khắp Lạc Nhật quốc nên về gia sản thì không cần phải nói. Mà hiện thời lại đã được nhìn thấy bộ dạng đẹp trai ngời ngời của hấn...Oa! Nếu không liều chết theo đuổi người đàn ông độc thân giống như viên kim cương tuyệt mỹ này thì nàng quả đúng là heo đầu thai rồi.

Vẻ mặt của hấn dường như lại bắt đầu lạnh lẽo:

“Mạc Đề Đề, mau đi tưới vườn được liệu ba lần cho ta”.=))))))

“Óa!” Mạc Đề Đề kêu la thảm thiết: “Có thể giảm bớt một lần tưới được không?” Đỗ gia đã lớn muốn chết mà vườn được liệu thì lại càng khủng bố hơn rất nhiều a

~“Cũng có thể. Nếu vậy thì hôm nay cô khỏi cần tắm rửa nhé”. Hấn mở miệng nêu ra biện pháp trừng phạt nàng.

“Thôi quên đi. Ta đi ngay bây giờ đây”.

* _ * _ *

“Cô là người mới sao?”

Đang lúc Mạc Đề Đề tưới nước thì bỗng xuất hiện một thiếu nữ từ đằng sau bước đến. Bộ dáng thanh thanh tú tú, tuy rằng chưa thể nói là tuyệt mỹ nhưng mới chỉ là một cô nương trẻ tuổi mà trông đã rất quyến rũ rồi.

Nàng nhất thời cảm thấy hơi giận dữ. Ở tại Đỗ gia cũng đã lâu, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy đàn ông trung niên và phụ nữ đã luống tuổi cũng làm nàng rất là tự mãn một thời gian. Hiện tại gặp được thiếu nữ này mới biết được bộ dáng chính mình bình thường đến mức nào. Lúc trước đáng ra không nên tới, hấn là nên giống như trong tiểu thuyết, linh hồn đầu thai vào thân xác của một đại mỹ nữ. Phải như thế mới thực là trong vẹn ngoài toàn.

“Ta đang hỏi cô đó. Cô làm thế nào mà đến được Đỗ gia vậy?": thiếu nữ có chút không kiên nhẫn.

Mạc Đề Đề nhìn thấy búi tóc trên đầu nàng- đó là dấu hiệu của phụ nữ đã lập gia đình: “Chắc cô không phải là phu nhân hoặc tiểu thiếp của Đỗ Hành chứ?”

Hấn thế nhưng lại có người phụ nữ của mình rồi?! Trong lòng nàng nhất thời có chút ê ẩm: “Nếu không nhờ ta, hấn sao có thể lấy được lão bà thế này”.

Nữ tử cười khanh khách vì câu nói của nàng, sau đó quay ra cười nhẹ với người đang đứng đằng xa: “Đại ca, huynh rút cục cũng thay đổi lập trường rồi nha”.

Mạc Đề Đề vội vã quay đầu, quả nhiên là con người mưa nắng thất thường- Đỗ Hành. Hấn đang ở trong lầu các vườn bên nhìn nàng. Có đôi khi, nàng thực hoài nghi là người kia đang giám thị nàng. Trừ bỏ lúc ngủ và lúc đi vệ sinh còn thì lúc nào nàng cũng phải cun cút đi theo hấn. Ngay cả bị hấn phạt đi làm việc cũng phải ở trong tầm mắt của hấn. Nghĩ đến đây, Mạc Đề Đề thấp giọng hỏi thiếu nữ:

“Muội muội Đỗ gia, xin hỏi ca ca cô có phải đã từng chịu một cú sốc tâm lý rất lớn phải không? Hay là ta rất giống bộ dáng của một trong số những kẻ thù của hấn chẳng?”

Giọng nói của nàng đã rất nhỏ rồi nhưng đáng tiếc, vẫn là thấy sắc mặt của Đỗ Hành hơi hơi thay đổi một chút: “Mạc Đề Đề, đi sao chép phương thuốc đi”.

Á, đừng mà. Nàng căn bản không biết dùng bút lông mà~ Nàng ai oán nhìn muội muội Đỗ gia, hi vọng nàng có thể nói giúp mình một câu, không ngờ nàng lại đang nhìn chăm chăm đánh giá mình, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc:

“Mạc Đề Đề! Cô chính là Mạc Đề Đề sao? Không thể nào!”

Nàng cười ngây ngô trả lời: “Cô thích cái tên này sao? Nếu cô thích thì cho cô luôn đó”.

“Mạc Đề Đề, đừng lần khần ở đây nữa. Mau vào sao phương thuốc đi”.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Đỗ Nhã, Mạc Đề Đề cực kỳ không tình nguyện đi vào phòng ngược đãi bút lông cùng lãng phí giấy. Đỗ Nhã ngạc nhiên nhìn đại ca: “Nàng chính là Mạc Đề Đề đó sao?”

Mười bốn năm trước, tình cảnh của Đỗ gia vẫn còn rất thảm đạm, ngay cả ấm no thôi cũng chưa được. Rơi vào đường cùng, phải để cho Đỗ Hành đi làm học đồ ở y quán nhỏ trấn trên. Những tưởng cả đời này sẽ đều trôi qua như vậy, cùng lắm thì hắn có thể trở thành một đại phu, có thể cho gia đình một cuộc sống no đủ. Ai ngờ, sau một lần lên núi hái thuốc trở về, hắn một mực nói rằng mình đã gặp tiên nữ...

Dân cư ở trấn trên vẫn còn mang nặng lối suy nghĩ lạc hậu, một khi nghe được những tin đồn kỳ quái thì sẽ không thêm suy nghĩ mà ngay lập tức coi bọn họ như yêu nghiệt. Đỗ mẫu sợ Đỗ Hành vì chuyện kỳ quái này mà ảnh hưởng đến tương lai của hắn liền cấm hắn nói lung tung với người ngoài nhưng là từ đó về sau, hắn dường như có hi vọng hắn lên, chẳng những chăm chỉ học tập mà còn thường xuyên xem một vài cuốn sách kỳ quái. Mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy cho tới khi Đỗ Hành mười bảy tuổi, đại phu ở y quán bỗng nói rằng không còn gì để dạy hắn nữa và muốn giao y quán lại cho hắn. Hắn bình tĩnh tiếp nhận tin tức đó nhưng cả ngày sắc mặt đều tái nhợt. Nếu là người bình thường, hắn là sẽ cứ thế nhận mệnh rồi sống như vậy cả đời nhưng là, hắn lại dường như khao khát cái gì đó, muốn tung hoành thiên hạ. Đỗ mẫu rất là lo lắng khi thấy con như vậy, liền khuyên hắn hay là đi cầu chút công danh. Đối với chuyện đó, hắn cũng có chút do dự nhưng là sau hôm lên núi trở về, hắn giống như được ông trời chỉ dẫn. Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, dưới sự kinh doanh của hắn, y quán đã phát triển vượt bậc. Hơn nữa, y thuật cũng ngày càng tăng tiến, đến mức không ai là không lú lẫm vì kinh ngạc và bá phục. Từ xưa đến nay, người làm nghề y chính là người làm nghề y, kẻ làm buôn bán chính là kẻ làm buôn bán nhưng là hắn đã thành công đem hai loại người đó trở thành một. Cũng chính từ đó, Đỗ Hành trở thành người chồng lý tưởng trong giấc mộng của các thiếu nữ khắp thiên hạ nhưng hắn không những từ chối hàng trăm bà mối mà còn càng lúc càng dành nhiều thời gian hơn ở trên núi. Và tuy rằng sự nghiệp ngày càng phát triển nhưng hắn vẫn ở lại trấn nhỏ. Có rất nhiều người đã rất tò mò về sự thành công cũng như sự quái dị của hắn nhưng hắn luôn cười trừ, chỉ nói: “Ta đang đợi một nàng tiên nữ”. Chỉ có Đỗ Nhã mới biết, tên của người mà hắn nhớ nhớ nhung nhung suốt mười bốn năm kia, chính là Mạc Đề Đề. Mười bốn năm- nàng gần như đã cho rằng cái tên kia chỉ là ảo giác của ca ca. Thiên hạ này làm sao lại có gì mà yêu quái, cái gì mà tiên nữ?

“Làm sao có thể? Thật là nàng ư?”

Nàng kinh ngạc mà truy hỏi ca ca đang đứng cười nhẹ trên lầu các. Khí chất trong trẻo lạnh lùng như thế, ánh mắt cao ngạo như vậy, hắn không giống cha, cũng không giống nương hay nói đúng hơn là dáng vẻ của hắn không giống người bình thường. Nàng luôn luôn nghi ngờ rằng, ca ca của mình đã bị tiên nữ biến đổi từ 14 năm trước rồi. Hắn đã rũ bỏ hết vẻ trần tục không còn là người bình thường nữa.

Cũng bởi thế cho nên, mặc kệ ca ca sau khi trưởng thành có từ chối toàn bộ nữ tử đến cầu thân đi chăng nữa, nàng cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Một người như ca ca, căn bản không có một nữ tử nào trên thế gian này đủ khả năng xứng đôi. Vậy mà ...đột nhiên hôm nay lại xuất hiện một cô nương trẻ tuổi ở bên cạnh hắn? Mấy năm gần đây những nữ nhân trẻ trung có thể đến gần hắn ngoại trừ nàng cũng chỉ có mẫu thân trông trẻ hơn tuổi đang an dưỡng tuổi già. Mười mấy năm qua, Đỗ phủ chưa từng xuất hiện một cô nương nào khác.

Đỗ Hành biết muội muội của mình đang nghĩ gì. Hắn tuy rằng hiếu kính với mẫu thân nhưng vẫn có chút gì đó xa cách, đối với Đỗ Nhã cũng chẳng phải thật thân thiết. Kể từ khi nàng giúp hắn xử lý chuyện làm ăn, khi nào thì nàng đến, khi nào thì nàng rời đi hắn cũng chưa từng quan tâm. Vốn tưởng là mình trời sinh là nam nhân bạc tình vậy mà hóa ra vẫn còn có người có thể khiến cho cảm xúc của hắn không ngừng thay đổi như vậy.

“ Đừng nói cho ai ”

Hắn nhẹ nhàng lưu lại một câu, sau đó liền đi xuống lầu để xem xem Mạc Đề Đề có phải lại phá hủy thư phòng của hắn rồi hay không ?

*_*_*_*

Ngoài trời đang không trăng, gió lớn. Thật đúng là thời cơ thích hợp để giết người...

Đáng tiếc, Mạc Đề Đề lại chỉ có thể trốn trong chăn mà run cầm cập. Cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa học được cách dùng cái đánh lửa chết bầm kia. Bởi vậy sau khi ngọn nến bị gió thổi tắt từ lúc nửa đêm đến giờ, nàng chỉ có thể ngồi trong chăn phát run, sống chết không dám rời khỏi chăn để đi tiểu. Không được. Cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ là nữ nhân xuyên qua thời không đầu tiên chết vì nổ bòng quang mất. Mò mẫm tìm cái bô, bỗng nhiên có một tia chớp lóe sáng trên bầu trời.

“Á!” Nàng quần mền nhảy dựng lên. Có làm không vậy, sao đột nhiên trời lại mưa to thế. Trời tối đen như vậy, cho dù có không cẩn thận gặp phải quỷ cũng chẳng có ai chạy đến cứu. Lại một tia chớp khác lóe lên, nàng bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ có một vầng sáng.

Những hình ảnh trong phim mà nàng đã xem hồi trước ngay lập tức hiện lên trong đầu nàng. Nàng thậm chí có thể tưởng tượng ra con quỷ cầm đèn đi trong mưa hay xuất hiện khủng bố đến thế nào. Mà khủng bố nhất là, con quỷ này rất có khả năng sẽ tìm thấy một thi thể đã chết do bị dọa đến vỡ bòng quang và túi mật.

Rất....đáng sợ !

Bởi thế cho nên khi chiếc đèn kia đi đến gần cửa, nàng như có một nguồn dũng khí vô hạn, nhảy lên hét to:

“ Đợi đã, đợi ta đi tiểu xong rồi hãy tiến vào ! ”

Làm ơn đi mà, cho nàng giữ chút thể diện của một thi thể đi. Đỗ Hành đứng sững ngoài cửa, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên. Hắn lo lắng Mạc Đề Đề sẽ sợ hãi bởi vậy mới đến xem nàng có ngủ yên không. Ai biết được nàng sẽ lớn mật như thế, ngay cả chuyện tể nhị như vậy mà cũng nói ra. Vốn là tưởng lạng lẽ xem nàng một chút rồi sẽ quay về nhưng lại đã bị nàng phát hiện rồi, hắn đành đứng ngốc ở đây vậy.

Cho tới khi âm thanh xấu hổ bên trong cánh cửa biến mất, giọng nói mang theo tiếng nước nử của Mạc Đề Đề mới lại vọng ra:

“ Đến đây đi, muốn chém muốn giết tùy ngươi. Nhưng là ta không muốn bị hù chết, người làm ơn biến thành bộ dạng bình thường cho ta nhìn. Hay tốt hơn hết là ưa nhìn một chút giống như Đỗ Hành...”

Tuy rằng không biết nàng đang huyền thuyên cái gì, nhưng là có thể được nàng xếp vào hạng ưa nhìn, khoe môi Đỗ Hành hơi hơi cong lên.

Nhưng là tiếp theo nàng lại tiếp tục nói: “...hoặc là giống như Hạ Phong Đằng...”

Phanh ! Cửa bị đá văng. Khuôn mặt tuần tú lạnh như băng hiện lên rõ ràng trong ánh chớp

“ Á...”

Nàng nhất thời ngã ngồi một phát. Trong lòng cảm thấy cực kỳ may mắn vì bản thân mình đã giải quyết hàng tồn kho nếu không thì đúng là đã gặp phiền phức lớn rồi.

“ Cô đang làm cái gì vậy?” Hắn hờ hững nhìn tư thế ngã ngồi trên mặt đất của nàng. Không biết tại sao nhưng Mạc Đề Đề có cảm giác hắn dường như đang xúc động đến mức muốn bóp chết nàng.

“Thì ra là ngươi à. Ta còn tưởng là quỷ cơ”: Hù chết nàng!

“Cô đang làm cái gì thế?”. Quần áo thì lộn xộn, còn ngồi dưới đất.

“Ta... Đỗ Hành, cổ đại thật chẳng dễ sống chút nào!” Nàng bị dọa đến mức mắt ngân ngấn nước, sụt sịt vài cái liền ngồi yên tại chỗ khóc rống lên.

Nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng thở dài một hơi: “Chẳng phải người hiện đại các cô đều không tin là có ma quỷ, thần tiên sao?” Mấy quyển sách nàng đưa đến có giải thích một vài hiện tượng thần tiên

ma quỷ. Mặc dù có vài chỗ hần không hiểu nhưng là hần biết những người trong tương lai đều không tin chuyện này.

Mạc Đề Đề ngẩng đầu ai oán: “Tại sao ta lại có cảm giác chính người mới là người đến từ tương lai mà ta chỉ là một kẻ ngốc đến đây chịu tội vậy!”

Cô đúng thật là kẻ ngốc mà! Hần âm thầm gật đầu đồng ý. Chỉ là hiện tại, tốt nhất vẫn là nên đi thấp sáng ngọn nến trong phòng đã.

Cửa đã đóng lại, ngọn nến cũng đã được thắp lên hơn nữa còn có Đỗ Hành ở ngay bên cạnh, nàng có cảm giác vững dạ hơn rất nhiều. Thực ra, nàng không sợ chớp cũng không sợ bóng tối chỉ là...xuyên qua nghìn năm đến cổ đại, lại một thân một mình trong đêm tối nói gì thì nói vẫn sẽ làm người ta sợ hãi. Bởi vậy nàng cũng đi giải thích qua với Đỗ Hành:

“Mọi chuyện là như thế a. Nhưng bất luận thế nào người cũng không được nói với người khác đó”. Mạc Đề Đề nghiêm túc cảnh cáo Đỗ Hành: “Ta tương lai sẽ là bá chủ thương nghiệp, nếu để việc nhỏ này truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến uy danh của ta đó”.

Gương mặt hần không chút thay đổi, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. trong đầu phân vân là nên bỏ lại con chim sẻ này một mình hay nên dẫn nàng đi cùng hoặc là cứ thế này, cô nam quả nữ một buổi tối.(MM: giải thích một chút, chim sẻ có thể hiểu là người bt, ko có điểm j nổi bật nhưng cũng có thể hiểu là một người nhí nhảnh, đáng yêu. Cả C1 và C3, ca từng gọi tỷ là chim sẻ đều hiểu theo ý 2 a^0^)

Ta cũng đã nói xong rồi mà sao người chẳng nói gì thế. Đáng ghét! Người ta không chịu nổi tịch mịch mà!” Mạc kệ, kiếm chuyện khác để nói vậy: “Đỗ Hành, người thực sự không có thể thiệp sao?”

Đây là tin tình báo nàng thu lượm được khi cùng Đỗ Nhã nói chuyện phiếm vài ngày trước. Chính là khi nàng hỏi lý do tại sao Đỗ Hành không lấy vợ thì Đỗ Nhã chỉ che miệng cười trộm chứ không chịu nói. Bởi vậy, nàng liền tự động suy đoán: “Có phải là người... không được đúng không?”

Ầm...một tiếng sấm đúng lúc đó vang lên. Hần cứng đờ người nhìn gương mặt hưng phấn của nàng, nhất là cặp mắt sáng lấp lánh rõ ràng là bộ dạng chờ xem chuyện hay. Ánh mắt hần lạnh lùng nhìn cái cổ mảnh khảnh của nàng, tay có chút ngứa chỉ là, cuối cùng vẫn đành nhin xuống.

“Nếu cô đã không sợ thì ta đi trước đây”. Vẫn là nên để mặc nàng ở trong này một mình để bị hù chết cho rảnh.

“Đợi đã!” Mạc Đề Đề vội vã níu tay áo hần: “Ở lại tâm sự cùng người ta đi mà. Đêm còn dài mà người ta còn chưa muốn ngủ. Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết lý do đến tìm ta a?”

Hần chực rút tay áo ra, định bụng không thêm để ý nàng nữa, lại vì sự run rẩy của thân thể nàng mà ngừng lại. Aizz, rõ ràng đã sợ đến mức không dám cho hần đi vậy mà ngoài miệng vẫn còn ngoan cố.

“Không nói cho rõ ràng thì không cho người đi!” Một tiếng sấm nữa lại vang lên, khí lực của bàn tay đang kéo góc áo hần lại mạnh hơn một chút. Thở dài một hơi, Đỗ Hành đành ngồi xuống, tay áo... để mặc cho nàng nắm.

Ngoài cửa sổ thì sấm chớp vẫn không ngừng đan xen còn trong cửa sổ, Mạc Đề Đề lại huyền thuyên không ngừng nghỉ để làm cho không khí bớt lạnh lẽo hơn. Bằng không, tình cảnh hai người trong đêm mưa gió cùng với ánh nến mờ nhạt đúng là chẳng khác những tình tiết trong Liêu Trai. Hơn nữa, kiến trúc cổ đại còn rất hạn chế. Nàng thực hoài nghi, căn phòng này chịu được sét đánh sao? Mặc kệ, cứ cho là bị sét đánh chết thì cũng phải tìm người chết cùng a

~Trong ánh nến chập chờn, Đỗ Hành vẫn ngồi với dáng vẻ bình ổn như cũ, bên cạnh là Mạc Đề Đề với mái tóc mới để dài được một thời gian giờ đang toan loạn sợi trước sợi sau. May mắn là trên đầu nàng vẫn còn đội mũ của gia nô nên cũng không ai phát hiện sự dài ngắn bất thường của tóc nàng, chỉ có cái đầu óc chứa đầy những thứ lung tung, kỳ quái kia mới có thể chứng minh nàng đến từ tương lai xa xôi. Trừ điểm đó ra, nàng thực sự bình thường, rất bình thường.

“Nói mau, nói mau, người đến tìm ta làm gì?!”

Hần không trả lời.

“Có phải là đến nhìn lên dung mạo như hoa như ngọc của ta không?": Nàng chẳng chút nào e thẹn, hỏi hần. Dù sao cũng biết nhất định là không có khả năng, nàng cũng chỉ định trêu chọc một chút không ngờ hần thế nhưng lại không phản bác gì, trên mặt cũng xuất hiện một tia ngượng ngùng vì bị đoán đúng.

“Cô...”. Chẳng lẽ mấy ngày qua đều là nàng giả bộ ngủ? Vậy thì chuyện hần mỗi đêm đều đến xem nàng, nàng đều biết cả? Không thể nào! Rõ ràng là mỗi lần hần đến, nàng cũng đã ngủ chẳng còn biết trời trăng gì, còn chảy nước miếng mà.

“Không phải chứ, người thực sự đến nhìn trộm ta? Người thăm mền ta ư?”

Đỗ Hành im lặng nắm chặt tay lại, rất muốn dùng nắm tay này nhét vào miệng nàng. Vậy mà Mạc Đề Đề vẫn chưa chịu dừng lại, tiếp tục hô to gọi nhỏ: “Trời ạ, ta thế nhưng cũng có người thăm mền a!” Đến cổ đại quả nhiên chính xác.

Ầm... lại một tiếng sấm nữa. Tiếp theo, cửa sổ bị cuồng phong bật mở, ngọn nến trên bàn cũng theo đó mà tắt ngấm.

“Á...” Nàng hét lên một tiếng, mạnh mẽ bỏ nhào vào lòng hần, chẳng còn hơi sức mà quản xem đụng vào cái gì, chỉ sợ chết cuộn tròn trong lòng hần tìm kiếm hơi thở ấm áp và an toàn.

Đỗ Hành nhất thời không kịp phòng bị, bị nàng xô ngã trên mặt đất sau đó thì một bên thì nghe nàng hét đến thủng màng nhĩ, một bên lại bị nàng gắt gao đè trên mặt đất.

“Trước tiên đừng kêu nữa, để ta đứng lên thấp nển cái đã”: Hần bắt đắc dĩ thở dài như dỗ một đứa nhỏ không chịu nghe lời vậy.

“Không cần, không cần. Cổ đại là nơi đầy rẫy yêu ma quỷ quái”. Hiện tại nàng thực hận chính mình tại sao lại xem nhiều phim cổ trang về ma quỷ như vậy.

Hần không tiếp tục giãy giụa nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nóc nhà tối đen. Tập âm của người đang nằm sấp trên người hần cùng tiếng mưa gió ngoài cửa sổ thay phiên nhau tra tấn màng nhĩ hần nhưng là, trên mặt hần lại xuất hiện nụ cười- một nụ cười ngập tràn hạnh phúc tựa như gió xuân đang về.

4. Chương 4

Cho tới bây giờ Đỗ công tử không gần nữ sắc, lại cùng một tên gia nô ở cùng một đêm!

Tin tức này trở thành chuyện xấu kinh động lớn nhất toàn bộ Lạc Nhật quốc, nghe nói lúc ấy Đỗ công tử bị gia nô áp ngã xuống đất, hai người xiêm y hỗn độn, thần sắc kích động... Tận lực bồi tiếp, một người tiếp một người truyền lưu phiên bản tin tức càng ngày càng khủng bố.

Đương sự Mạc Đề Đề vẫn là ăn ngon ngủ ngon, quản gia ở bên cạnh lại xem nàng thực chúm chực.

“Người có biết người làm hại công tử có bao nhiêu dọa người không?”

Nàng theo từ ở bên trong đĩa điểm tâm nhô đầu ra “Cái gì dọa người?”

Quản gia nhất thời ngây người, không hiểu được là phải nói như thế nào. Ngày đó sáng sớm tìm không thấy Đỗ Hành, hần ôm một tia hy vọng đến trong phòng Mạc Đề Đề tìm, kết quả nhìn từ cửa sổ mở hé ra, thấy rèm màn trong phòng bị gió lớn thổi bay phần phật, mà trên đất cư nhiên là hai người đang ngủ say, chỉ thấy Mạc Đề Đề áp ở trên người công tử nhà hần.

Hần lúc ấy hoảng sợ, nhưng để cho hần giật mình là, sau khi Đỗ Hành mở to mắt ra, chuyện đầu tiên làm cư nhiên là mỉm cười nhìn ghé vào nữ nhân trên người hần. Ánh mắt như vậy tuy rằng không nóng cháy, nhưng cũng làm hần nhìn mà đỏ cả khuôn mặt già nua.

Mạc Đề Đề ngủ say như chết, liền ngay khi Đỗ Hành đem nàng ôm trở về đặt ở trên giường, cũng không làm nàng bừng tỉnh, sợ dĩ vãng lời đồn đãi ở bên ngoài, nàng là một chút cũng không biết được, đặc biệt là Đỗ Hành hiện tại đem nàng quản càng nghiêm.

“Người này, này...” Quản gia nói không được nữa, lai lịch của nàng hẳn kỳ thực cũng không biết được nhiều cho lắm, chỉ biết được công tử thường xuyên đi lên núi, có khi sẽ mang một ít dược liệu kỳ quái trở về, thẳng đến có một ngày công tử muốn hẳn đi lên núi lấy một cái bọc kỳ quái bị rách tung toé, về sau mới biết được công tử theo trên núi mang về một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này như là một tiểu dã nhân không có đầu óc giống nhau, cái gì cũng không biết.

Nàng tò mò nhìn quản gia mặt lúc xanh lúc trắng, may mà không biết nàng là đến từ thế kỷ hai mươi mốt, một người của thế kỷ đổi mới tân tiến lại bị coi như là dã nhân, may mà không biết, nếu không nàng sẽ tức giận đến như thế nào!

“Muốn ăn điểm tâm sao? !”

Nàng đưa cho hắn một miếng bánh hoa mai, nàng rất hào phóng nha, dù sao cũng không phải nàng mua, là hôm nay Đỗ Hành xuất môn trở về quăng cho nàng, nói là mua nhưng ăn không hết, chính là rất kỳ quái, ăn không hết thì vì sao giấy gói bánh cũng chưa được mở ra?

Quản gia kiên quyết lắc đầu cự tuyệt, sau đó ai thán rời đi. Lão phu nhân a, lão nô ngược lại thật sự là thực xin lỗi sự đề bạt của ngài !

Đỗ Hành biểu tình thực khó chịu, hẳn lần đầu tiên biết cuộc sống riêng tư của bản thân mình, cư nhiên lại có nhiều người quan tâm như vậy .

“Thiếu gia, đây là danh mục quà tặng của Tần tri phủ sai người đưa tới cho ngài.”

Hắn theo từ trong dược liệu ngẩng đầu lên, không có xem danh mục quà tặng, ngược lại trước nhìn lướt qua Mạc Đề Đề trước mặt, nàng đang ở mặt nhăn nhó nghiêm túc luyện chữ, trên đất là giấy vứt bừa bãi, cùng vô số bút lông bị làm hỏng.

Từ ngày đó sau khi tỉnh lại, nàng liền bắt đầu nỗ lực luyện chữ, mà trước đây cứ khi nhắc tới là nàng lại bày ra bộ dáng vô cùng chán ghét, tình hình phi thường quỷ dị.

“Thiếu gia, danh mục quà tặng...”

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt nhú lại “Đây là cái gì?”

Trong danh mục quà tặng cư nhiên là một cuốn bức họa, nam nữ đều có, người người quần áo thiếu thốn, tướng mạo mị người.

Quản gia lặng yên không nói. Còn không phải lời đồn đãi công tử yêu thích gia nô được truyền đi ra ngoài, rất nhiều nhóm quan to quý nhân thỉnh hẳn xem bệnh, nhưng lại bị hắn cự tuyệt lập tức đưa tới vô số “Gia nô” cho hắn chọn lựa.

Danh sách trong tay Đỗ Hành nhất thời bị xé thành trăm mảnh, hắn bức mình đứng lên, đi đến nhìn Mạc Đề Đề xem nàng đã luyện chữ đến đâu. Thật là, người nên để ý thì không để ý, người không nên để ý thì lại bị làm ồn ào.

Nàng tò mò liếc mắt lại đây một cái, sau đó tiếp tục nỗ lực luyện chữ. Nàng hiện tại phi thường bội phục Đỗ Hành, cư nhiên có thể cầm bút lông nho nhỏ viết được nhiều chữ như vậy, hơn nữa cư nhiên từng chữ đều nhỏ nhắn ngay ngắn như vậy, hay nói cách khác, viết được một chữ không xiêu xiêu vẹo vẹo cũng làm nàng cảm thấy khó muốn chết, đừng nói là viết một dòng dài.

Nàng vui đầu khổ sở viết, không biết nam nhân phía sau chính là khuôn mặt xanh mét xem nàng.

“Cô đừng nói cho ta là cô đang viết thông báo tìm bạn trăm năm.” Nguyên tưởng rằng nàng chữ như gà bới đang viết nhật ký, không nghĩ tới cư nhiên là viết này nọ.

Chữ trên giấy xấu xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ lớn chữ nhỏ không đồng nhất, bất quá mơ hồ vẫn có thể thấy được là đang tự biên tự diễn đề cao bản thân mình.

Quản gia tò mò thăm dò thì thăm: “Mỹ nữ Mạc Đề Đề, năm nay vừa mới mười tám, đẹp như một đóa hoa, mọi thứ đỉnh cao...”

Còn chưa có đọc xong đã bị Mạc Đề Đề cắt ngang.

“Không cho cười ta, đây là quảng cáo biết không? Vốn sẽ có một chút thành phần gia công !” Được rồi, nàng liền là có chút không biết xấu hổ, thế nào? Nàng hung ác trừng mắt nhìn hai nam nhân, xem bọn hắn có dám hay không cười nàng! Tuy rằng bộ dáng của Đỗ Hành thoát nhìn so với nàng còn muốn hung ác hơn.

“Cô...” Đỗ Hành đang muốn nói chuyện, cảm giác lỗ tai quản gia dựng lên, hắn nhắm mắt lại, khiến mình bình tĩnh một chút.

“Quản gia, người trước đi xuống đi, mấy ngày hôm trước mưa to chẳng phải là có hạ nhân bị thương sao? Lại đi tuyển thêm vài người xử lý chuyện vườn thuốc.”

“Dạ...” Quản gia không tình nguyện đi xuống .

Đợi cho đến cửa thư phòng vừa đóng lại, Đỗ Hành nhịn không được đoạt lại cây bút trên tay của Mạc Đề Đề.

“Chẳng lẽ chuyện ngày đó đối với cô mà nói thật là...”

“Chuyện gì?” Nàng mở mắt nhìn hắn, sau đó bình tĩnh đại ngộ “Người thăm mền ta là sự thật sao? Ngược lại thật sự là ngược ngược, ta nhớ ta trước kia đã nói rất nhiều lần, cùng người là không có khả năng, bởi vì ta so với người tuổi không kém là bao, cùng người cùng một chỗ rất không vui vẻ, lại nói ta hiện tại vừa mới đến cổ đại, còn chưa có bắt đầu triển khai kế hoạch lớn, đã bị bắt nhốt chẳng phải là thật lãng phí hay sao?” Nàng dùng tài sản cả đời tích trữ được để quay về cổ đại, chưa được tiếp xúc nhiều với mỹ nam, ăn nhiều thua thiệt a!”

Mặt hắn càng thêm xanh mét.

“Người thăm mền cô như vậy ngược lại thật sự là ngu ngốc.”

“A? Không phải là người thăm mền ta sao?” Mạc Đề Đề đắc ý dương dương tự đắc chỉ vào hắn “Người đang nói bản thân mình là ngu ngốc sao?”

Hiện tại Đỗ Hành phi thường may mắn vì bản thân mình là đại phu, bình thường cũng chú ý bảo dưỡng, bằng không giờ phút này nhất định sẽ bị tức đến phun máu.

“Cô yên tâm, ngu ngốc như vậy ta tự nhiên sẽ không đi làm, cô muốn tìm nam nhân nào thì tìm, nếu không cần thận lại bị người ta tưởng là yêu quái bắt nhốt lại, đến lúc đó đừng trách ta đã không nhắc nhở cô.”

Hắn lạnh như băng bỏ lại bút trong tay, bước nhanh đi ra khỏi thư phòng, bỏ lại Mạc Đề Đề không hiểu ra sao .

Không thích liền không thích, làm chi tức giận như vậy? Dù sao nàng ngay từ đầu cũng chỉ là nói nói mà thôi, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, Đỗ Hành làm sao có thể sẽ thăm mền nàng, bất quá nói đến hắn cũng đã quá can thiệp vào chuyện của nàng đi!

Mẫu thân gửi thư về nhà. Từ sau khi Đỗ Hành lập ra quán y được nổi tiếng cả nước, Đỗ mẫu không còn phải cần dựa vào nghề thêu để sinh sống nữa, vất vả lâu ngày sinh ra bệnh, nàng được Đỗ Hành đưa đến nước Đông Hải khí hậu ẩm áp bên cạnh để điều dưỡng thân thể.

Người đã hai mươi tư tuổi, lúc nào mới có thể cưới vợ sinh con? Sự nghiệp lớn cũng đã đạt được, cũng nên cần một người để chia sẻ với người mới tốt.

Hắn buông bức thư trong tay xuống, sau đó nhìn tiểu lâu ở hoa viên đối diện. Sự nghiệp lớn đã đạt được nhưng thật ra hắn không lo sợ là vất vả, sợ chính là ngẫu nhiên xuất hiện tịch mịch, hiện tại đã có người có thể xua tan tịch mịch, nhưng là hắn lại không biết nên như thế nào lưu lại nàng.

Đang suy nghĩ, xa xa có thân ảnh quen thuộc lén lút xuất hiện tại trong tầm nhìn của hắn, đó là Mạc Đề, chính là tay đang cầm một bọc gì đó, hết nhìn đông tới nhìn tây không biết đang tìm cái gì.

Mặc dù là vừa mới theo nơi đó bị nàng khinh bỉ mà trở về, hắn vẫn là nhịn không được đứng dậy đi về phía nàng.

Đỗ phủ rất lớn, tấm viên của Đỗ Hành luôn luôn cách phòng khách rất xa, nhưng là nàng lại bị hắn an bài ở trong tòa tiểu lâu tương đối gần với tấm viên của hắn, mà nàng tự nhiên không biết nhất cử nhất động của nàng đều bị hắn nhìn trộm rõ ràng rành mạch

“Cửa sau đâu? Vì sao Đỗ Hành lại thích trồng nhiều loại dược thảo như vậy?” Đỗ gia phân viện nhiều đến không đếm nổi, mà trong từng viện đều là dược liệu, còn đặc biệt tại một góc âm u hẻo lánh trồng rất nhiều loại dược thảo, sở dĩ nàng thường thường đi ra tìm kiếm đường mới phát hiện được đường đi.

“Đáng chết, cửa sau của Đỗ gia ở nơi nào a?”

Đỗ Hành hồ hững ở xa xa nhìn nàng loạn chuyển giống như ruồi bọ không đầu, muốn nhìn nàng có thể kiên trì bao lâu.

“Công tử, nàng đã giảm hư số dược liệu trị giá năm ngàn sáu trăm lượng...”

Trong một căn phòng nhỏ thu thập dược liệu, đứng ở phía sau hắn là người phụ trách trông coi vườn dược liệu, đầu lòng không thôi. Vườn dược liệu của Đỗ gia trải rộng khắp cả nước, duy độc những loại dược liệu được trồng trong Đỗ phủ đều là dược liệu trân quý, nhất là một ít dược liệu giống quý hiếm mới đang được trồng thí nghiệm, giảm chết không đơn giản là tiền tài bị tổn thất, mà chính là có thể có một chút phương thuốc bị thất truyền.

” Cứ mặc kệ nàng đi!” Hắn trên mặt lạnh như băng, mang theo xúc động muốn giết người, bởi vì Mạc Đề đang do dự không biết có nên hay không chui qua lỗ chó chui, chẳng lẽ nàng liền nghĩ như vậy rời đi Đỗ gia?

Những người thường xuyên xem tiểu thuyết tình tình cảm đều nên biết, nữ nhân vật chính chạy trốn có ba cái ống dẫn, thứ nhất là cửa sau, thứ hai là lỗ chó chui, thứ ba là treo cây.

Được rồi, nàng thật hoài nghi Đỗ Hành có phải hay không học kỳ môn độn giáp, tài năng đem sân thiết kế đến cửa sau đều tìm không thấy, về phần lỗ chó chui, nàng khắc sâu hoài nghi phẩm chất đạo đức của cậu.

Trên đất một mảnh phân chó bốc mùi ngậy ngậy không nói, còn khắp nơi đều là nước giải, rất không có đạo đức giữ gìn vệ sinh nơi công cộng ! Nàng cự tuyệt mang theo một thân hương vị cứt chó đi gặp mỹ nam.

Như vậy cũng chỉ có treo cây, nhưng là thế nào đi? Chẳng lẽ các mỹ nhân đến từ tương lai chẳng những học thức uyên bác, trùng hợp cũng rất giỏi về môn vận động? Nhưng đáng thương nàng cũng là không biết gì cả nha!

Đang ở chạy loạn, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến mỗi một tiếng ồn ào, nàng có tật giật mình nhanh lẩn trốn đi, ngay sau đó vài mỹ nhân đi qua, rủ rừ rừ rừ có vẻ như đang ầm ĩ cái gì đó.

“Đỗ công tử ở nơi nào? Thế nào không thấy hắn đến, không phải nói hắn thích nhất gia nô sao?”

“Đúng vậy, ta từ Kỳ Sơn xa ngàn dặm theo tới chỉ vì muốn làm gia nô, vì gặp Đỗ công tử .”

“Xin hỏi cửa sau ở nơi nào?” Nghe các nàng tựa hồ từ bên ngoài vào, Mạc Đề Đề vội vàng nhảy ra hỏi đường.

“Tên vô danh tiểu tốt cũng nghĩ muốn nhìn thấy Đỗ công tử? Hừ, ta nhưng là đường đường là chi nữ của Huyện lệnh.” Không có người nào để ý đến nàng.

“Xin hỏi cửa sau ở nơi nào?”

“Huyện lệnh? Ta nhưng là thiên kim của tri phủ!” Vẫn là không có người để ý nàng.

“Xin hỏi cửa sau ở nơi nào?”

“Ai luôn luôn hỏi cửa sau a~?” Vài người trong nhóm mỹ nhân không kiên nhẫn cùng nhau rống lên, chỉ nhìn thấy một gia nô đang ôm gói đồ nhỏ nhỏ, chính là khuôn mặt vô tội nhìn các nàng.

“Các vị tiểu thư, ta nghĩ ra muốn đi ra ngoài một chút, không biết cửa sau ở nơi nào?”

Mấy nữ nhân hai mặt nhìn nhau. Nghe nói hạ nhân trong Đỗ phủ đều là xấu xí hoặc là lớn tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy hạ nhân tuổi trẻ đến như vậy, lại là một nữ nhân!

“Chẳng lẽ người chính là gia nô câu dẫn Đỗ công tử trong truyền thuyết kia?”

Gia nô, gia nô, thế nào nghe lại cảm thấy thực khó chịu a~, đều là tên hỗn đản Đỗ Hành muốn nàng ký cái gì gọi là khế ước bán mình! Mạc Đề Đề trên mặt gân xanh nổi lên, đang muốn cho thấy thân phận vĩ đại của bản thân mình, một sức mạnh lớn lại đem nàng kéo đến phía sau.

“Các người đang làm cái gì?” kéo nàng đứng là Đỗ Hành.

“Đỗ công tử, ngài đến a.”

Nhóm mỹ nhân xấu hổ cúi đầu, khoe mắt nhìn lên Đỗ Hành thanh lãnh lại vô cùng tuần mĩ, đáng tiếc ánh mắt hắn cũng không thèm nhìn tới các nàng dù chỉ liếc mắt một cái, ngược lại thẳng nhìn chằm chằm quản gia. Vừa rồi quản gia ngăn lại hắn, muốn hắn đi tuyển hạ nhân mới tới, chẳng lẽ này những người này đều là hạ nhân do quản gia tìm đến?

“Đây đều là là những người trần phòng đề cử đến tuyển nhân sự, thật sự là...”

Đỗ Hành có lẽ không phải là người giàu có nhất Lạc Nhật quốc, nhưng là tuyệt đối cũng được xem như phú khả địch quốc (giàu có ngang một quốc gia), nhất là nguồn dược liệu quý hiếm dồi dào, cùng các chi nhánh y quán trải rộng khắp cả nước, khó trách có người nói quá một câu nói “Diêm Vương muốn người canh ba chết, phán quan còn phải hỏi Đỗ Hành”.

Dưới tình huống như vậy, bất luận kẻ nào đều hy vọng có thể cùng Đỗ gia có chút quan hệ, ít nhất có thể cam đoan sau này gia nhân tuyệt đối không cần lo lắng sinh bệnh.

Hơn nữa hắn tuần mĩ phi phàm, chỉ trong thời gian bảy năm ngắn ngủi đã tạo ra thành tựu như vậy, cũng được coi là một người có năng lực, rất nhiều người đều muốn biết bí quyết thành công của hắn.

Chính là Đỗ Hành tính cách quái dị không thích giao tiếp, sở dĩ rất nhiều người cũng không biết làm như thế nào để lấy lòng hắn, hiện thời thật vất vả biết hắn thích gia nô, sở dĩ vì như thế nên các thiên kim, các tiểu thư mới cam tâm đến làm hạ nhân.

“Oa

, tiền công Đỗ gia trả rất cao sao? Hay là hiện tại nạn thất nghiệp cao như vậy?” Mạc Đề Đề không hiểu ra sao, cho tới bây giờ mới biết được thân phận này bị nàng phỉ nhổ, lại có nhiều người tranh cướp nhau dành làm như vậy.

Đỗ Hành trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái. Người cổ đại biết cái gì gọi là thất nghiệp sao? Một tay bắt lấy nàng, một bên nhàn nhạt quay đầu nhắc nhở quản gia “An bày cho các tiểu thư ở tại phòng khách, ngày mai sai người đuổi về.” Hắn thật sự không có phúc tiếp nhận.

Chúng mỹ nhân không thuận theo dặm chân “Công tử!”

Mạc Đề Đề cũng kêu to không kém “Các vị mỹ nữ, trong nhà các người còn có vị huynh đệ độc thân nào không?”

Nàng quả thực thật háo sắc! Đỗ Hành âm thầm cắn chặt răng, khẩu khí cũng hung lên.

“Quản gia, nhanh đi an bày!”

Nói xong không thèm để ý nhóm mỹ nhân kháng nghị, càng không để ý tới Mạc Đề Đề giãy giụa, một đường đem nàng kéo đi.

Mạc Đề Đề nổi trận lôi đình.

“Người cho là như vậy là có thể đả kích đến quyết tâm vĩ đại của ta sao?”

Nguyên vốn tưởng rằng Đỗ Hành sẽ không phản bác, ai hiểu được hắn lại không một chút thay đổi mở miệng “Không nghĩ đến.”

“... Coi như ngươi thức thời, vậy ngươi mau thả ta ra a~!” Đơn giản như vậy liền thỏa hiệp, thật là nhàm chán a~!

Hắn lại lạnh lùng nở nụ cười “Ý tứ của ta là ta không nghĩ đến quyết tâm của cô có bao nhiêu vĩ đại.”

“Ngươi...” Nàng vì chán nản không giãy giụa nữa, suy nghĩ đứng thẳng thân mình để cùng hắn lý luận, nhưng là lại trốn không được vẫn bị người kéo đi giống như kéo túi rác.

“Thực ra ngươi muốn gì? Thả ta xuống dưới a! Danh lợi ngươi đều có đủ cả, nhưng tại sao vẫn muốn giữ ta lại, ta thật sự không cam lòng a~!” Nàng áp dụng tư thái bị thương, liền hy vọng hắn còn có thể có điểm lương tri.

Ai ngờ đến, Đỗ Hành bỗng nhiên đứng lại, sau đó quay đầu thật sâu nhìn nàng “Cô muốn gì, ta sẽ cho cô.”

“A?”

“Đỗ gia, Thần Nông y quán, toàn bộ cũng cho cô.” Trong mắt hắn lóe ra nhiệt tình không chút giả dối, ngược lại làm cho Mạc Đề Đề bị dọa.

“Ngươi đang đùa sao, toàn bộ Đỗ gia đều cho ta?”

Mặt hắn hơi hơi cúi xuống dưới “Nguyên vốn là do cô đem đến cho ta.” nếu như không có những cuốn sách của nàng cho hắn, không có nàng cho hắn cổ vũ, có lẽ liền không có Thần Nông y quán như ngày hôm nay, nếu như không có tất cả những điều đó có thể hắn sẽ chỉ là một đại phu vô danh tại một trấn nhỏ tầm thường nào đó.

“Nhưng, nhưng là, kia thật là ngượng ngùng a~.” Vận may như thế nào lại từ trên trời rơi trúng xuống nàng, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng. Chính là ánh mắt hưng phấn của nàng lại tố cáo với hắn — nàng rất muốn, phi thường muốn.

Đỗ Hành ánh mắt trở nên mềm mại.

“Nếu cô thật sự muốn làm bá chủ thương nghiệp như đã nói, ta có thể dạy cô, chờ sau khi dạy cô xong, cô liền bắt đầu quản lý sinh ý của Đỗ gia.” Như vậy cũng đỡ phải làm cho nàng nhàm chán đến mỗi ngày muốn trốn đi tìm soái ca.

“Có thể như vậy sao?” Nàng không hề nghĩ ngợi bỏ nhào vào trong lòng hắn “Ngươi ngược lại thật sự là người tốt a~, thực không uống phí lúc trước ta đã yêu thương ngươi.”

Đỗ Hành cũng chỉ cười nhưng không nói nhìn Mạc Đề Đề như một con chim nhỏ kêu chiêm chiếp gọi bầy, gia tài ngàn vạn có thể đổi lấy nàng vui vẻ như thế, như vậy cũng là đủ rồi.

Mười bốn năm trước Mạc Đề Đề đem đến cho hắn là một giấc mộng, đó là một thế giới mà cho đến tận bây giờ hắn không dám ảo tưởng, nguyên lai ngàn năm sau, giấc mộng của mọi người đều có khả năng sẽ thực hiện được, đó là một loại hy vọng cùng tin tưởng, chỉ cần suy nghĩ đi làm, toàn bộ giấc mộng đều sẽ trở thành hiện thực.

Bảy năm trước Mạc Đề Đề đem đến cho hắn là một mục tiêu. Giống như những người bình thường khác, mong muốn có một cuộc sống bình an, yên ổn, còn sống cũng không có gì không tốt, nhưng là trên cái thế giới này luôn luôn chỉ nên làm những việc thích hợp với ngươi, mà tại thế giới kia người sống cả đời chỉ vì để theo đuổi mục đích của chính mình.

Hắn chưa từng có hoài nghi qua nàng sẽ quay lại, đó là tất nhiên, mỗi khi thời điểm hắn bắt đầu mê man, nàng liền sẽ xuất hiện.

“Đỗ Hành, không được đổi ý nga~, chúng ta đi ký hiệp ước!” Nàng sợ hắn chính là chỉ nói thể thôi, dứt khoát nhéo tay áo hắn kéo về hướng thư phòng, thừa dịp hắn không đổi ý, nhanh đi định ra một cái hiệp ước, sau đó ký ước.

Hắn thuận theo đi cùng nàng, lại nhịn không được nhắc nhở khoái hoạt đến mau sẽ làm nàng điên mất.

“Nơi này của chúng ta cũng không có tòa án cũng không có luật sư, hiệp ước hữu dụng sao?”

Đúng vậy, nơi này chỉ có nha môn, bọn họ thừa nhận là kẻ ước đi, nhưng là kẻ ước viết như thế nào, hẳn là không phải là bên giáp bên ất linh tinh đi.

Mạc Đề Đề nhìn nọt đối với hắn cười “Kẻ ước người tới viết đi!” Hơn nữa nàng thật hoài nghi chữ viết của bản thân mình, người khác nhìn xem hiểu không?

Đoạt lấy gia sản của hắn, kẻ ước còn muốn hắn đến viết! Đỗ Hành nhìn Mạc Đề Đề tuyệt không chột dạ, rốt cục hiểu được da mặt của nàng dày đến mức nào, quả nhiên cũng là trình độ của ngàn năm sau.

“Nhưng là ta đem hết thấy cho cô, ta có thể được cái gì?”

Này... Nàng không nghĩ ra được bản thân mình có cái gì có thể cho hắn? Bất quá cũng bởi vì mình không có gì có thể cho hắn, cho nên mới có thể hào phóng đi!

“Người cần gì cứ nói ra đi, chỉ cần ta cho được, nhất định ta sẽ cho người!” Nàng vỗ mạnh lên ngực thề thốt, mặt tuyệt không đỏ.

“Được, là cô nói đó, hiện tại ta chưa nghĩ ra mình muốn gì, một ngày nào đó ta sẽ muốn.”

Hắn nở nụ cười. Chỉ cần có lời hứa hẹn này, nàng còn chạy được hay sao?

Đến thư phòng, mở ra tổ giấy, mài mực thật tốt, một đôi ánh mắt sáng lấp lánh lóe ra chờ mong theo dõi tay hắn .

Đỗ Hành vén tay áo viết xuống giấy hai chữ “Kẻ ước”, sau đó chậm rãi mở miệng “Hiện tại ta đem toàn bộ Đỗ gia chuyển nhượng cho cô.” Huy bút xuống giấy, hắn tiếp tục chậm rãi nói: “Việc kinh doanh y quán của Đỗ gia mặc dù không khó, bất quá cô cần phải có rất nhiều giúp đỡ.”

“Người yên tâm, ta đến từ tương lai, đương nhiên thiên tư phi phàm, quản lý mấy bệnh viện nho nhỏ không thành vấn đề.” Mạc Đề Đề nằm sấp ở trước mặt bàn, chờ hắn tiếp tục viết xuống giấy, hoàn toàn không biết tầm mắt của hắn luôn luôn nhìn vành tai nho nhỏ của nàng.

Trên tai nhỏ nhắn có đeo khuyên tai tinh xảo đáng yêu hình hoa hồng bằng thủy tinh

Mười bốn năm trước, tại trên núi Thiên Tính, khuyên tai tinh xảo loá mắt kia, xinh đẹp như không phải thuộc về nơi hạ phạm, khiến hắn nhận định nàng nhất định là đến từ nơi thiên đường mà trong sách đã miêu tả.

Nàng khả năng sẽ không biết tên học trò nghèo tại tiệm thuốc nho nhỏ, vì có thể đọc để biết được những điều mới mẻ của thế giới được miêu tả trong sách, là như thế nào nỗ lực đọc sách nhận được chữ, nhưng là hắn mỗi hiểu biết một chút sẽ bắt đầu tuyệt vọng, thiên đường đẹp như vậy, tiên nữ làm sao có thể nhẫn tâm rời đi? Hắn sẽ không còn được gặp lại tiên nữ nữa.

Ngoài ý muốn lại lần nữa gặp nhau, lại đem đến cho hắn hy vọng, một bên khuyên tai hoa hồng hắn luôn luôn giữ bên người, cũng không đưa lại cho nàng, mà nàng giống như cũng không từng phát giác.

“Người lãng ngốc cái gì a~?” Mạc Đề Đề bắt đầu oán giận, phát giác hắn đang nhìn lỗ tai của mình, nàng dứt khoát tháo khuyên tai xuống.

“Muốn nó thì nói đi, đi? Thiếu một cái, người cũng tạm nhận lấy đi!”

Đỗ Hành không có tiếp nhận, nhàn nhạt quét nàng liếc mắt một cái, sau cúi đầu tiếp tục viết.

“Lo lắng ta dùng cái này để thực hiện yêu cầu của người? Không cần, cái này không đến mức làm ta bỏ qua không thực hiện yêu cầu của người.”

Nàng hắc hắc cười ngây ngô.Nam nhân này cũng quá tinh minh đi, nàng đích xác nghĩ đem khuyên tai cho hắn, sau liền tính là đã thanh toán xong.

“Tốt lắm, viết xong rồi.”

Nàng vội vã tìm mực đỏ để hắn đóng dấu, bản thân mình cũng bắt đầu ấn trước, lại chủ động nắm tay hắn cũng ấn xuống giấy.

Trên giấy trắng thuần, là đôi dấu vân tay màu đỏ.

Không biết ngàn năm sau giấy kết hôn có phải hay không cũng là như thế này? Đỗ Hành nghĩ nghĩ mỉm cười, Mạc Đề Đề còn lại đang ở trong sự vui sướng nhìn khế ước.

“Ta đã thành nữ bá chủ thương nghiệp, không thể nghĩ được rằng lại dễ dàng như vậy a~!”

Rất nghĩ muốn khoe ra cho các thiếu nữ mê tiểu thuyết tình cảm ngàn năm sau biết, thành công chính là đơn giản như vậy.

“Tốt lắm, chương quản Đỗ gia, tiếp theo ta muốn nói cho cô nên làm cái gì.”

“Không cần, không cần.” Nàng vội vã xua tay “Chờ ta trước vui vẻ một trận đã rồi lại nói.”

Nàng mới không cần hiện tại liền bắt đầu phát sầu lo lắng!

Hắn cười cười, yên tĩnh ngồi xuống nhìn biểu tình thiên biến vạn hóa của nàng, cuối cùng nàng một mặt ngọt ngào nhìn hắn.

“Đỗ Hành, người đối với ta thật tốt.”

Đỗ Hành mỉm cười.

“Nhưng là người có biết ta đối với được liệu chữa bệnh cái gì cũng không biết, hay là... Người ký khế ước bán mình cho ta đi!” Như vậy chuyện quản lý sản nghiệp liền không cần nàng lo lắng .

“...” Nữ nhân này quả nhiên sủng không được.

Mà ngoài cửa sổ, quản gia đã tức giận đến mau học máu .

5. Chương 5

Sáng sớm, Mạc Đề Đề với đầu óc thanh tỉnh, tâm trạng vô cùng sáng khoái rời giường bước xuống mở toang cánh cửa sổ phòng ngủ. Ở bên ngoài là hành lang chạm trổ hoa văn, hòn núi giả phía xa vẫn còn mang theo vẻ xanh tươi của những ngày cuối mùa hè, ánh mặt trời lười biếng thì đang chiếu sáng lấp lánh xuống mặt hồ.

“Đây là nhà của ta, ha ha!!” Nhìn bản giao kèo đã bị nàng vắn vò cả buổi tối, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ. Tối hôm qua, nàng cũng đã nhiều lần cười đến tỉnh giấc vì nó a

~“Quản gia, quản gia...”: Nàng hưng phấn gọi to.

Lão quản gia với gương mặt không chút biểu tình đột ngột xuất hiện ngay phía ngoài cửa sổ làm nàng sợ đến mức phải giật lùi mấy bước:

“Sao lại đột nhiên xuất hiện như vậy. Làm ta sợ muốn chết!”

Quản gia cúi đầu, trả lời bằng giọng điệu chẳng vui vẻ gì: “Bẩm Mạc tiểu thư, chủ tử ra lệnh thì tiểu nhân phải ngay lập tức đáp lại. Nếu chủ tử không thích lối cư xử kiểu này thì...”

“Đừng! Xin người, người còn nói nữa là ta chết vì lạnh luôn đó!”: Mạc Đề Đề vuốt da gà đang nổi trên người. Thật không hiểu nổi sao trước kia. Đỗ Hành lại có thể chịu được cái gì mà “chủ tử”, cái gì mà “tiểu nhân”, hắn không thấy xưng hô kiểu đó rất buồn nôn sao?

Khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn của quản gia bỗng run rẩy một chút, sau đó hắn lại cúi đầu hỏi: “Mạc tiểu thư có gì muốn sai bảo ạ?”

“A...ta, ta...”. Nàng vốn định là kêu Đỗ Hành đến đây mang nàng đi thư phòng, nhưng là khi nhìn thấy bóng dáng người kia đã ngồi trong hoa viên đọc sách tự bao giờ, tất cả những lời muốn nói đều biến thành nước miếng bởi trong ánh nắng ban mai dịu nhẹ, Đỗ Hành dường như càng thêm tuấn tú phi phàm.

“Mạc tiểu thư, Mạc tiểu thư...”: Quần gia hươu hươu tay trước mặt nàng để kéo lại sự chú ý của nàng.

Mạc Đề Đề vội vã hoàn hồn: “Hắn đến đây làm gì thế?”

“Dạ bẩm, công tử đang chờ ngài để cùng đi y quán”. Giọng nói của quần gia ẩn chứa nỗi oán hận. Hắn không hiểu vì sao công tử lại có thể nhẹ nhàng dâng hai tay tâm huyết của mình cho kẻ khác như vậy? Mà còn là ột nữ nhân chẳng làm được gì nên hồn nữa chứ.

Ba hồn sáu phách của Mạc Đề Đề đã bị dẫn dụ ra chỗ khác chơi rồi, căn bản cũng không chú ý tới sắc mặt của quần gia mà từ đầu đến đuôi vẫn đắm chìm trong “dung mạo mỹ miều” của Đỗ Hành.

“Nếu không phải hắn nhỏ tuổi hơn ta, ta thật muốn đè ngã hắn cho rồi”.

Câu nói vừa thốt ra đã khiến cho quần gia và Đỗ Hành lần lượt nhìn về phía nàng.

“Người vừa nói cái gì cơ?”: Quần gia trợn mắt há hốc mồm. Hắn rốt cục cũng biết được chỗ hơn người của nàng. Nhưng chẳng lẽ... công tử lại vì điểm này mà cho nàng y quán Thần Nông sao?

Đỗ Hành lên tiếng giải cứu cho quần gia đã suy nghĩ đến mức đầu óc rối như tơ vò: “Đề Đề, nhanh đi rửa mặt, chải đầu, thay quần áo đi. Quần gia, người đi chuẩn bị xe ngựa, ăn điểm tâm xong chúng ta sẽ lên đường đi y quán”.

Mạc Đề Đề còn đang bận bày ra bộ dáng háo sắc, không có chú ý cách hắn gọi nàng đã chuyển thành “Đề Đề”. Mà người chú ý đến chi tiết này- quần gia, giống như bị sét đánh ngang tai, xiêu xiêu vẹo vẹo rồi đi. Trời ạ! Chẳng lẽ công tử nhà hắn lại thích một con quỷ cái háo sắc như này sao? Hắn nhin không được quay đầu:

“Công tử, thực ra trong thiên hạ vẫn còn rất nhiều cô nương tốt. Hay là từ mai chúng ta bắt đầu đi xem...”. Chung quy lại cũng là do công tử rất thuần khiết nên mới bị đồ quỷ háo sắc này không chế thao túng.

Nhưng là, đến khi hắn cẩn thận nhìn kỹ, lại phát hiện Đỗ Hành đang quay lưng về phía cửa sổ của Mạc Đề Đề mà lẳng lặng nhìn mây núi xa xa, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng thường thấy thế nhưng lại xuất hiện nét cười.

“Công tử...”

Đỗ Hành theo trực giác quay đầu lại. Nụ cười chưa tắt trên gương mặt hắn thiếu chút nữa làm cho quần gia- một người đàn ông đã qua tuổi năm mươi phải đỏ mặt: “Có chuyện gì sao?”

Hắn cũng không biết nụ cười của chính đã đem lại hậu quả gì, còn quần gia thì chỉ biết đứng sững một chỗ, không biết phải nói sao. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy công tử nhà hắn cười như vậy. Hay là...nữ nhân Mạc Đề Đề nay tuy rằng hành xử kỳ quái lại chẳng làm nên trò trống gì nhưng lại đặc biệt kích thích được tình cảm ẩn sâu trong lòng công tử chăng?

“Nếu không có việc gì thì hãy lui xuống đi”. Đỗ Hành quay người lại, chú ý đến động tĩnh trong phòng. Đầu tiên là những tiếng lách cách, binh bang truyền ra, một lúc sau thì là giọng nói ai oán của Mạc Đề Đề:

“Đỗ Hành, vì sao lại là trang phục nam giới? Khi nào thì ta mới được trang điểm xinh đẹp đây?” Lúc đầu thì là kiểu trang điểm của gia nô, đến giờ thì lại là trang phục của nam giới, nàng hình như cũng chưa từng được dùng phục sức của phụ nữ cổ đại thì phải...

Hắn cười cười: “Chờ tóc cô dài thêm chút nữa đã. Các cô nương cổ đại từ lúc sinh ra cho đến lúc lớn lên đều không bao giờ cắt tóc. Mặc dù tốc độ sinh trưởng của tóc là khác nhau nhưng tóc cô bây giờ vẫn còn quá ngắn. Ngược lại, tóc của đàn ông thì có thể qua loa chút vì có thể đội mũ để che giấu. Bởi thế, cô đóng giả là đàn ông thì có vẻ tiện hơn”. “Vậy sao! Nhưng mặc trang phục nam giới có thể nào sẽ che mất mị lực độc đáo của ta hay không?”: Mạc Đề Đề vẫn còn đang buồn rầu than vãn trong phòng.

Ở đằng xa, quần gia đã muốn tuyệt vọng rồi đi. Công tử cười như vậy, nhất định là đã bị dính bùa yêu rồi.

Đỗ Hành im lặng một chút, rồi khuôn mặt không chút thay đổi, trả lời rất tự nhiên: “Sẽ không”.

“Oa, người là đang nói ta tao nhả đến mức dù là mặc nam trang cũng không che giấu được phải không?” Nàng mở cửa phòng chạy ra, dương dương tự đắc triển lãm bộ trang phục cho Đỗ Hành chiêm ngưỡng:

“Trông đẹp không?”

Đẹp ư? Nàng chỉ có thể được xem là nhan sắc trung bình, nhiều nhất thì được coi là thanh tú, đáng yêu mà thôi. Chỉ là, nàng bây giờ so với lúc bầm dập trước đây thì đã đẹp hơn rất nhiều, cũng làm cho hấn thêm hiểu rằng nhiều khi, sự hấp dẫn bề ngoài sẽ là khởi đầu ột mối tình nhưng nếu muốn tiếp tục duy trì mối tình đó thì cần phải có những yếu tố khác. Mà sự ràng buộc giữa hấn và Mạc Đề Đề, căn bản không cần dựa vào vẻ bề ngoài cũng đã chặt chẽ lắm rồi. Xinh đẹp hay không xinh đẹp mà nói lại còn có thể có ý nghĩa gì nữa đây?

Đỗ Hành xoay người đi đằng trước: “Đi nhanh lên, chúng ta đã muộn rồi đó”.

Mạc Đề Đề nhìn lại bộ quần áo trên người mình rồi ủ rũ bước theo. Haizz, hỏi một người đẹp trai như hấn về nhan sắc của chính mình tựa như đứa bé năm tuổi đi khoe chiều cao với người trưởng thành vậy. Kết quả đều thật buồn cười giống nhau mà thôi!

Rầu rĩ đi mãi đi mãi cho đến tận khi đi đến bên xe ngựa, lúc Đỗ Hành đỡ nàng lên xe rồi rời đi, trong nháy mắt, nàng nghe thấy hấn cúi đầu trả lời...

“Rất xinh đẹp”.

Gì cơ? Nàng ngậy ra một lúc sau đó bắt đầu âm thầm cười trộm một mình bên trong xe ngựa. Hấn vừa khen nàng nha~ thật vui, thật vui~ Về phần vì sao lại vui vẻ như vậy? Lười suy nghĩ...

* * * *

“Dạo gần đây, rất nhiều quan to và nhà quyền quý ở kinh thành, thích ăn những đồ ăn làm từ dược thảo, bởi vậy, hi vọng rằng y quán Thần Nông có thể cung cấp thêm cho chúng ta một ít dược liệu cao cấp nữa”: Phường chủ của phường cung cấp dược liệu nấu ăn lớn nhất kinh thành, từ ngàn dặm xa xôi đến đặt hàng, đang vừa cười vừa kính trà Đỗ Hành.

Đỗ Hành đưa tay tiếp trà, sau đó đưa cho Mạc Đề Đề đang đứng ngốc ở bên cạnh: “Những dược liệu Lâm phường chủ cần, chúng ta sẽ đưa đến nội trong vòng nửa tháng nữa. Mặt khác, hiện nay mặc dù đã là cuối thu nhưng tiết trời vẫn chưa hết nóng, nếu ăn nhiều đồ ăn bằng dược liệu thì rất dễ dẫn đến nóng trong. Phường chủ sao không tiện đây lấy thêm một ít dược liệu thanh nhiệt giải độc để phối hợp với cháo dược bổ thân. Ta thiết nghĩ chuyện này sẽ giúp cho việc làm ăn của ngài sẽ càng thêm phát triển, không gặp bất kỳ trở ngại nào cả”.

Mạc Đề Đề nhận trà xong liền nhàm chán uống, thỉnh thoảng chặc lưỡi mấy cái để tự tiêu khiển. Dù sao, chuyện bọn họ đang nói nàng có nghe cũng không hiểu.

Lâm phường chủ mừng rỡ: “Vẫn là Đỗ công tử suy nghĩ chu đáo. Vậy phiền công tử viết hộ cho tại hạ đơn thuốc thanh nhiệt giải độc”.

Nàng đã uống đến mức bụng trương cả lên, mà người đàn ông trung niên trước mặt vẫn đang cười tươi như hoa, ân cần nói chuyện với Đỗ Hành. Không phải đã nói rằng Đỗ gia đã biến thành sản nghiệp của Mạc Đề Đề nàng sao? Vậy mà lần đầu tiên cùng người tiền nhiệm bàn chuyện làm ăn, nàng cũng chỉ biết ngồi như phỗng uống trà, một câu cũng không nói được mà người khách kia cũng hoàn toàn chẳng để ý gì đến nàng.

“Một khi đã như vậy, tại hạ sẽ đặt cọc trước ba ngàn lượng. Nửa tháng sau, nhận hàng rồi thì chúng ta sẽ thanh toán nốt”. Chuyện làm ăn đã bàn bạc xong xuôi, Lâm phường chủ rất hài lòng, tiếp tục mở miệng: “Nếu Đỗ công tử không chê, chi bằng để tại hạ làm chủ, tìm nơi nào thanh tịnh để mời Đỗ công tử một bữa cơm đạm bạc, coi như để mừng chuyện làm ăn của chúng ta”.

Đỗ Hành chưa kịp mở miệng, thì Mạc Đề Đề đã mang theo ánh mắt lấp lánh trả lời: “Tốt tốt, ngài tính mời chúng ta đi đâu ăn?”

Nghe đến nửa ngày mới hiểu được một câu, hơn nữa còn là câu mà nàng cực kỳ thấy hứng thú. Đỗ Hành vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của nàng, biết nàng vừa rồi nhấn nại thật là vất vả, liền thay đổi chủ ý: “Vậy lại phải phiền Lâm phường chủ tiêu pha rồi”.

Lâm phường chủ nghi hoặc hỏi Đỗ Hành: “Đỗ công tử, mới rồi tại hạ cũng đã định hỏi, vị tiểu công tử này là...”.

“Là chủ nhân mới của y quán Thần Nông- Mạc Đề”: Hắn rất tự nhiên mà giới thiệu thân phận của Mạc Đề Đề, tuy rằng vừa rồi hắn cũng đã từng giới thiệu qua.

Lâm phường chủ ngủ người một chút. Mạc Đề? Đó là tên người sao? Lúc này khi Đỗ Hành giới thiệu với hắn, hắn còn tưởng Đỗ Hành muốn hắn không cần tiếp tục truy hỏi thân phận của công tử xa lạ này nên mới nói “đừng đề”. Hóa ra “Mạc Đề” là tên hắn à~. (MM: có lẽ là từ “mạc” và từ “đề” có cùng cách phát âm nên Lâm phường chủ mới nghĩ thế ^^)

Mạc Đề Đề kiêu ngạo ngẩng cằm. =)))

“Hiện tại Mạc công tử đã tiếp nhận y quán Thần Nông... vậy còn Đỗ công tử ngài thì sao?": Lâm phường chủ không hiểu ra sao, vẫn thắc mắc tại sao y quán Thần Nông lại đột ngột đổi chủ nhân như vậy.

Mạc Đề Đề chuyện tốt thì nhường ai, ngay lập tức trả lời: “Hắn là thuộc hạ của ta à~”. Để chuyện nàng không muốn làm thì đều quảng cho hắn. Chỉ là, những chuyện nàng muốn làm thì cũng thường không làm được, nên cũng quảng cho hắn nốt.

Tất cả mọi người ở đây đều yên lặng đánh giá nàng. Vài giây sau, Lâm phường chủ bỗng nhiên cười ha hả: “Hóa ra Mạc công tử là chủ nhân mới của y quán Thần Nông. Tại hạ thật đúng là có mắt như mù, chốc nữa trong bữa ăn xin tự phạt ba chén” trong khi đôi mắt lại liếc nhìn Đỗ Hành đầy tiếc hận.

Đáng thương cho Mạc Đề Đề, vẫn còn chưa biết mọi người đã coi nàng là một kẻ phá thói siêu cấp, cứ đứng một bên hưng phấn: “Tốt lắm, chúng ta nhanh đi thanh lâu đi. Chúng ta có thể...hê hê...”

“Không, đi từ lâu”: Đỗ Hành trầm giọng ngăn chặn những suy nghĩ vớ vẩn của nàng. Lâm phường chủ ngáy ra một lúc, gật đầu: “Tốt thôi, chúng ta đi từ lâu”.

“Đi thanh lâu” Mạc Đề Đề kháng nghị. Cho xin đi, chuyện này đã trở thành khuôn mẫu rồi nha. Xuyên qua thời không đi thanh lâu cũng giống như đi Ai Cập thì nhất định phải xem kim tự tháp vậy, đi đến nước Ý nhất định phải xem Tháp nghiêng Pisa nổi tiếng, đi toilet nhất định phải rửa tay

Đỗ Hành lạnh lùng nhìn sự kích động của Mạc Đề Đề, đầu óc nàng nghĩ gì, hắn hầu như có thể đoán được: “Nếu đi thì phải đi từ lâu, nếu không sẽ không đi nữa”.

“Ta mới là kẻ lớn nhất ở đây!” Mạc Đề Đề chân đạp ghế dựa, tay chụp cái bàn: “Cẩn thận ta cho người cuốn gói”.

Một câu nói ra, ngoại trừ Đỗ Hành, tất cả những người khác đều nghi hoặc nhìn Mạc Đề Đề. “Cuốn gói”... là món gì? Vì sao người này lại dùng món đó để đe dọa Đỗ công tử? Món ăn đó rất đáng sợ sao?

Đỗ Hành bình tĩnh nhìn nàng: “Muốn đuổi việc ta... có thể. Nhưng là muốn đi thanh lâu, ta chắc chắn sẽ không cho người đi”.

Nàng cảm tức nhìn hắn. Hắn tưởng rằng nàng không dám đuổi việc hắn sao? Được rồi, nàng đúng là mọi chuyện đều phải dựa vào hắn nhưng đừng nghĩ rằng một chút chuyện nhỏ đó có thể ngăn cản quyết định của nàng, nhất là một quyết định quan trọng như vậy. Nếu chuyện nàng quay về cổ đại mà không đi thanh lâu bị người khác biết được, nhất định sẽ bị cười thối mũi cho coi.

“Hai vị, không bằng chúng ta đi từ lâu, sau đó mời vài vị cô nương từ thanh lâu đến làm bạn, hai vị thấy sao?” Lâm phường chủ không hổ là người làm ăn, nghĩ ngay ra biện pháp để dung hòa. Đỗ Hành nhíu mày, đang muốn phản đối thì Mạc Đề Đề đã giành trước nói:

“Trọng điểm không phải là những nữ nhân đó, mà là thanh lâu. Ta chính là muốn đi vào thanh lâu mà thôi”. Cho xin đi, nàng cũng là phụ nữ mà, phụ nữ đối với phụ nữ thì có thể có hứng thú gì đây?

Đỗ Hành mỉm cười không nói nữa. Tốt lắm, hắn vốn cũng chẳng để ý đến thanh lâu, mà là những khách làng chơi ở đó cơ, tin tưởng Lâm phường chủ biết nên làm thế nào tiếp theo.

Sau một lúc yên lặng, Lâm phường chủ lại nở nụ cười: “Một khi đã vậy, không bằng để tại hạ bao hết Hồng Nhan các, sau đó mời tất cả các cô nương ở đó đi ra ngoài, các vị thấy thế nào?”

Thế này chắc không ai còn phản đối gì chứ! Chính là trong lòng Lâm phường chủ lại không ngừng suy ngẫm: Vị công tử Mạc Đề này cùng Đỗ Hành rốt cuộc là có quan hệ thế nào? Chỉ là tiếp theo, người nghi hoặc nhất

đã không còn là hần nữa, tú bà của thanh lâu lớn nhất trấn Hạ Sa- Hồng Nhan các- còn tưởng mình nghe lầm:

“Ý ngài là muốn bao trọn nơi này một tối nhưng là lại muốn tất cả các cô nương của chúng ta đi ra ngoài hết?” Muốn như vậy vì sao không tìm luôn một cái tửu lâu cho rồi.

Lâm phường chủ cũng cảm thấy yêu cầu của mình thật là kỳ quặc: “Tóm lại cứ thế mà làm, không được cho bất cứ kẻ nào quấy rầy”.

Mạc Đề Đề hưng phấn ở sau lưng bọn họ gật đầu lia lịa: “Hãy nhớ là bảo nàng mở hết tất cả các cửa phòng, ta muốn xem xét một số gian”. Nói xong lại vui vẻ chạy ra chỗ khác ngắm nghía.

“...” Tú bà cùng Lâm phường chủ mặt nghệt ra nhìn theo bóng dáng Mạc Đề Đề, sau đó xoay mặt lại tiếp tục nói chuyện với nhau:

“Đây là chủ nhân mới của y quán Thần nông ?”

“Đúng vậy, là chính miệng Đỗ công tử nói”.

“Đỗ công tử điên rồi sao?”

“Không hề”. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ phía sau lưng bọn họ truyền tới. Đỗ Hành vẫn như trước, một thân là áo dài màu xanh, nhưng mặt mày lại rất lạnh lùng. Rõ ràng chỉ là vô tình đứng nơi đó nhưng lại ngay lập tức làm mọi người xung quanh mất hồn mất vía.

Tú bà cười xấu hổ một cái, rồi vội vã rời đi. Lâm phường chủ vẫn tràn đầy tiếc hận, lôi kéo hần: “Đỗ công tử, tại hạ luôn muốn hỏi là ngài có phải còn có điều chi khó nói? Cho dù tại hạ có khả năng giúp đỡ hay không thì Đỗ công tử cũng hoàn toàn không cần phải nhún nhường vị Mạc công tử đó. Nếu ngài không chê, phường cung cấp được liệu để nấu ăn của tại hạ lúc nào cũng hoan nghênh Đỗ công tử đến. Hơn nữa, tại hạ...” Thoáng chốc, cái mồm rộng của hần rốt cục không nói được nên lời...

Cả người Đỗ Hành toát ra vẻ lạnh lùng hoàn mỹ tựa thần tiên, rất tự nhiên mà bóp nát bầu rượu: “Nhìn cho kỹ. Sau này còn tiếp tục nói chuyện này nữa thì rượu đều sẽ nát như vậy”.

“Tại hạ đã biết...”

Bọn thị nữ đứng đó cũng xấu hổ và khiếp đảm, vội vã bê rượu và thức ăn rời đi, chỉ là bước chân có chút hỗn độn. Tiếc thay, người khiến bước chân của các nàng hỗn độn, lòng đã đặt ở nơi khác.

Mạc Đề Đề đang ở trong các phòng trên lầu tìm kiếm lung tung, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở dài thất vọng.

“Cô muốn tìm cái gì vậy?”. Khi Đỗ Hành tìm thấy nàng, thì nàng đang nhìn ngó gầm giường của một kỹ nữ.

Nàng buồn rầu ngồi phịch dưới đất: “Ta muốn tìm đồ dùng tình thú ở cổ đại a~. Ta đã từng xem qua ti-vi và đọc qua tiểu thuyết rồi, cổ đại hẳn là phải có đồ dùng tình thú chứ. Tại sao lại có thể tìm không thấy được nhỉ?”

Khuôn mặt lạnh lùng của hần khẽ run một chút, đợi cho đến lúc ngữ khí bình thường lại rồi mới mở miệng: “Đồ dùng tình thú mà cô nói, chính là những thứ mà ta đã đọc qua trên sách... cái loại này này, nọ nọ đó sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng gật đầu lia lịa. Tiểu thuyết tình cảm quả nhiên là cuốn “bách khoa toàn thư” nha. Cứ nhìn hần chỉ có nhờ đọc mấy quyển tiểu thuyết đó, mà đã hiểu biết rất nhiều về thế giới tương lai thì rõ.

Đỗ Hành im lặng một lát, sau đó tiếp tục nói: “Những thứ đó ở nơi này của chúng ta không phổ biến lắm, có chăng thì cũng chỉ có quan to hoặc nhà quyền quý thích dùng thôi. Nếu cô thích, ta có thể làm cho cô”.

“...” Mạc Đề Đề há hốc mồm nhìn người đàn ông trước mắt. Hần đúng là đã bị mấy cuốn tiểu thuyết này cải tạo thành con người của thế kỷ hai mươi mốt rồi! Bằng không, làm gì có người cổ đại nào vẫn giữ được vẻ tự nhiên, mà thảo luận mấy vấn đề này như thế!

Đỗ Hành lẳng lẳng nhìn xung quanh, xác định không ai nghe được câu chuyện của bọn họ, mới nhàn nhạt xoay người:

“Đi xuống chỗ tiệc rượu thôi. Còn nữa, hãy cố gắng đừng gây sự chú ý trước mặt người khác. Cô chắc vẫn chưa quên chuyện ta đã nhắc nhở chứ?”

Hắn mới đi được vài bước, thì bỗng nhiên có một ngoại lực từ phía sau tác động vào lưng hắn, ngạc nhiên quay đầu nhìn Mạc Đề Đề đang ôm hắn, thì đã thấy nàng cảm động vùi mặt vào lưng hắn: “Đệ đệ Đỗ Hành, người thực sự rất, rất tốt với ta!”. Tha thứ nàng ban đầu còn cho rằng hắn là kẻ đáng ghét. Ngoại trừ lập mưu ép nàng ký vào khế ước bán thân, thì từ đó về sau, hắn đối nàng thực sự quá tốt, tốt lắm ý. Hơn nữa còn là muốn gì được nấy.

“Ta bây giờ thực sự rất hạnh phúc, vì người lúc trước gặp được chính là người”

Người bị ôm lấy, toàn thân đều đã cứng đờ, nhưng thủy chung vẫn không có phản kháng. Không hề e ngại đối với nam nhân áp áp ôm ôm, chẳng hề lo nghĩ đến hậu quả mà cứ luôn làm bừa- một Mạc Đề Đề như vậy xuyên qua ngàn năm xuất hiện trước mặt hắn- có đôi khi, hắn thật cảm thấy đây đúng là một điều kỳ diệu mà ông trời đã ban cho hắn.

“Vì lẽ đó, nếu ta có thành lập được hậu cung mỹ nam của chính mình, thì sẽ phong người là Chính cung nương nương”. Nàng ngọt ngào ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp, hoàn toàn không biết khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông mình đang ôm đã sớm che kín mây đen.

“Đề Đề...” Giọng nói mềm nhẹ, trầm thấp của Đỗ Hành làm cho nàng như si như say ngất đầu. Tiếp theo, nàng chợt phát hiện bản thân mình đang ở ngoài lan can.

“Aaaaaa...”

Thân thể giống như cánh chim chao liệng giữa không trung. Nhưng là, nàng không có cánh mà, sẽ không bay được nha~~ Rốt cục, khi nàng sắp làm một cú hôn môi với sà, nàng bỗng được người nào đó kéo lại.

“Đỗ, Đỗ công tử...”

Mọi người ở đây đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Đỗ Hành đang bình tĩnh xách Mạc Đề Đề đã hôn xiêu phách lạc đến bên bàn, và đặt lên ghế dựa. Mạc Đề Đề đáng thương vẫn chưa kịp hoàn hồn, hai mắt kinh hoảng, thất thần chỉ kém chưa sùi bọt mép, ngã xuống đất bỏ mình.

“Chúng ta bắt đầu đi thôi”. Hắn quay ra nói với những thị nữ đang mặc những bộ quần áo hở tay rất quyến rũ bên cạnh. Ngay sau đó, rượu và thức ăn lần lượt được bưng lên. Mọi người đều nơm nớp lo sợ, ngồi im tại chỗ, trong đầu đều có chung một ý nghĩ: “Đỗ Hành...quả nhiên là không có ai có thể lường hết được khả năng của hắn”.

Nhưng là, hành động mạnh mẽ lại làm lòng người xốn xang nha. Ngoại trừ Mạc Đề Đề, toàn bộ nữ nhân ở đây đều chìm đắm trong những giấc mộng tràn ngập khát khao của một thiếu nữ đang yêu.

* _ * _ *

Vốn là nghĩ đi theo Đỗ Hành bàn chuyện làm ăn vài lần, thì nàng sẽ từng bước lập nên uy tín của bá chủ thương nghiệp. Đáng tiếc, sau mấy ngày rỗng rã, uy tín thì chẳng thấy tăng lên, mà tự tin thì lại giảm sút không ít. Hóa ra, làm ăn buôn bán ở cổ đại, căn bản không phải đơn giản như trong truyện đã nói. Không sai, cổ đại có lẽ không có những tri thức về quản lý xí nghiệp như ở hiện đại, nhưng là khi một hệ thống thương nghiệp được thành lập, buộc phải có rất nhiều quy tắc, mà đối với những quy tắc ở nơi đây, hơn 90% lý luận của hiện đại không áp dụng vào được.

Mạc Đề Đề ở vào tình thế “nước đến chân mới nhảy”, sau khi cố sống cố chết nghiên cứu sách vở trong vài ngày, lại đâm ra hoài nghi về sự thành công của Đỗ Hành. Ý nghĩ ban đầu là những quyển sách nàng lưu lại đã khiến cho hắn thành công cũng bắt đầu lung lay. Sự thành công của hắn có vẻ như là không có bất cứ quan hệ gì với nàng a!!

Ý nghĩ đó chẳng hiểu tại sao lại khiến cho nàng cảm thấy có chút uể oải. Càng uể oải hơn nữa là Đỗ Hành bắt đầu không để ý gì đến nàng. Từ hôm trở về từ thanh lâu đến giờ, hắn chẳng thêm để ý đến nàng nữa. Tuy rằng nàng nghĩ chính mình mới có tư cách giận dỗi. thế nhưng tất cả những người khác đều cho rằng

nàng mới là người có lỗi. Nhất là khi tùy hứng đến thăm Đỗ Nhã và quán gia. thì hai người đó cả ngày đều bày ra bộ mặt cầu cạu như sắp đại tiện đến nơi rồi vậy, hơn nữa lần nào cũng thờ dài nhìn nàng:

“Cô/ Người làm sao có thể đối xử với ca ca/ công tử như vậy chứ!”

Cho xin đi, là hấn coi nàng giống như bao cát nên tùy tiện bỏ lại đó chứ! Sao lại có thể nói là tại nàng! Nàng cây ngay không sợ chết đứng, lập tức kháng nghị nhưng lại toàn nhận được sự xem thường. Cuối cùng, luôn luôn gần bên nàng- Đỗ Hành- lúc nào cũng im lặng chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái. Rốt cục, Mạc Đề Đề bạo phát:

“Ta không muốn đi bàn chuyện làm ăn chó má nào đó nữa!” Dù sao có đi thì cũng chỉ làm một cái bình hoa mà thôi.

Nàng lại ở trên giường, cuộn tròn lại giống như một con đà điểu không dám đối mặt với hiện thực. Chung quy thì nàng vẫn chỉ là một con người thất bại, ở năm 2006 thất bại, quay về cổ đại cũng thất bại như vậy.

Hấn lạnh lùng tựa vào bên ngoài cửa sổ phòng nàng, ra hiệu cho nha hoàn tiếp tục gọi nàng rời giường.

“Nhưng là công tử, Mạc cô nương trùm chắn kín mít, bọn nô tì kéo mãi mà không được ạt!” Nha hoàn nói với vẻ đáng thương. Tuy rằng đã là lão nha hoàn gần năm mươi tuổi rồi, nhưng là khi nghe nói có thể trở thành nha hoàn của Đỗ phủ, nàng vẫn có chút chờ mong. Biết đâu đấy, có thể Đỗ Hành lại thích mẫu người già dặn thì sao! Ai mà ngờ được rằng sẽ bị phái tới hầu hạ nữ nhân kỳ quái này cơ chứ. Cứ nhìn thì biết, công tử căn bản chính là thích cô nương Mạc Đề Đề này, chỉ có điều, cô nương này hình như chẳng biết gì cả, còn luôn luôn khiến cho chủ nhân đau lòng.

“Công tử, chuyện làm ăn quan trọng hơn. Hay là ngài cứ đi trước, Mạc cô nương ngủ thêm lúc nữa rồi sẽ đến đó sau”.

Đỗ Hành chẳng nói chẳng rằng nhìn nàng một cái. Một cái liếc mắt này, cũng đủ khiến cho lão nha hoàn phải thu lại bộ dáng tự cho là thông minh của mình, quỳ cái “phịch” một phát, run run nói:

“Nô tì lẩm miệng”.

“Người thu dọn đồ đạc rồi đi tìm quán gia. Từ ngày mai, bắt đầu đến giúp việc ở vườn được”. Nhân nhật bỏ lại một câu, hấn chậm rãi đi đến cửa phòng của Mạc Đề Đề. Nhưng không giống đêm đó, lần này, hấn do dự... có đôi khi, hấn thật hoài nghi có thật là mình thích nàng hay không? Suốt mấy năm nay, nàng chính là lý do hấn vin vào để từ chối kết hôn. Hấn hướng tới là thế giới ở trong sách, hướng tới kiểu vợ chồng lấy nhau vì tình yêu. Loại khát vọng này giống như loài chim ngủ đông đã lâu, lần đầu tiên nhìn thấy lại ánh sáng mặt trời, thậm chí dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để đốt vàng. Cũng bởi thế mà khi hấn gặp được Mạc Đề Đề lần thứ ba, đã vô cùng kinh hoàng và hồi hộp nhìn nàng nói chuyện cùng ông lão được gọi là “thần toán tử” kia. Hấn không dám ra mặt, sợ nàng sẽ lại giống như hai lần trước, vì hấn không cần thận nói sai một câu, mà một lần nữa rời đi. Hấn phải đợi, đợi một lý do đủ để giữ nàng ở lại và quan trọng hơn, hấn muốn ở lúc nàng không ngờ tới nhất, trộm đi vật có thể mang nàng đi- chính là mà thứ mà nàng dùng để liên lạc với tương lai- máy kêu cứu. Nhưng dùng bao nhiêu công sức để lưu lại nàng như vậy, rốt cục, nàng coi hấn là gì? Nàng như là một đứa nhỏ ham chơi nhưng lại luôn không có cơ hội chơi vui vẻ, thậm chí giữ lấy toàn bộ đồ chơi trên thế giới mặc kệ đó có phải là thứ mà nàng thích hay không. Nàng như vậy làm hấn thấy phần nộ. Rõ ràng, hấn là một kẻ thành đạt, ở khắp nước Lạc Nhật này e rằng cũng không có người con gái nào có thể từ chối sự ưu ái của hấn. Mà Mạc Đề Đề cứ luôn xem nhẹ hấn, làm tự tôn của hấn không ngừng bị tổn thương, còn có con tim lần đầu biết yêu... cũng không ngừng bị chà đạp.

Mạc Đề Đề ở trong chốn cũng cảm thấy thật đáng thương. Nàng không biết bản thân mình đã làm sai chuyện gì. Nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, được ăn cả ngã về không đến cổ đại tìm một người đàn ông yêu mình cả đời, háo sắc một chút, tham lam một chút thì có gì sai sao? Dù sao lấy hấn làm tiêu chuẩn để tìm người đàn ông coi trọng nàng, nàng đoán rằng có xuyên qua mấy nghìn năm nữa cũng chẳng có mấy người, vậy thì, Đỗ Hành tội gì mà lại vì nàng nói hậu cung mỹ nam mà tức giận chứ? Đang lúc ai thán, chần liên bị người nào đó mạnh mẽ kéo ra. Nàng ai oán nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Hành, dứt khoát giống như con chó nhỏ bốc đồng, tiếp tục dúi đầu vào trong chăn. Chăn lại bị dời đi, nàng lại tiếp tục đuổi theo. Cuối cùng, chăn bị vứt trên mặt đất, nàng mím môi, nước mắt không kiềm nổi nữa bắt đầu chảy:

“Ta không muốn ở lại cổ đại, ta muốn về nhà. Ta muốn trở về thế kỷ hai mốt ăn Hamburger, uống Coke, lên mạng, xem ti-vi, ngồi ở bồn cầu tự hoại đọc tiểu thuyết!” (MM: sặc, cái đấy mà c kũng nói được=))))))

Nàng chỉ biết bản thân mình đau lòng mà khóc, hoàn toàn không biết hấn đang dùng vẻ mặt thống khổ thế nào để nhìn nàng. Luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng, không dám làm người khác chú ý đến nàng, vì muốn giữ nàng ở lại vậy mà hiện tại, nàng vẫn còn muốn bỏ đi sao?

“Ta sẽ không cho cô trở về”. Miễn cưỡng nói ra vài chữ này, tay hấn nắm thật chặt, sợ bản thân mình kích động mà gây chuyện.

Mạc Đề Đề không biết hấn đang nhẩn nại, vẫn tiếp tục la lối:

“Mặc kệ, balô của ta đâu, mau lấy máy kêu cứu của ta ra đây đi!”. Tuy rằng không biết cái của kia có dùng được nữa hay không, nhưng nàng cũng không nhất định phải trở về mà. Dù sao, để trả phí tổn xuyên qua thời không, nàng ngay cả giường cũng đã bán rồi, có trở về thì cũng trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi mà thôi. Chẳng qua hiện tại, vất vả lắm thì Đỗ Hành mới chịu mở miệng nói chuyện, nàng phải nhân đây mà la hét, thừa cơ tìm một bậc thang tốt để bước xuống chứ. Đáng tiếc, còn chưa chờ tới lúc bậc thềm xuất hiện thì đột nhiên có một cổ ngoại lực đẩy ngã nàng. Trong ánh mắt mở to vì kinh ngạc của nàng, xuất hiện khuôn mặt tuấn tú luôn làm nàng đầu choáng mắt hoa với kích cỡ đã được phóng đại, đôi môi nàng cảm nhận được một xúc cảm mềm mại mà ấm áp.

Hấn đang hôn nàng sao?! Ý thức của Mạc Đề Đề hoàn toàn bị cảm giác tuyệt vời do hai đôi môi gấn bó bao phủ. Va chạm lúc đầu hơi làm nàng đau một chút, hấn cũng hơi chần chừ, thoáng thối lui thì lại bắt gặp khuôn mặt mê man không hề phòng bị của nàng, lại nhịn không được cúi đầu hôn tiếp.

Đầu tiên là khẽ chạm vào nhau, nhẹ nhàng lướt qua nhau, sau đó nhịn không được, muốn chạm đến toàn bộ của nàng, tiếp đó là tiến vào trong miệng nàng, tiến hành thăm dò giống như đang đi tìm linh hồn của nàng, cho đến lúc tìm được đầu lưỡi mềm mại của nàng, lại bắt đầu triển miên mút vào, mỗi lúc một chìm đắm hơn... tựa như những gì mà hấn đã từng thấy trong những giấc mơ...

Đỗ Nhã đứng ngoài cửa nhìn vào trong phòng với dáng vẻ phân vân. Tuy rằng nàng rất muốn đóng luôn cửa lại, làm cho người bên trong cứ như vậy mà gạo nấu thành cơm, vì dù đã ở với ca ca bao nhiêu năm rồi. thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy ca ca tỏ ra hứng thú với nữ nhân, chỉ là cục diện trước mắt cũng chỉ có thể là ca ca tự mình ra mặt thì mới xử lý được, đành phải phá hỏng chuyện tốt của ca vậy.

“Đại ca...”

Hai người đang hôn nhau đến sắp bốc hỏa trên giường, lập tức cứng đờ.

“A...ừm... Hạ công tử của Lưu Hương lâu vừa đến, hơn nữa kiên quyết muốn gặp huynh”. Đỗ Nhã xấu hổ quay lưng lại. Phá hỏng lần đầu tiên hoa đào trong suốt hai mươi tư năm qua của ca ca, nàng cũng cảm thấy thật ngượng ngùng nhưng là cái vị tên Hạ Phong Đằng kia trông rất đáng sợ a~.

Hạ Phong Đằng?

Hai người đang thở hồng hộc, đồng thời sinh ra phản ứng đối với cái tên này. Mạc Đề Đề thì bực lộ vẻ vui mừng, còn gương mặt Đỗ Hành thì lại bỗng chốc sa sầm.

“Bảo hấn đứng đó đợi, ta sẽ đến bây giờ”

“Đợi đã, ta cũng đi!”

Mạc Đề Đề vừa đứng lên vừa tưởng tượng ra hình ảnh của người mỹ nam mặc đồ đen tuyệt vời kia, chỉ tiếc chưa đi được mấy bước đã bị Đỗ Hành kéo lại.

“Coi chừng nàng”.

Đỗ Nhã gật đầu. Nói gì thì nói, cũng phải lập công chuộc tội a~. Trong khi đó, Mạc Đề Đề lại kêu rên không ngớt:

“Đừng mà, ta muốn đi xem giai đẹp của ta, ta muốn đi xem giai đẹp a~~”

* * * *

Hạ Phong Đăng không kiên nhẫn đứng ở gian tiếp khách của Đỗ phủ, toàn thân vẫn là quần áo màu đen như trước. Dáng người ngạo mạn, phóng khoáng, chỉ là lặng lặng đứng đó thôi mà cũng có thể khiến những người xung quanh cảm thấy áp lực không ngừng. Rốt cục, khi Đỗ Hành xuất hiện trong tầm mắt thì cảm giác áp bách mà Hạ Phong Đăng đem đến, mới bị sự trong trẻo lạnh lùng chói lóa giống nhau của Đỗ Hành át chế, cả không gian quanh đó cũng trở lại cân bằng.

“Hạ công tử, đã lâu không gặp”.

Đỗ Hành nhàn nhã bước đến chào hỏi theo đúng lễ nghi. Ngũ khí bình tĩnh không chút gợn sóng, không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào.

Hạ Phong Đăng không để ý đến những lễ nghi này, thẳng thắn nói: “Ta muốn ba cây tuyết sâm ngàn năm”.

Hắn đưa tay nhận lấy tách trà xanh của bọn người hầu dâng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi mới trả lời: “Đáng tiếc phải làm Hạ công tử thất vọng rồi, y quán Thần Nông không có tuyết sâm”.

“Nếu y quán Thần Nông không có thì trong thiên hạ này còn chỗ nào có thể có đây?” Hạ Phong Đăng không kiên nhẫn vẫy tay ra hiệu tùy tùng phía sau khiêng một rương đầy bạc đến trước mặt Đỗ Hành:

“Đây là 5000 lượng bạc. Nếu không đủ, Đỗ công tử cứ việc ra giá”.

Hắn ngay cả nhìn chiếc rương trước mặt một cái cũng không, chỉ chậm rãi uống trà như cũ: “Hạ công tử muốn mua ba cây tuyết sâm ngàn năm về để làm món ăn sao?”

“Nếu đúng như vậy thì sao?” Hạ Phong Đăng cũng dứt khoát ngồi xuống, bưng chén trà xanh trước mặt lên, mới mở nắp chén đã thấy một làn hương thơm mát bay ra: “Trà ngon!”. Chưa uống mà đã thấy tâm trạng vui vẻ thoải mái rất nhiều.

“Hoa cúc, cây kim ngân, còn có nước suối trong lành nhất, có thể thanh nhiệt, làm giảm mệt mỏi, rất thích hợp cho những người hay ra vào bếp như Hạ công tử”.

Một câu thốt ra, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, nhất là Hạ Phong Đăng, khuôn mặt tuấn tú càng lúc càng biểu lộ sự tức giận. Thật đúng là lời nói khó nghe cùng với chẳng chút phong độ gì cả mà! Quân gia thờ dài quay mặt ra chỗ khác, không muốn nhìn bộ dạng ghen tuông hiểm cò của chủ tử.

“Không biết tại hạ đã từng đắc tội với Đỗ công tử khi nào vậy?” Hạ Phong Đăng cười lạnh, đặt lại chén trà trên bàn. Thật đúng là một thứ hay ho để giúp hắn giảm bớt cơn tức, hừ, có mà càng tức thêm thì có!!

Đỗ Hành vẫn tiếp tục chậm rãi uống trà: “Hạ công tử, Đỗ Phủ không có thứ ngài muốn, tốt nhất là ngài nên trở về đi!”

Hạ Phong Đăng căm tức nhìn hắn, thật sự không biết là do nguyên nhân gì mà người đàn ông này lại không biết phải trái như thế. Nhưng hắn đâu biết rằng, nếu không phải Đỗ Hành còn đang uống trà để tiêu cơn tức, thì hắn đã sớm thô lỗ mà đuổi khách rồi.

Tùy tùng đằng sau Hạ Phong Đăng cũng căm tức nhìn Đỗ Hành, toàn bộ gian tiếp khách đã hùng hực khí thế hùng hực chiến đấu, thì bỗng nhiên có một giọng nói cực kỳ nũng nịu từ ngoài cửa truyền vào:

“Hạ công tử~”

Chén trà trên tay Đỗ Hành khẽ run theo một biên độ mà người khác không phát hiện được. Khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi liếc nhìn người con gái hảo sắc đang tỏ ra cực kỳ ân cần với Hạ Phong Đăng trước mắt: “Đỗ Nhã đâu?”

Mạc Đề Đề kiêu ngạo phe phẩy tay trước mặt Đỗ Hành: “Ta làm sao mà biết?” Nàng là giả bộ ngắt xiu, thừa lúc Đỗ Nhã đi lấy thuốc liền chuẩn ra. Tiểu thuyết tình cảm vốn không thiếu những cảnh này, mà Đỗ Nhã thì cũng rất phối hợp. Nàng thực sự bội phục sự thông minh tài trí của mình nha.

Nói xong lại tiếp tục thăm hỏi gương mặt đang phẫn nộ- Hạ Phong Đăng: “Hạ công tử đến Đỗ phủ có chuyện gì vậy?”

“Ta cần ba cây tuyết sâm ngàn năm”.

Hạ Phong Đăng thông minh, dựa vào thần sắc của Đỗ Hành đã phần nào đoán được địa vị của nàng. Khẳng định là người con gái này có cách giúp hắn lấy được thứ mình cần.

Quả nhiên thấy nàng nhảy dựng lên giống như trúng thưởng vậy: “Công tử muốn tuyết sâm à, ta sẽ cho công tử!”

“Khụ khụ!” Quần gia ho nhẹ một phát, ý bảo Mạc Đề Đề hãy chú ý tới sắc mặt của Đỗ Hành.

Nàng cau mặt lại rống hân: “Khụ cái gì mà khụ. Hiện tại ta là chủ nhân của y quán Thần Nông đó nha. Người mau đi lấy tuyết sâm gì đó cho hạ công tử đi!”

“Mạc Đề Đề”.

Thanh âm bình thản đến lạ kỳ của Đỗ hành từ sau lưng nàng truyền đến, nàng quay lại thì thấy người mà nàng luôn cho rằng vô cùng bình tĩnh- Đỗ Hành- đang dùng ánh mắt gần như có thể giết người nhìn nàng, mà xung quanh người hắn lại tràn ngập màu xanh diễm lệ của lửa giận.

“Ừ, gì thế? Là người bảo cho ta y quán Thần Nông mà”. Chẳng hiểu vì sao lại thấy tim đập nhanh một chút. Nàng thà là nhìn thấy Đỗ Hành hạ giọng châm chọc nàng, còn hơn là nhìn thấy hắn như vậy, phảng phất như cái gì cũng không cần hơn nữa, giống như buông tha cho cái gì đó...

Nhìn ánh mắt xuất hiện tia khiếp đảm, Đỗ Hành cảm thấy thực mỗi mết. Rốt cục, hắn thở dài một hơi: “Quần gia, lấy ba cây tuyết sâm ngàn năm cho Hạ công tử”.

Mạc Đề Đề thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng là, trong lòng lại cảm thấy nặng nề. Nàng chẳng còn lòng dạ nào mà nhìn Hạ Phong Đăng vui mừng, càng không quan tâm đến việc hắn đã nhận được tuyết sâm và chuẩn bị trở về.

“Đỗ Hành?” Vì sao hắn lại xoay người rời đi? Khí tức trong trẻo lạnh lùng của hắn trong chớp mắt như mất đi vẻ sáng bừng vốn có, cả người đều mang vẻ nản lòng thoái chí. Hắn không nên là như vậy. Nàng có chút hốt hoảng, muốn giữ chặt hắn lại, lại bị hắn nhẹ nhàng đẩy ra:

“Mạc cô nương, xin hãy tự trọng!”

Cái quỷ gì vậy? Mạc cô nương?! Hắn đã từng bao giờ khách khí với nàng như vậy? Mạc Đề Đề bỗng nhiên cảm thấy sống mũi cay cay:

“Đỗ Hành, ngươi đang làm gì vậy?”

Hắn đứng yên tại chỗ, lạnh lùng đáp: “Bẩm Mạc quán chủ, tại hạ cảm thấy hơi mệt mỗi, đặc biệt hưởng Mạc quán chủ nói câu ‘cáo từ’”.

“Đợi đã!” Nàng có chút không tiêu hóa được ý tứ trong câu nói của hắn: “ ‘Cáo từ’ tức là sao? Người muốn nghỉ ngơi một thời gian sao?”

Hắn không nói gì, chỉ chậm rãi bước từng nước một trở về phòng của mình sau đó đóng cửa lại, hoàn toàn không để ý tới chuyện Mạc Đề Đề vẫn đang nhắm mắt theo đuôi hắn.

6. Chương 6

“Đỗ Nhã, Đỗ Nhã, ca ca của cô rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì a?”

Mạc Đề Đề làm thế nào Đỗ Hành cũng không mở cửa ra, quần gia, bọn hạ nhân cũng không để ý đến nàng, nàng đành phải đến quầy rầy Đỗ Nhã.

Đỗ Nhã ngồi dậy, cũng nghĩ muốn đem nữ nhân vô tâm vô phế làm tổn thương ca ca này đuổi đi, nhưng là nghĩ đến ca ca của mình là một nam nhân cố chấp, ai, nàng nhận mệnh đứng lên mở cửa.

“Đỗ Nhã – ”

Mạc Đề Đề đáng thương hề hề ngồi ở trước cửa, một gương mặt khóc nhem nhuốc.

Đỗ Nhã thở dài một hơi, rất muốn kêu nàng đến trước cửa của ca ca cũng ngồi khóc như vậy, hẳn nhất định sẽ lập tức đầu hàng, nhưng là sự tình cũng sẽ luôn luôn không giải quyết được dứt điểm, mà khả năng nữ nhân háo sắc trì hoãn tới cực điểm này, cả đời đều sẽ không phát giác ra tâm ý của ca ca.

“Đỗ Nhã, Đỗ Hành vì sao tức giận như vậy a~?” Nàng thủy chung không rõ điểm này. Sản nghiệp của y quán Thần Nông đâu chỉ có ngàn vạn, hẳn chẳng lẽ là đau lòng tuyệt liên ba ngàn năm sao? Nhớ được nàng lần trước hỗ trợ thu được cũng đào hồng một gốc cây a, hẳn chính là cũng chỉ châm chọc nàng vài câu tay chân vụng về, cũng không thấy được hẳn đau lòng cái gì.

Đỗ Nhã lắc đầu thở dài.

“Cô còn không biết a? Ta hỏi cô, trước khi Hạ Phong Đăng đến đây, cô cùng ca ca của ta đang làm cái gì?”

Mạc Đề Đề xoa xoa nước mắt, nỗ lực nghĩ lại, sau đó mặt nóng nóng trả lời “Chúng ta đang hôn môi.”

Đỗ Nhã tuy rằng không biết cái gì gọi là “Hôn môi”, nhưng là bằng cảm giác biết là ý tứ “Thân ái”, nàng tiếp theo tiếp tục khai đạo.

“Cô biết không? Ca ca của ta từ nhỏ cũng rất thông minh, từ khi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập y quán Thần Nông tới nay, càng là làm cho vô số thiên kim tiểu thư ái mộ, nhưng là huynh ấy cho tới bây giờ không cho phép bất luận một nữ nhân nào gần mình, bởi vì nữ nhân ca ca thích, không giống như nữ nhân chúng ta nơi này, nàng không thể chịu đựng được tượng phu đa tình.”

Mạc Đề Đề còn là có chút mờ mịt. Nàng cùng Đỗ Hành hôn môi khiến hẳn đối với thê tử tương lai cảm thấy áy náy sao? Nhưng đó là chính hẳn chủ động hôn nàng a~!

“Ca ca của ta cho tới bây giờ không lấy lòng bất kỳ một nữ nhân nào, từ trước tới nay đều là người khác theo huynh ấy, vô luận là kinh thương hay là làm nghề y, ca ca đều làm được phi thường hoàn mỹ, cho nên mỗi người đều thật kính trọng huynh ấy. Ca ca ta cho tới bây giờ không trừng phạt bất luận kẻ nào, bởi vì chỉ cần bị ca ca thất vọng liếc mắt một cái, bất luận kẻ nào đều sẽ không lại vi phạm làm cho ca ca thất vọng một lần nữa.”

Nhưng là nàng thường xuyên làm trái với ý hẳn, chẳng lẽ Đỗ Hành oán khí tích lũy bây giờ mới phát tác? Nàng càng thêm mờ mịt nhìn Đỗ Nhã, mà Đỗ Nhã cũng rốt cục biết nàng trì hoãn đến như thế nào, làm cho người ta nghĩ muốn thét chói tai.

“Cô có nam nhân nào để thương chưa?”

Mạc Đề Đề xấu hổ lắc đầu, nàng nếu có thể ở năm 2006 tìm được bạn trai, thì cần gì phải ngàn dặm xa xôi đến cổ đại tìm nam nhân.

Đỗ Nhã rốt cục hiểu được đường tình của ca ca vì sao lại nhấp nhô như vậy, một xử nữ trì hoãn háo sắc, ngốc ngốc, ngây thơ, hơn nữa một nam nhân mặt lạnh, hỉ nộ không hiện ra bên ngoài, ngược lại thật sự là tưởng không nhấp nhô nhưng rất là nan giải.

“Mạc cô nương.” Nàng thật ôn nhu nâng Mạc Đề Đề dậy “Ta nghĩ chúng ta phải mất một đêm mới nói được hết chuyện.”

Nói gì thì nói cũng phải đem nàng cải tạo tốt một phen!

Chỉ thấy ngoài trời dần dần tối, trong phòng Đỗ Nhã ánh nến lóe ra, còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng hút không khí, tiếng kinh hô của người nào đó.

“Là như thế này a? !”

“Không phải đâu!”

“Trời ạ!”

Sáng sớm, Mạc Đề Đề mang theo một đôi mắt gấu mèo bước ra từ cửa phòng của Đỗ Nhã.

Sau lưng, Đỗ Nhã đồng dạng một đôi mắt gấu mèo, hai tay giơ lên làm động tác cổ vũ tinh thần cho nàng.

“Mau đi đi, ngàn vạn đừng cô phụ ca ca ta.”

Mạc Đề Đề nắm chặt tay cảm động quay đầu “Ta sẽ không, cô yên tâm đi!”

Cùng Đỗ Nhã thức trắng đêm nói chuyện, nàng không chỉ có biết tâm ý của Đỗ Hành, càng hiểu được bản thân mình sớm đã ái mộ hắn, chính là trong lòng bị sự tự ti quấy phá, cảm thấy không có nam nhân nào sẽ chủ động yêu thương nàng, càng đừng nói một nam nhân chất lượng tốt giống như Đỗ Hành vậy, nàng chỉ sợ bị người ta thương hại, nàng theo bản năng tự động xem nhẹ cảm tình của hắn.

Bất quá hiện tại biết bọn họ kỳ thực là yêu nhau, nàng hiểu không nắm chắc là rất ngu xuẩn .

A, mặt trời của cổ đại thật xán lạn, thế giới này thật mỹ lệ a~! Nàng, Mạc Đề Đề hai mươi ba năm qua lần đầu tiên được nam nhân yêu thương, nhưng lại là thềm mền để ở trong lòng không dám nói ra, càng làm cho nàng nghĩ muốn phát cuồng khoe ra là, thềm mền nàng là Đỗ Hành a~! Nguyên lai hắn lần trước thật sự không phải là tùy tiện nói, nam nhân siêu cấp dung hợp chất lượng tốt của cổ đại cùng hiện đại thềm mền nàng a~!

Đang khi ở say mê, gương mặt đầy nếp nhăn của quản gia bỗng nhiên nhảy vào mi mắt nàng.

“Mạc cô nương, người đang cười ngốc cái gì thế?” Còn cười đến như vậy khủng bố, vụn vụn.

Nàng vội vã đem mặt trở lại bộ dáng bình thường. Về sau nàng chính là đương gia chủ mẫu của Đỗ gia, nghĩ đến mỗi ngày có thể cùng Đỗ Hành cùng nhau xem mặt trời lặn, nàng liền vui vẻ tưởng ngất nhàn hoa khiêu vũ, bất quá trước mắt việc này không phải là trọng điểm.

“Đỗ Hành đâu?” Mạc Đề Đề nũng nịu hỏi quản gia. Hiện tại hắn là thời khắc hướng Đỗ Hành cho thấy tâm ý của nàng.

Quản gia run run, thiếu chút nữa đem điểm tâm vì sợ tới mức nôn ra ngoài. Nàng là bị quỷ nhập vào sao? Thế nào biến thành một sắc mặt khủng bố như vậy.

“Nói mau a~, Đỗ Hành đã rời giường chưa, ai nha, không để ý đến người nữa, ta đi kêu Đỗ Hành rời giường.”

Nàng học bộ dáng của thiên kim tiểu thư mà mình đã xem qua rất nhiều trên TV, nhẹ nhàng nhón bước, lượn lờ đi giống như đang trượt băng nghệ thuật để đến trước cửa phòng ngủ của Đỗ Hành, hoàn toàn không biết vì sao bọn hạ nhân ven đường đều một mặt biểu tình kinh hách như trông thấy quỷ.

“Đỗ Hành, là ta a~!”

Không ai trả lời.

“Đỗ Hành, là Đề Đề mà chàng yêu đến.” Mạc Đề Đề tiếp tục đem da mặt dày phát huy đến cực hạn, nhưng là trừ bỏ thanh âm nôn khan của bọn hạ nhân sau lưng ra, trong phòng vẫn là im ắng.

Chẳng lẽ hắn còn đang tức giận? Nàng rút cục thu hồi toàn bộ xiếc, nguyên bản tưởng hy sinh hình tượng để làm cho hắn cười, xem ra vô dụng.

“Đỗ Hành, ta là Đề Đề a~, ta biết sai lầm rồi, cũng không nghĩ đến cái gì bá chủ thương nghiệp cùng soái ca nữa, người nhà... Người nhà chỉ cần có chàng mà thôi !”

Ai nha, thật là tu nhân a~! Mạc Đề Đề bưng mặt chờ mong, chờ đợi Đỗ Hành mở cửa phòng ra, nhưng là trừ bỏ sau lưng thanh âm ngã sấp nhàm chán của bọn hạ nhân ra, trong phòng vẫn là không hề có động tĩnh.

Việc này làm cho nàng hoảng lên, trực tiếp gõ gõ vào cửa phòng.

“Đỗ Hành, chàng đừng nóng giận có được hay không, ta không phải cố ý, mà là do chàng thật tốt quá a~, ta là tới nơi này tìm cảm giác được yêu, thềm mền người khác không dám nói ra ta đã chịu đủ, sợ dĩ ta không dám thích chàng, kỳ thực là vì chàng thật sự tốt lắm, tốt lắm a~, thời điểm Đỗ Nhã nói chàng thích ta, ta gần như là mừng đến phát điên rồi, Đỗ Hành, chàng tha thứ cho ta có được hay không?”

“Cái kia, Mạc cô nương...”

“Ô ô ô, Đỗ Hành sao chàng lại gọi ta là Mạc cô nương, gọi ta Đề Đề a~!”

“Mạc cô nương, người nhìn rõ xem ta không phải là công tử, công tử trời chưa có sáng đã xuất môn rồi.”
Quản gia vui sướng khi thấy người gặp họa, hẳn chờ đợi ngày này đã thật lâu rồi.

Cái gì? Mạc Đề Đề dùng nước mắt, một cước đá văng cửa phòng. Trong phòng sạch sẽ thanh lịch, một mảnh yên tĩnh, cùng phòng tắm, lộn xộn của nàng bất đồng, Đỗ Hành quả thực không có ở trong phòng.

Nàng ngậy người ra một lát, vẻ mặt cầu xin chuyển hướng quản gia.

“Làm sao bây giờ? Hẳn không có ở đây, làm sao bây giờ?”

Quản gia ra vẻ tiếc nuối lắc đầu “Này a~, ta cũng không biết, công tử chúng ta xuất môn thường xuyên phải thật lâu mới trở về, có đôi khi còn muốn đi mấy tháng lận!”

“Không hiểu được ca ca ta nếu biết người nói lưu nói vượn như vậy, không biết sẽ làm gì người?” Đỗ Nhã thấp giọng theo sau lưng quản gia xông ra.

Thân thể gầy còm của quản gia rung mình một cái, sau đó xoay người cười nói “Đại tiểu thư, người không phải đi đã ngủ sao?”

“Ngủ được một giấc, nghe nói có người đang phá hư nhân duyên của đại ca ta, cho nên liền ra xem người nào không có mắt.”

Đỗ Nhã không ngủ đủ giấc, mặt cười thật đáng sợ, quản gia cũng cười gượng càng thêm miễn cưỡng.

“Đúng vậy, là người nào không có mắt dám làm như vậy?”

“Phải không?” Đoạn cuối chọn cao âm điệu, ý bảo hẳn tốt nhất nghĩ rõ ràng hãy trả lời.

“Này...”

“Giấc mộng Nam Kha khéo chập chờn, Bềnh con mắt dậy, thấy mình tay không ?”

“Ta, ta nói, công tử ở trên núi!”

Núi Thiên Tính kỳ thực là một khe núi thật lớn, kéo dài hơn nửa Lạc Nhật quốc, vì thế một khi ở trên núi lạc đường, hậu quả kỳ thực thật thảm. Đương nhiên tình tiết nguy hiểm như vậy cũng càng có thể biểu hiện ra vì tình yêu vĩ đại mà nỗ lực, ít nhất Mạc Đề Đề là nghĩ như vậy, vì thế nàng kiên trì muốn lên núi tìm Đỗ Hành.

“Mạc cô nương, cô không biết đường đi, trên núi nhiều mãnh thú quái vật như vậy, vẫn là chờ ca ca ta xuống núi rồi nói.” Đỗ Nhã hảo tâm khuyên nhủ nàng, thật sự là bởi vì nàng không có sức lên núi, mà những người khác cũng không có thời gian rồi bởi Mạc Đề Đề chung quanh đi loạn, dù sao Đỗ Hành sau khi rời khỏi, toàn bộ y quán Thân Nông hoàn toàn không thể trông cậy vào Mạc Đề Đề, chỉ có bọn họ nỗ lực chống đỡ.

“Nhưng là ngộ nhờ Đỗ Hành tỉnh táo lại, phát giác ta không có ưu điểm gì, lại không thích ta nữa thì làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng nhất chính là điểm này.

Nguyên lai nàng luôn luôn đều như vậy không tự tin! Đỗ Nhã kinh ngạc nhìn nàng vài lần, bỗng nhiên hiểu được vì sao nàng lại trì hoãn nghiêm trọng như vậy, nguyên nhân đại khái chính là nàng đối với mình có thể hay không được người ta thích đều siêu cấp không tin tưởng.

“Nhưng là cô thật sự không sợ sao?” Ở trong rừng núi, bất kể cái gì nguy hiểm đều có, hơn nữa những năm gần đây mỗi lần thời điểm ca ca vào núi căn bản không ai có thể tìm được huynh ấy.

Mạc Đề Đề do dự một chút, sau đó kiên định trả lời “Ta không sợ!”

Bỏ lỡ nam nhân chất lượng tốt như Đỗ Hành chính là cả đời phải hối hận, lại nói trong tiểu thuyết tình cảm, nữ nhân vật chính mỗi lần đều là ở trong tình cảnh nguy hiểm mới gặp được nam nhân vật chính, bất kể là đạo lý gì, chính là mọi người xuyên qua thời không đều giống nhau, nếu vận khí của nàng kém còn chưa tới Happy Ending liền đã mất mạng, thì lúc đó mới không thể tin vào đạo lý xuyên không! (NN: chị này lúc nào cũng trong tiểu thuyết tình cảm =))]

“Tốt lắm!” Đỗ Nhã giao cho nàng một cây sáo “Đi thôi, nếu như gặp nguy hiểm hãy thổi nó, như vậy chim hoàng yến của Đỗ gia nuôi sẽ tìm được cô.”

Mạc Đề Đề cẩn thận nhìn cây sáo trúc phong cách cổ xưa trong tay “Vật này linh sao? Ta có thể thử một chút sao?”

Đỗ Nhã vội vàng nắm giữ tay nàng “Ngàn vạn đừng, vẫn là đợi cho đến khi lên trên núi, cô hãy thử lại!”

Mạc Đề Đề không hiểu ra sao gật đầu, sau đó mang theo cây sáo trúc dừng cảm lên núi tìm kiếm Đỗ Hành, tuy rằng nàng thủy chung cảm thấy sự tình có chút quỷ dị.

“Mặc kệ, dù sao ta nhất định sẽ không có việc gì !” Nàng dứt khoát không nghĩ đến những chuyện linh tinh lộn xộn, vui vẻ đi lên núi.

Núi rừng của cổ đại là màu xanh ngắt không ô nhiễm, nhưng đồng thời khi đang hưởng thụ chim hót hoa thơm, một mình một người đi ở trong rừng núi quả thật cũng thật là khủng bố.

“Có hay không có người a?” Trừ bỏ tiếng của nàng vọng lại, cũng không có tiếng hồi âm trả lời.

Một người ở trong núi thật tốt, chung quanh thét chói tai cũng sẽ không có người gọi cảnh sát đến bắt người, nhưng là đã đói bụng cũng không ai quản, nhất là lạc đường càng không có người để ý tới.

Mất thấy thái dương đang lặn xuống núi, ở trên núi vòng vo một ngày Mạc Đề Đề tuyệt vọng ngồi xuống.

“Ngược lại thật sự là rất quá mức!” trong sách có viết, khi nhân vật chính ở trong núi lạc đường, đều sẽ gặp được sự kiện tốt đẹp, vì sao đổi lại việc này xảy ra đến trên người nàng, chính là chỉ có thể là tình trạng kiệt sức, bụng đói kêu vang chờ đợi cứu viện?

Theo trong lòng xuất ra cây sáo trúc, nàng bắt đầu cầu cứu, đáng tiếc Đỗ Nhã hiển nhiên là quên, mỗi người của cổ đại đều biết thổi cây sáo trúc này, nhưng đối với thiên tài Mạc Đề Đề này liền sẽ không thổi được.

Nỗ lực ép buộc hồi lâu, nàng rốt cục bắt đầu tuyệt vọng.

“Trời ạ, chẳng lẽ ta trở về cổ đại là để chết ở chỗ này? Rất oan uổng, rất thái quá, làm sao có thể sẽ chết như vậy?”

Người ẩn mình trong bóng tối cũng liên tiếp gật đầu. Dích xác thái quá, dích xác không bình thường, nàng như vậy cũng có thể lạc đường, nhưng lại có thể ngốc đến ngay cả phát ra tín hiệu cầu cứu đều không phát ra được.

“Đại tẩu tương lai của ta thật sự là nữ nhân như vậy sao?”

Đỗ Nhã nghĩ mãi không xong, vì sao ca ca hoàn mỹ của nàng lại thích Mạc Đề Đề như vậy, hiện tại nàng có chút tin tưởng lời nói của Mạc Đề Đề, làm không tốt Đỗ Hành tính táo lại, thật sự sẽ quên chuyện mình thích Mạc Đề Đề.

Bất quá mặc kệ thế nào cũng không thể khiến nàng chết ở chỗ này. Đỗ Nhã muốn ra tay cứu giúp, lại bỗng nhiên nhận thấy được trên đường cái của núi rừng xôn xao.

Mạc Đề Đề còn đang mắng ông trời không công bằng.

“Thật quá đáng! Nữ nhân xuyên qua thời không đều là không trả tiền a~, ta đều táng gia bại sản, cứ nhiên đối xử với ta như vậy, rất không có phong cách của thần!”

Vừa dứt lời, chợt nghe đến một trận tiếng gầm gừ của động vật truyền đến.

Mạc Đề Đề lập tức cầm miệng, hoảng sợ nhìn trong cây cối xôn xao, chỉ thấy một bóng đen vĩ đại theo từ bên trong rừng cây rậm rạp đi ra, dần dần xuất hiện ở dưới ánh sáng tịch dương.

Trời ạ, cứ nhiên là một con hổ phách to lớn! (hổ phách: hổ màu vàng nhạt)

Nàng mau muốn té xỉu, hay là đây là trên trời trách phạt nàng vừa rồi nói năng lỗ mãng?

“Ta, ta sai lầm rồi...” Hiện tại nhận sai còn kịp sao?

Mùi mãnh liệt thuộc về mãnh thú theo gió núi truyền đến, con hổ phách mở miệng phảng phất còn mang theo đùa cợt a~, chậm rãi giơ lên móng vuốt.

“A...” Mạc Đề Đề ngơ ngác nhìn nó bất động, thẳng đến móng vuốt không nhanh không chậm hướng nàng chụp lại đây, nàng mới phản ứng lại, muốn chạy trốn giữ lại tính mạng.

“A – a a a a – cứu mạng a – ”

Đỗ Nhã trợn mắt há hốc mồm nhìn con hổ phách kia vui vẻ đuổi theo Mạc Đề Đề, tựa như gió xoáy biến mất ở trong sơn lâm một hồi lâu, nàng mới thì thào tự nói “Nguyên lai, căn bản không phải chuyện của ta.”

Sau đó xoay người đi xuống núi.

“Cứu mạng a~, người tới a~, mỹ nữ gặp nạn a~!” Theo hoàng hôn đến khi màn đêm buông xuống, toàn bộ trên núi chỉ nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của Mạc Đề Đề, đương nhiên còn có tiếng chim vỗ cánh phàn phật bay loạn vì bị nàng làm kinh động, ban đêm đang yên tĩnh tốt lành, liền như vậy bị hủy ở trong tay nàng, nếu động vật có biết, đại khái sẽ tụ tập quần thể đuổi nàng.

Theo trời sắp tối đến khi trăng đã treo cao trên bầu trời, nàng thể lực rốt cục hao hết, nhất là con hổ phách phía sau kia giống như căn bản chính là đang đùa giỡn với nàng, tỷ như hiện tại nàng vô lực té trên mặt đất, con hổ kia liền tiến lên giơ móng vuốt lên uy hiếp.

“Ta... Ta... không được... Muốn ăn... Muốn cắn... Tùy tiện... Người!”

Nàng thở hổn hển, tình trạng kiệt sức té trên mặt đất, dứt khoát nhắm chặt mắt lại chờ chết.

Hơi thở nóng rực tràn ngập lại đây, nàng ngay cả khí lực chạy trốn đều không có, nhưng là đợi một lát, nàng bỗng nhiên phát hiện thân thể mình đang di động, con hổ phách kia cứ nhiên ngậm đại lưng nàng, kéo nàng đi.

Ý thức mơ hồ Mạc Đề Đề không biết đây là có chuyện gì, chỉ cho là lão hổ cũng chú ý lựa chọn chỗ để dùng cơm, đại khái chắc nghĩ muốn đem nàng tha vào trong động để ăn đi. Nhưng là bỗng nhiên một trận trời đất quay cuồng, nàng bị quăng vào trong nước. Chẳng lẽ lão hổ của cổ đại trước khi ăn thịt người, còn muốn tẩy rửa sạch sẽ sao? !

Nàng uống phải một chút nước suối, giãy giụa ngồi dậy, thật vất vả ho khan vài cái, lại bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Không biết từ khi nào nàng đã đi tới một ngôi nhà nhỏ nằm giữa núi rừng rậm rạp, giống như thế ngoại đào nguyên. (Thế ngoại đào nguyên:Cảnh Đào Nguyên bên ngoài Trần Thế)

Một căn nhà nhỏ nhô lên phía trước đứng sừng sững giữa một vườn hoa không biết tên, được ánh trăng chiếu bóng lấp lánh xuống dòng suối, mà giữa cảnh trí như bức họa này đẹp nhất chính là, bên bờ suối kia là một nam tử được ánh trăng chiếu rọi xuống thân mình.

Hắn thanh nhã đứng dưới ánh trăng, tóc dài được ánh trăng chiếu lấp lánh, cây sáo ngọc bích tùy ý nắm ở trong tay, đầu nhẹ nhàng kê tựa vào trên cây phía sau trầm tư, cẩn thận nhìn đến, hắn phảng phất như đang ngồi ở khoảng cách giữa hai cây đại thụ. Áo dài xanh nhạt cũng như thế ở giữa không trung hơi hơi bay, nàng tài năng tin tưởng nam tử trước mắt này là chân thật, mà không phải là từ trong tranh mà bước ra.

Đây là Đỗ Hành, dưới ánh trăng tuần mỹ như là một loại sẽ cướp đi hô hấp của nhân loại.

Nàng ngơ ngác nhìn, ngay cả bản thân mình còn ở trong dòng suối cũng không biết.

“Cô không lạnh sao?”

Đỗ Hành thu hồi ánh mắt, không tiếng động nhảy xuống, giờ phút này nàng mới phát hiện nơi hắn ngồi cư nhiên là trên một chiếc võng.

Giữa hoảng hốt, hắn mạnh mẽ phi phàm đứng ở bên dòng suối, hướng Mạc Đề Đề ướm sừng vươn tay.

“Đừng cho là ta là đại phu, cô liền như vậy xằng bậy, sinh bệnh ta sẽ không cứu.”

Hiện tại đã là cuối mùa thu, tuy rằng trong núi khí hậu biến hóa không lớn, nhưng là ban đêm trong rừng núi vẫn là lạnh như băng, nàng rất cực cảm giác được nước suối rét lạnh thấu xương, ngay ngốc đứng lên.

“Đỗ Hành, chàng hết giận ta rồi sao?”

Hắn cắn môi dưới, đem nàng lôi ra từ trong nước, đồng thời ý bảo lão hổ phách xa xa trước rời đi.

Nàng vừa lên đến bờ đã bám dính lên trên người hắn “Đỗ Hành, chàng không thể không thích ta.”

Hắn không có trả lời, chính là mang theo người giống như đĩa trôi bám tại trên người hắn đi về hướng ngôi nhà nhỏ.

“Đỗ Hành, ta đã thông suốt rồi, hơn nữa ta còn mạo hiểm lên thiên sơn vạn thủy, gặp nguy hiểm suýt nữa thì bị lão hổ ăn thịt để đi tìm chàng.” Nàng cười nhạo.

Đỗ Hành lặng yên tìm một bộ quần áo khô ráo, sau đó quăng cho nàng.

“Đi thay quần áo đi, ta đi ra ngoài chờ.”

“Không cần!” Nàng nói cái gì cũng không chịu buông tay. Vẻ mặt của hắn rất lạnh nhạt, cho dù thời điểm ở dưới chân núi, hắn cũng không từng lạnh lùng đối đãi với nàng như thế.

“Trước cam đoan chàng không được chạy trốn!” Nàng lần đầu tiên đối mặt với một nam nhân thích nàng, nếu khiến hắn chạy nàng nhất định sẽ đập đầu chết ở chỗ này.

Đỗ Hành thở dài một hơi, sau đó lặng lẽ nhìn nàng.

“Cô rút cuộc vì sao lại đến đây?”

“Ta tới tìm chàng a~!” Mạc Đề Đề cây ngay không sợ chết đứng trả lời.

“Tìm ta làm cái gì?”

“Nói cho chàng biết ta cũng thích chàng.” Nàng vẫn là cây ngay không sợ chết đứng.

“Sau thế nào?”

“Sau đó...” Nàng hít sâu một hơi nghĩ ngợi. Sau đó nàng cũng không biết nên làm như thế nào, trong tiểu thuyết đều là “Từ đây sẽ là cuộc sống hạnh phúc”, nhưng là bọn họ có thể hay không?

Hắn bước ra khỏi cửa phòng, “Nhanh chút thay quần áo đi, sau khi thay xong, ta sẽ bồi thuốc cho cô”

Mạc Đề Đề ở trong phòng ngẩn người, nàng không hiểu Đỗ Hành vì sao lại hỏi nàng như vậy, chẳng lẽ trả lời không được sẽ không cần nàng? Nhưng là không được a~, vừa nghĩ đến Đỗ Hành không cần nàng, nàng liền cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa. Ở năm 2006 nàng là cô đơn một người, đến nơi này là nàng muốn tìm một người có thể dựa vào, người làm cho nàng nghĩ muốn sống chung cả đời.

Nguyên bản không dám nghĩ tới người đó là hắn, tựa như người chỉ ăn ở những quán ven đường, khi đi ngang qua nhà hàng cao cấp, dù sao vẫn cần phải bày ra một bộ dáng không thèm liếc mắt tới, dõng lòng quay đầu đi, nhưng nàng hiện tại rất cực thừa nhận, bản thân mình kỳ thực từ ánh mắt đầu tiên, chính là đối với Đỗ Hành thèm nhỏ dãi.

“Mặc kệ, hắn nếu có thể thích ta một lần, có thể thích ta lần thứ hai đi!” Tuy rằng sự tự ti trong nội tâm của nàng vẫn có chút không dám xác định.

Nhưng vì để đạt được chân ái, Mạc Đề Đề quyết định phấn đấu, lại không biết nam tử tựa vào phòng ngoài, đã đem lời của nàng nghe được rõ ràng, rành mạch.

Thích lần thứ hai? Nếu lần đầu tiên thích có thể dễ dàng buông, hắn làm sao không hiểu tại vì sao phải khổ sở chờ đợi mấy năm nay? Phần khắc sâu kia là khó có thể bỏ được a~!

Nàng tìm đến hắn rút cuộc muốn làm cái gì? Có phải hay không, lại muốn cho hắn hy vọng, sau đó lại đùa giỡn hắn một lần nữa? Hắn không thích cái loại cảm giác chua xót giống như tâm dần dần bị ăn mòn, cũng không thích không cách nào nắm giữ được cảm xúc thất bại của bản thân mình, nhưng là hắn vẫn

đang không cách nào phủ nhận, nháy mắt khi nhìn thấy nàng bị hổ phách ngậm kéo đến, hẳn là vui sướng, nhưng là sau vui sướng cũng là một loại không biết làm sao, nguyên bản nghĩ muốn buông tha cho nàng, giống như ở khoảnh khắc nàng đuổi theo, nhưng không thấy hắn.

“Cô có khỏe không?” trong phòng thật lâu sau không có thanh âm, không biết nàng hay không đang ngủ, quần gia buổi sáng đã phải chìm hoàng yên truyền tin cho hắn, nhưng là đến hoàng hôn vẫn nhìn không thấy người, hắn mới phải hổ phách đi tìm, xem ra nàng ở trong núi vòng vo thật lâu, nói vậy mệt chết đi.

Đội không được người trả lời, Đỗ Hành đẩy cửa ra.

Chỉ thấy Mạc Đề Đề quả nhiên đã nằm ở trên giường ngủ say, hắn theo ánh nến nhìn lại, lại lập tức quay người đi, một khuôn mặt tuần tú nhanh chóng đỏ lên. Nữ nhân này, cư nhiên để nửa thân trần liền ngủ.

“Mạc Đề Đề, mặc quần áo gọn gàng rồi hãy ngủ tiếp!”

Nàng vùng trộm mở một con mắt, trong ánh nến hắn thoát nhìn là như vậy xa xôi, còn đưa lưng về phía mình, như vậy kêu nàng thế nào câu dẫn hắn được đây.

Nghe không được nàng trả lời, hắn nhắm mắt lại đi tới, tính toán thay nàng mặc quần áo, nhưng là nháy mắt đụng chạm đến quần áo của nàng, hắn dừng một chút. Mạc Đề Đề căn bản là không thay quần áo ước ra!

Nữ nhân này thế nào cũng phải buộc hắn mất đi không chế sao?

Mạc Đề Đề trong lòng đang cười trộm. Muốn làm cho hắn chạm vào nàng, tài năng như vậy làm sao mà hắn có thể trụ được với lý do cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tha thứ nàng tuy rằng đọc đủ thứ tiểu thuyết tình cảm, mấy ngàn bản tiểu thuyết, đáng tiếc không có kinh nghiệm gì để áp dụng thực chiến, sợ dĩ cũng chỉ còn cách dùng biện pháp vô lại này để đuổi theo nam nhân mình thích mà thôi.

Ánh nến đung đưa chiếu bóng của Đỗ Hành lắc lư, Mạc Đề Đề giả bộ ngủ, vô tội ở trước mặt hắn, nhưng là đợi hồi lâu cũng chưa thấy động tác của hắn, hắn phảng phất chính là lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng nhin không được vùng trộm mở một con mắt, lại lơ đãng chạm phải ánh mắt của hắn, sợ tới mức nàng lập tức nhắm lại, trong lòng cầu nguyện hắn hoa mắt không có phát hiện bản thân mình giả bộ ngủ.

Đỗ Hành tay hơi hơi giật mình, làm bộ như không phát giác động tác nhỏ của nàng. Thân là một đại phu, cũng là một đại phu có võ công, người trước mặt có ngủ say hay không, so với ai hắn là càng rõ ràng hơn cả, nhưng là hắn tình nguyện không thêm nghĩ nữa, nàng đã đem quyền chủ động hoàn toàn giao cho hắn, như vậy hắn có phải hay không cũng có thể làm ra quyết định.

Mạc Đề Đề khẩn trương trộm ngắm thấy hắn vươn tay. A a a, hắn rốt cục hạ quyết tâm vươn ma trảo! Thật sự là kích động a~, nàng có thể như vậy thoát khỏi lão xử nữ sao? [NN: Lão xử nữ: xử nữ già a =)))]

Một cơn gió núi bỗng nhiên thổi mở cửa sổ, lay động ánh nến rốt cuộc bị gió thổi tắt, trong bóng đêm mờ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nàng.

“Đau quá, đau quá...”

Ngoài cửa sổ con hổ phách vẫn còn đang ngủ say.

Mạc Đề Đề cầm giạn bát bình đâm xuống giường.

Gạo nấu thành cơm sao?

Ngay cả nồi đều không có, lại từ đâu có cơm rang.

Đỗ Hành căn bản là không thấy thân thể của nàng, chính là nhắm mắt lại đem quần áo của nàng cởi hết để bôi thuốc, sợ dĩ ngay cả ánh nến bị gió thổi tắt cũng chưa phát giác, đã có thể tính hắn là thần y, nhắm mắt lại bôi thuốc, vẫn là đem nàng biến thành đau chết, hại nàng hôm nay ngay cả khí lực xuống giường đều không có, cả người trắng da thống khổ không nói, ngay cả hương vị thuốc nước chính nàng đều chịu không nổi, huống chi phải đi dụ hoặc Đỗ Hành.

Ai oán nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắt lại nằm ở trên chiếc võng bên cạnh dòng suối thổi sáo, tiếng sáo bồi hồi vang vọng khắp núi rừng yên tĩnh, con chim hoàng yến bay lượn tròn ở bên cạnh hắt.

“Hắt như vậy có phải hay không, không còn gì để nói là đang cự tuyệt mình?” Nàng không cam lòng tiếp tục đắm xuống giường, lại không phát hiện thời điểm nàng giọng nói hạ xuống, xa xa cũng vang lên tiếng thổi sáo ngắt quãng.

Trên thực tế, Đỗ Hành cũng đang ngăn người, chính là thời điểm hắt ngăn người cũng có thể tự nhiên làm bất cứ chuyện gì.

Trong lòng bàn tay nóng nóng, đêm qua tuy rằng ở mặt ngoài là trấn định tự nhiên bôi thuốc cho nàng, nhưng chỉ có hắt mới biết được tay của mình đang run rẩy.

Bảy tuổi hắt đã học y, đừng nói nhắm mắt lại bôi thuốc, chính là một tay hắt cũng có thể linh hoạt tự nhiên xem bệnh cho người ta, nhưng là chỉ có thời điểm đối mặt với Mạc Đề Đề, toàn bộ bình tĩnh đều bắt đầu tan thành tro bụi.

Hắt sai lầm càng nhiều, Mạc Đề Đề liền kêu rên càng thê thảm, sau đó lòng hắt cũng lại càng loạn, cuối cùng đã quên là như thế nào bôi được tốt nhất cho nàng, chính là khi thời điểm hắt mở to mắt đã xác định nàng không cần lại mặc quần áo, bởi vì trên người nàng đã bị hắt lộn xộn lung tung dùng băng vải trắng quấn kín cả người, chỉ có cặp ánh mắt ai oán kia nhìn hắt, làm hại hắt áy náy xoay người rời đi.

“Đỗ Hành, ta muốn đi chơi a~!” Nàng giãy giụa ở cửa sổ vẫy tay, tuy rằng cả người trắng da, bị thuốc nước kích thích làm cho thống khổ, nhưng là nàng vẫn là chưa từng quên sứ mệnh của bản thân mình tới chỗ này là cái gì.

Đỗ Hành ngừng thổi sáo, nhìn Mạc Đề Đề vải trắng quấn kín cả người, chỉ lộ ra một đôi mắt, thoát nhìn thật đáng thương cũng rất buồn cười, nhưng là cũng càng thêm chứng minh thời điểm hắt đối mặt với nàng, có bao nhiêu khó có thể khống chế nổi bản thân.

“Đỗ Hành?” Mạc Đề Đề nỗ lực ló đầu ra, trên đầu quá nhiều mảnh vải làm hại nàng thiếu chút nữa bị quấn đến nghẹt thở, thật vất vả sau khi duy trì cân bằng, phát giác bản thân mình đầu chống lại nhìn ngoài cửa sổ, tiếp theo mồm há hốc.

Lặng yên, tiếp tục lặng yên...

Sau đó nàng bắt đầu thét chói tai “Lão hổ a – ”

Lão hổ phách đem nàng đuổi theo như con thỏ, lại đem nàng làm như thi thể tha đến tha đi, thế nào lại ở dưới cửa sổ? !

Bởi vì rất kinh ngạc, chưa nắm vững cân bằng, thân mình cứ nhiên đối với lão hổ miệng há hốc, ngã xuống đất, Đỗ Hành cứu viện không kịp, nàng hung hăng ngã trên mặt đất, mà hổ phách còn lại là sau khi hít hít ngửi hương vị của nàng, làm ra một bộ mặt chán ghét tránh ra .

Trên người nàng nước thuốc khó ngửi như thế sao? Mạc Đề Đề ngửi ngửi cánh tay của mình, sau đó cũng là một mặt chán ghét, nhăn nhó xoay mặt đi. Khiến nàng đã chết đi, nếu có thể, nàng nghĩ muốn đem cánh tay của mình chặt vứt bỏ đi.

Đỗ Hành thở dài đem nàng nâng dậy, chờ nàng sau khi đứng vững, nhàn nhạt xoay người.

“Ta đã thông báo quần gia, muốn hắt tới đón cô.”

Nàng trừng to mắt, kêu to “Vì sao? Vì sao muốn ta xuống núi, ta là tới để tìm chàng nha, chàng cũng chưa đáp ứng cưới ta, ta làm sao đi được?”

Hắt lặng yên một chút, bình tĩnh hỏi: “Ta vì sao muốn kết hôn với cô?”

“Bởi vì ta thích chàng, chàng cũng thích ta a~!” Ai nha, thật là xấu hổ a~! Nàng che mặt mình, không biết mình đã được băng trắng quấn như một xác ướp, vô luận mặt đỏ vẫn là đều không thể nhìn ra. (NN: xác ướp Ai Cập =))

Đỗ Hành xoay lưng lại đối với nàng, chính là lẳng lặng đứng, hồi lâu mới hỏi: “Cô có mục đích gì?”

“...” Lời của nàng như vậy không thể tin sao?

Mạc Đề Đề nhin đau, gian nan đi qua, nhìn đến trên mặt của hắn là nhàn nhạt mờ mịt, nàng bỗng nhiên cũng cảm thấy thật mờ mịt. Đỗ Nhã nói hắn thích nàng, nhưng là vì sao nàng không biết Đỗ Hành là thích nàng như thế nào, lại là vì sao thích nàng?

Bình thường, háo sắc, nhưng là thời điểm nàng chân chính đối mặt với cảm tình, nàng kỳ thực một điểm tự tin cũng không có, cũng chính vì như thế mà lớn như vậy rồi còn không có đối với ai thổ lộ, Đỗ Hành chính là người đầu tiên.

Biết Đỗ Hành thích nàng, vì thế liều mình chạy tới đây, muốn cùng hắn yêu nhau, vì sao kết quả cũng là như vậy kỳ quái?

“Có lẽ... Đỗ Nhã sai lầm rồi đi!” Nàng uể oải cúi đầu “Cũng đúng, nữ nhân thất bại giống như ta lại có ai sẽ thích...”

Theo năm 2006 một đường thất bại đến ngàn năm trước, ngay cả hai lần xuyên qua thời không đều là thất bại mới miễn cưỡng thành công, vĩnh viễn chỉ có thể đuổi theo soái ca chạy, lại vĩnh viễn không chiếm được bất luận ưu ái gì, người như vậy ngay cả nàng đều muốn phỉ nhổ, dựa vào cái gì Đỗ Hành sẽ tự ngược đến thích nàng.

Nàng khịt khịt cái mũi, đau kịch liệt bắt đầu xoay người rời đi, trong miệng không cam lòng tự lẩm bẩm “Có lẽ ta ngay từ đầu liền sai lầm rồi, không nên mang theo hơi hợt trở lại cổ đại, xuyên qua thời không, không phải có thể chỉ cái linh hồn xuyên qua thôi sao? Ta hắn là nên tìm một cực phẩm mỹ nữ để nhập vào nàng, sau đó thay thế được nàng, ha, bất quá như vậy, ta sợ không thích ứng được ...”

Đỗ Hành đại khái cũng tương đối thích hợp với kiểu mỹ nữ thông minh, có thể cùng hắn sáng tạo truyền thuyết cổ đại vĩ đại.

Chán ghét, nghĩ đến Đỗ Hành cưới người khác, nước mắt vì sao lại chảy xuống, là vì miệng vết thương trên người rất đau? Còn là vì vậy bộ dáng thật xấu? Hoặc là bởi vì... Mạc Đề Đề rốt cục nhin không được quay đầu ôm lấy hắn khóc rống lên.

“Đỗ Hành, chàng thích ta có được hay không, ta đã thích chàng rồi, làm sao bây giờ?”

Hắn đứng yên ở nơi đó để cho Mạc Đề Đề khóc như mưa, đem nước mũi, nước mắt bôi ở trên người hắn, cũng không có ôm lấy nàng, cũng không có gạt nàng ra, nhưng là trên mặt tuần dật thong thả chậm rãi nở nụ cười.

Lão hổ phách phía sau hắn nằm bẹp xuống, một bên ai thán chủ nhân của mình cứ nhiên như vậy không có mất, một bên tiếp tục ngủ bù.

Nói như vậy nàng thật là thích hắn, không phải là do bệnh háo sắc? Đỗ Hành chậm rãi vươn hai tay ra đang muốn ôm lấy giai nhân vào trong lòng .

“Công tử, ta tới cứu người !”

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, sợ tới mức hắn lập tức nắm chặt bả vai của nàng, còn không cần thận dụng phải miệng vết thương của Mạc Đề Đề, nàng nhất thời kêu rên. (=))))))]]

Hổ phách cũng mạnh bừng tỉnh, cảm tức kẻ xâm nhập phá hoại, cho dù tiết mục yêu đương này nó cũng cảm thấy thật nhàm chán, nhưng là đã phá ngang chủ nhân của nó là không thể tha thứ, dù sao chủ nhân khó được động dục một lần.

“Công tử, người đừng nhúc nhích a~!”

Quản gia vẫn còn đang kêu to, hắn vừa rồi vừa tới đến nơi, liền nhìn đến phía sau công tử có lão hổ, phía trước thì có “Cương thi”, một đôi mắt già nua lập tức đỏ lên.

Đối mặt với tranh cãi âm ỉ này, Đỗ Hành thở dài. Vì sao mỗi lần thời khắc mấu chốt đều sẽ xảy ra tình huống?

Hổ phách gầm nhẹ tới gần quần gia đang cầm cây gậy gỗ, Mạc Đề Đề đau đến nỗi nước mắt bay loạn, Đỗ Hành thò tay đang muốn ngăn lại hỗn loạn, chỉ thấy hổ phách mới vừa lộ răng nanh, quần gia lập tức thân thủ nhanh nhẹn vọt tới phía sau hắn, liên quan đụng vào Mạc Đề Đề đang kêu rên, chọc nàng kêu thảm thiết càng sâu. (NN: tới cứu là đây =))]

“Đủ!” Hắn khó được phát hỏa “Hổ phách đi ngủ, Đề Đề quay trở lại trong phòng chờ ta kiểm tra miệng vết thương, quần gia... Người đi tìm chút củi đốt nấu cơm đi!”

Kinh hồn chưa định nhìn hổ phách bước vào núi rừng, trước khi đi ngoái đầu nhìn lại, mồm rộng hướng hắn uy hiếp, quần gia nơm nớp lo sợ hỏi: “Công tử, người không phải là muốn ta đem Mạc cô nương mang đi sao?” (NN: ta cũng muốn có 1 con hổ thông minh thế này *.*)

Cương thi kêu loạn ở phía công tử sẽ không phải là Mạc Đề Đề đó chứ!

Mạc Đề Đề đau đến nói không nên lời nói, cố sống cố chết trừng mắt nhìn quần gia. Thù lớn này không báo, thực xin lỗi văn minh của năm 2006.

Quần gia giật mình nhìn mảnh vải trên người nàng vô cùng thê thảm, nhận ra là băng vải do y quán Thần Nông đặc chế. Dem nàng quần thành như vậy sẽ không là công tử vĩ đại của hắn đi? !

Đỗ Hành ho nhẹ một tiếng “Còn không đi?”

Ở giữa ánh mắt không thể tin của quần gia, hắn biết bản thân mình lại thất thố .

Mạc Đề Đề khập khiễng đi về phòng nhỏ, còn không quên ái muội quay đầu dùng ánh mắt duy nhất bình thường bây giờ của bản thân mình chớp chớp liếc mắt một cái đầy mỉa mai.

“Mau tới a~, ta chờ chàng.” Sau đó giấy giụa đi vào phòng chờ đổi được.

Quần gia lập tức nhanh chân chạy đi vỗ ngực liên tục. Nữ nhân như vậy cư nhiên chính là chủ mẫu tương lai của hắn!

Mà Đỗ Hành lại đứng yên ở tại chỗ, cuối cùng trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng mang theo mỉm cười, đi theo vào cửa phòng.

Hắn nhất định là muốn thành toàn cho nàng đi! Một khi đã như vậy, ngay cả nếu bị đùa giỡn hắn cũng chấp nhận

7. Chương 7

Cuối cùng, quần gia lại phải quay trở về một mình. Sau khi trở về, lúc nào cũng mang bộ mặt của một kẻ vừa chịu một cú sốc lớn.

Ngày đó, khi hắn cơm nước xong xuôi, Mạc Đề Đề đã lấy diện mạo bình thường như mọi khi xuất hiện trước mặt hắn, y thuật của công tử cũng khôi phục, nhưng là, tính cách cũng lại thay đổi theo.

Ngay cả khi nữ nhân vô liêm sỉ kia yêu cầu ở lại, công tử cũng đáp ứng. Đáng sợ hơn là, lúc công tử muốn ép buộc Mạc Đề Đề theo hắn xuống núi, nữ nhân kia thế nhưng lại đột nhiên ăn nói hùng hồn đầy lý lẽ cái gì mà “chưa gạo nấu thành cơm thì kiên quyết không đi”. Hắn lúc ấy suýt nữa thì bị hù chết, mà công tử thì vẫn chỉ yên lặng dùng cơm, chẳng những không phản bác, hắn thậm chí còn có cảm giác là, ẩn dưới vẻ mặt bình tĩnh của công tử là một chút chờ mong.

Không chỉ có vậy, điều làm hắn đau lòng hơn là lúc xuống núi, công tử dặn hắn đi mời lão phu nhân ở Đông Hải trở về chủ trì hôn lễ sắp tới. Trời ạ! Thế này thì bảo hắn làm sao mà đối mặt với lão phu nhân đây? Chẳng lẽ, đúng như Mạc Đề Đề nói, chẳng ai là có khả năng hoàn mỹ tuyệt đối, bằng không, công tử hoàn mỹ như thế mà sao khuyết điểm duy nhất lại là con mắt chọn vợ đây? Đúng thật là trời cao ghen ghét anh tài!

Mà toàn bộ thiên kim chưa chồng ở Lạc Nhật quốc cũng đều chìm trong tin dữ: y quán Thần Nông chẳng những đổi chủ mà hóa ra vị quán chủ cũng muốn một vị hôn thê không biết từ đâu chui ra, ngay cả ngày giờ kết hôn cũng đã được định tốt rồi. Tin tức cứ một đồn mười, mười đồn trăm, nhưng hai người trên núi lại vẫn chẳng hay biết gì, vẫn vô cùng nhàn nhã.

Dưới một tán cổ thụ bên cạnh dòng suối nhỏ là một bàn cờ, mà hai người đang ngồi mặt đối mặt là vô đầu bút tai- Mạc Đề Đề, và cười nhẹ- Đỗ Hành- đang chăm chú nhìn nòng. Rốt cục, nòng do dự hạ một nước cờ đen, vẻ mặt chờ mong hỏi người đàn ông đối diện: “Kết quả thế nào?”

Nói ra thật đáng xấu hổ, nòng không biết chơi cờ, nhưng lại xung phong nhận đánh cờ cùng hấn, không chỉ có không biết đánh thế nào, mà ngay cả kết quả của mỗi bước đi cũng đều phải là hấn nói cho nòng. Nòng đã sớm tăng bốc bản thân mình trước mặt hấn như bao lần, nếu đối là kẻ khác, chỉ cần nghĩ đến lúc này chính mình tự biên tự diễn nói bản thân mình là “kỳ thánh”, nòng đã sớm tưởng nhảy sông tự sát.

Hấn cúi đầu nhìn cục diện ván cờ, không nỡ nói cho nòng biết kỳ thực là nòng đã thua từ lâu rồi, cũng may là nòng không biết gì nên mới ngay cả bản thân mình thua đều không nhìn ra được. Ngón tay thon dài khẽ vươn, nhặt ra vài quân cờ trắng của mình: “Nước này rất khá, ta sắp thua rồi”. Đây là cách mà hấn sủng nòng, để cho nòng luôn cảm thấy vui vẻ.

Mạc Đề Đề không thể tin nhìn hấn nhặt mấy quân cờ trắng lên, bỗng nhiên đắc ý cười hề hề: “Hóa ra ta là thiên tài nha. Ta đã nói rồi mà, ta ít nhất cũng phải biết làm một chuyện gì chứ!” Lần đầu tiên chơi cờ mà có thể thắng Đỗ Hành. Tốt! Tiếp tục hoàn thành ván cờ vĩ đại của nòng nào

~“Hôm nay ta nhất định phải ghi lại thời khắc vĩ đại này vào trong nhật ký”.

Bàn tay đang cầm quân cờ của Đỗ Hành hơi khựng lại một chút: “Cô vẫn còn viết nhật ký sao?”

“Đúng vậy, chỉ là vẫn chưa quen dùng giấy bút ở cổ đại lắm, cũng không có cách lưu trữ lại cẩn thận nữa”. Bút lông ở cổ đại so với bút máy ở tương lai vẫn còn kém xa, càng đừng nói là gõ bằng máy tính.

Hấn yên lặng một lát, sau đó đứng dậy đi vào trong phòng cầm ra vài thứ gì đó: “Đây là bút chì?”

Phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy bút chì ở cổ đại của Mạc Đề Đề là: thứ này chắc là mình mang đến. Nhưng mà, nòng nhớ bản thân mình không có mang theo bút chì nha!

“Là ta làm”. Đỗ Hành nhặt lên quân cờ, đi một nước rồi nhẹ nhàng giải thích: “Ta đối chiếu với một quyển sách cô mang đến rồi tự mình làm”.

Hấn đã đọc về một loại bút trong tương lai dùng hỗn hợp graphit và đất sét làm lõi, lấy gỗ làm vỏ mà thành, nhìn qua thì có vẻ như tiện lợi hơn bút lông của bọn hấn nhiều. Hấn phải nghiên cứu thật lâu mới làm được và hiện tại đã có thể làm rất thành thực.

Mạc Đề Đề ngơ ngác nhìn thứ trong tương lai có lẽ sẽ bị một số kẻ khinh thường, nhưng là ở cổ đại, sẽ lại được ngưỡng mộ và sùng bái như người trời, nhanh chóng ngẩng đầu:

“Sao chàng không làm nhiều hơn một chút để bán?”

Đến bây giờ nòng mới biết được Đỗ Hành thông minh tới mức nào, chỉ sợ những cuốn sách nòng mang tới đã cho hấn một vốn hiểu biết sâu rộng về tương lai rồi. Nhưng là, sao hấn chỉ mở mỗi y quán? Không nói đến nghề chính của hấn, chỉ riêng việc làm và buôn bán bút chì này cũng có thể khiến hấn trở nên giàu có nhất thiên hạ rồi.

Hấn không trả lời, chỉ đưa cho nòng một tờ giấy: “Cô dùng thử xem, ta kém hơn các cô nên không biết có làm đúng hay không?”

Nòng viết vài chữ xong, thì thào khe khẽ: “Trời đất, chàng thực sự là người bình thường sao?” Vậy bút chì có phải là sẽ xuất hiện trước thời gian hay không?

“Những thứ ở niên đại của các cô, ta sẽ không công bố với mọi người”. Hấn nhìn thấu tâm tư của nòng, quân cờ hạ xuống, hứa hẹn cũng vang lên: “Toàn bộ lịch sử sẽ không thay đổi”.

“Vì sao?” Mạc Đề Đề thực sự không hiểu được hấn: “Chàng không phải là đã học được rất nhiều sao? Vì sao lại không cần?”

“Y thuật là chính ta nghiên cứu. Trên sách viết có rất nhiều chữ gì đó ta không biết, hơn nữa cũng có rất nhiều thứ ta không hiểu. Toàn bộ tri thức đó đều do ta nỗ lực mà có”. Biết được nàng hiểu lầm, Đỗ Hành chăm chú nhìn nàng:

“Ta cũng coi như không có tiết lộ bất cứ thông tin gì về tương lai”. Chính là, những thứ đó cho hắn động lực vô cùng lớn, cho hắn biết bản thân mình dù thành công đến cỡ nào thì vẫn là nông cạn và lạc hậu.

“Ta đây có cái gì hay mà chàng thích?” Nàng mê man nhìn hắn: “Ta luôn luôn nghĩ rằng mặc dù ta thật vô dụng nhưng ít nhất cũng coi như có ơn với chàng. Nhưng là hiện tại thế này, xem ra, ta chẳng làm được gì cả”. Giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng, nàng lại đột nhiên nhảy lên:

“Mặc kệ, ngày hôm qua ta và chàng đã cùng ngủ trên một cái giường, cho dù là chưa nấu cơm thì chàng vẫn phải cưới ta!” Thật may mắn là nàng đã liều chết để được nằm cùng giường với hắn.

“Ta...”

“Không nghe, không nghe, ta không muốn nghe bất cứ điều gì cả!” Bịt tai lại, nàng dứt khoát kêu lớn: “Dù sao ta cũng sẽ bám lấy chàng, bám lấy chàng mãi!” Nói xong liền quay đầu chạy vào trong phòng, sợ phải nghe thấy từ “hối hận” từ miệng hắn.

Mắt thấy nàng sắp trốn được vào trong phòng, vẫn đang lặng yên nhìn theo bóng dáng nàng- Đỗ Hành bỗng nhiên mở miệng: “Là nhật ký”.

Mạc Đề Đề khựng lại, quay đầu nhìn người có vẻ mặt không được tự nhiên kia.

“Là nhật ký của nàng, là cuốn nhật ký nàng ghi lại quá trình trưởng thành từ bảy tuổi đến hai mươi ba tuổi. Mười bốn năm trước, nàng đến đây và đã để lại nó trước lúc đi”. Cũng đã nói thành lời rồi, hắn dè dặt sự ngại ngùng, bình tĩnh nhìn nàng rồi nói tiếp: “Bắt đầu từ năm mười tuổi, ta đã đọc nhật ký của nàng. Bởi thế, không ai có thể hiểu nàng bằng ta, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng vậy”.

Sự cô độc của nàng, sự tự ti của nàng, sự đấu tranh nội tâm của nàng, thông qua nhật ký hắn đều biết hết. Trong khi nàng vẫn chẳng hay biết gì thì đã có một người đem cuộc sống hai mươi ba năm của nàng đọc suốt mười bốn năm và cũng bởi thế thì mới có chuyện trái tim rung động. Có một thằng nhóc mười tuổi ngây thơ đã gặp được một nàng tiên nữ kỳ dị mang theo những quyền sách trời. Nàng đến và đi, để lại cho hắn chiếc khuyên tai hình bông hồng và câu chuyện của một người con gái. Kể từ đó, hắn thường thích bồi hồi một mình trên núi, chờ mong gặp lại tiên nữ vượt thời không trước kia. Sự chờ mong ấy, lúc đầu có lẽ chỉ là tò mò mà không mang theo chút tình cảm nam nữ nào nhưng là, thiếu niên mười bảy tuổi đã hiểu được thế nào là tình yêu, người con gái trong nhật ký đã bị hắn từng chút, từng chút một khắc sâu vào lòng mình bao gồm cả việc nàng ca ngợi những nhân vật nam chính trong tiểu thuyết thế nào, nàng thích những người đàn ông chỉ ôn nhu với người mình yêu, còn thì lạnh lùng với tất cả phụ nữ khác ra sao. Bởi thế, hắn cũng vô thức bắt đầu học tập trở thành người như vậy, chỉ là hiện tại, một người đàn ông đã có thói quen lạnh lùng thì cũng đã quên mất làm cách nào để ôn nhu với người mình yêu.

Mà người con gái giống như sao băng này lại xuất hiện và lại biến mất, lại đi tìm một người đàn ông chín chắn. Tiếp đó lại là bảy năm hắn ôm trong lòng sự phẫn nộ, điều đó khiến hắn thành công hơn nhưng lại càng hư không hơn. Chỉ có ngọn núi này- một nơi tiên cảnh bình yên, xa cách trần tục- là chỗ duy nhất khiến y thuật của hắn càng thêm tinh tường, đặc biệt là sau vài lần ngẫu nhiên cứu động vật nơi đây, ngọn núi này gần như đã trở thành ngôi nhà thứ hai của hắn.

Rốt cục, bảy năm sau nàng lại đến mà thoạt nhìn vẫn là bộ dáng của lần đầu tiên. Chỉ là một ngày của nàng thôi thế nhưng đã ảnh hưởng đến cuộc sống suốt mười bốn năm của hắn. Hắn vì nàng mà sống mười bốn năm nhưng là nàng lại cứ: mở mồm ra là kêu hắn “đệ đệ”, còn luôn nghĩ về cái gì mà hậu cung mỹ nam, cái gì mà bá chủ thương nghiệp.

“Chàng thế nhưng lại nhìn lên cuốn nhật ký ghi lại những suy nghĩ đơn thuần của ta! Không được, chàng phải chịu trách nhiệm!”. Mạc Đề Đề rất chi là chột dạ, muốn thừa dịp này mà dời đi sự chú ý của hắn.

“Tốt, nhật ký này trả lại cho nàng, cái này cũng trả lại cho nàng nốt”, Sau khi hắn nói những lời như vậy, nàng thế nhưng lại chỉ để ý chuyện cuốn nhật ký bị người khác xem được. Đỗ Hành cố nhịn để khỏi phải

học máu mồm, cưỡi xuống chiếc túi hương nho nhỏ đang móc vào chiếc áo ngọc, bên trong chứa bông tai hoa hồng đã theo hấn nhiều năm.

“Ta sai rồi! Ta không cần hậu cung, không muốn làm bá chủ gì đó nữa, cũng không cần nhật ký, cái gì cũng đều không cần”. Nàng đầu hàng, đẩy tay hấn trở về, sau đó cọ cọ làm nũng: “Người ta chỉ cần có chàng thôi”. Kỳ thực, nàng có chút nghi hoặc, tâm tình cũng rất phức tạp bởi vì không biết những lời hấn vừa nói có thể được tính là thổ lộ hay không? Bởi thế, nàng đành phải tỏ ra vô lại.

Đỗ Hành liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng mở miệng: “Ta tưởng người nàng muốn là Hạ Phong Đằng?”

Nàng cười lý cười gượng. Hạ Phong Đằng tuy rằng rất khá, nhưng là nếu hấn không để ý đến nàng thì cùng lắm là nàng lại đi tìm một anh chàng đẹp trai khác. Còn nếu là Đỗ Hành không để ý nàng thì có lẽ nàng cũng chẳng muốn ở lại cổ đại nữa. Hiện tại, trong lòng nàng chỉ có một người, người đó chính là Đỗ Hành.

Nghĩ đến đây, nàng lại mặt dày nịnh nọt: “Ta yêu nhất là chàng, vì chàng ta có thể đi chết, đi... đi nhảy vực!”

“Bởi vì trong tiểu thuyết, nhảy vực sẽ không làm người ta chết sao?": Ánh mắt của hấn lại lạnh hơn. Nữ nhân này đã từng viết trong nhật ký là nếu về sau, có người muốn nàng thề, nàng liền nguyện rửa bản thân mình đi nhảy vực. Dù sao trong tiểu thuyết, mấy vách núi đá dựng đứng đó cho đến giờ vẫn chưa lấy được mạng của kẻ nhảy xuống nào, hơn nữa, những người đó sau này lại có thể gặp được những chuyện vô cùng tốt.

Trên trán Mạc Đề Đề chỉ kém chưa hạ xuống ba vết đen. Tìm được một người đàn ông hiểu chính mình như thế, có phải hay không là bất hạnh của nàng?

“Như vậy... chàng muốn ta thề thế nào?”

Đỗ Hành lườm nàng một cái: “Quên đi, chơi cờ đi!”

“Không cần, chàng không cần phải nói sang chuyện khác. Chàng nói đi, chàng muốn ta thề thế nào đây?”

“...”

“Trở thành người phụ nữ xấu xí?” Đủ nghiêm trọng rồi chứ!

Hấn chậm rì rì nhìn nàng, giống như là đang hoài nghi, nàng còn có thể trở nên xấu hơn nữa sao? Mạc Đề Đề như bị đập ột phát, vốn là tưởng kháng nghị nhưng là nhìn hấn, toàn bộ kháng nghị đều biến thành nước bọt mà nuốt xuống. So sánh với hấn thì diện mạo của nàng chẳng là gì, dù có biến xấu hay chưa thì cũng không thể đo được với vẻ đẹp trai của hấn.

“Ừm, vậy... vậy...” Nàng rầu rĩ lắm lắm một lúc rồi bỗng nhiên vỗ tay cái “chát” một phát: “Vậy thì được. Vì chàng, ta cho phép chàng vì ta mà nhảy xuống vực!” Dù sao nhảy vực cũng không chết được, bảo hấn giúp nàng nhảy vực cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, cũng chỉ là chứng minh nàng thương hấn mà thôi.

Đỗ Hành bị nàng nốc ao rồi, xoay người tiếp tục xem bàn cờ.

“Đừng có không để ý tới sự tồn tại của ta như vậy có được hay không?” Mạc Đề Đề tiến lại ôm chầm lấy hấn, giống như tám cái vòi bạch tuộc dính chặt vào hấn.

Hấn hơi hơi đỏ mặt: “Đừng như thế, đây không phải là thời đại của nàng”.

“Dù sao đối với chàng mà nói, ta một chút sức hấp dẫn cũng chẳng có nữa là”. Nàng nhàm chán bĩu môi.

Mấy ngày nay, bọn họ tuy rằng không cùng phòng, nhưng là nàng sợ hãi tiếng dã thú kêu đêm trong núi, thường xuyên tự động trốn vào phòng Đỗ Hành, thậm chí còn trèo lên giường của hấn. Hấn mỗi lần đều là liếc nhìn nàng một cái, sau đó dịch sang một bên, tiếp tục ngủ. Chỉ có ngẫu nhiên ngủ ở phòng hấn- Hồ Phách- sẽ nhíu miệng nhìn nàng. Không biết đó là cười nhạo, hay là uy hiếp nàng nữa.

Hấn không nói gì, cứ mặc nàng bám trên người. Quần gia cũng đã xuống núi mấy ngày, bọn họ lại ở chung đêm ngày, nhưng là chuyện kết hôn thì lại chẳng đá động tới, chỉ trừ một lần lúc nàng lên núi đã từng nhắc qua mà thôi. Hấn vốn không phải là người đàn ông thích nói chuyện, lần thổ lộ vừa rồi đã dùng hết ngôn ngữ trong nửa tháng của hấn nhưng là không nghĩ tới, câu quan trọng nhất lại quên không hỏi. Vốn là định

chờ nàng chủ động mở miệng nhưng suốt mấy ngày qua, ngoại trừ những động tác lớn mật này ra, nàng thể nhưng lại chẳng nói thêm câu gì về chuyện thành thân nữa. Thế này thì hẳn biết làm thế nào để mở miệng nói muốn nàng gả cho hắn? Thật sự là rất hối hận, trước kia sao lại duy trì hình tượng lạnh yên thế này.

Đỗ Hành yên lặng cân nhắc, trong khi Mạc Đề Đề đang bám chặt lấy hắn thì vẫn thao thao bất tuyệt:

“Sao lại tức giận? Bởi vì ta muốn chàng nhảy vực sao? Không phải đã nói là không chết người đó thôi. Mà thôi, mà thôi, chàng không nên nhảy bằng không ta liền thủ tiết”. Ngẫm nghĩ một lúc, nàng lại nói tiếp: “Mà cả khi ta chết rồi, thì chàng cũng đừng nhảy, ta sẽ đau lòng... nhưng là chàng không thể tái hôn. Ta muốn chàng vì ta mà thủ tiết, sau đó chờ ta sau khi chết, chuyển thế, lại đến tìm chàng... ấy, mà ta vốn không phải là người thuộc thời đại này nha”. Thật là đau đầu quá đi, nếu nàng chết rồi, tưởng tượng ra cảnh hắn sống cùng với người con gái khác là nàng lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

Đỗ Hành trầm tĩnh hỏi một câu: “Sao ta lại phải thủ tiết vì nàng?”

“Ta chỉ là nêu ví dụ về chuyện sau khi ta chết thôi”: Mạc Đề Đề không chút để ý trả lời.

“...Ý của ta là: vì sao giữa chúng ta lại muốn dùng từ ‘thủ tiết’?” Hắn kiên nhẫn dẫn đường để nàng nói ra lời hắn muốn nghe.

Nàng trừng to mắt: “Ta cũng đã chết rồi nha, đã chết rồi thì chàng ít nhất cũng phải thủ tiết vì ta ba năm chứ. Thôi được rồi, ba tháng ta cũng chấp nhận”.

Về bình tĩnh bề ngoài sắp duy trì không nổi nữa, mẫu thân cũng sắp trở về rồi, mà hắn vẫn chưa thể xác nhận hôn lễ của hắn và Đề Đề. Đáng thương hắn đã hỏi không được mà nàng còn không chịu phối hợp như vậy. Thích một người con gái vừa ngốc lại vừa chậm tiêu hóa như vậy, còn vì nàng mà làm cho tính cách của mình trở nên kỳ quái như này, thật đúng là thất bại lớn nhất trong suốt hai mươi tư năm qua của hắn! Chỉ là hiện tại, bất cứ giá nào cũng phải hỏi cho rõ ràng. Đốt ngón tay hắn đã trở nên trắng bệch, hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy Mạc Đề Đề vô tình lầm bầm, lầu bầu một câu: “Nhưng là hình như chúng ta vẫn chưa kết hôn thì phải...”

Đỗ Hành cố kiềm chế ham muốn mở miệng, chờ đợi nàng nói tiếp. Nàng ghé vào lưng hắn, nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó chờ mong hỏi:

“Đúng rồi, sau khi kết hôn, chàng muốn có mấy con?”

Khụ khụ, hắn thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết: “Đề Đề, chúng ta...”. Hắn vội vàng xoay người, bằng bất cứ giá nào cũng muốn nói.

“Chàng là đang chỉ điểm ta cầu hôn sao?” Nàng cười ha ha, sau đó thấy gương mặt kinh ngạc của Đỗ Hành, liền chuyển thành vừa cười vừa vỗ vai hắn: “Là nói đùa mà thôi, biết không!” Ngoài miệng nói như vậy nhưng kỳ thực lòng nàng lại có chút ghen ghen. Thế mới biết bản thân nàng đã không thể sống thiếu hắn.

“Đúng vậy!”: Đỗ Hành vội vàng gật đầu khẳng định. Khuôn mặt tuy vẫn không chút thay đổi nhưng tâm trạng lại là vô cùng sung sướng, ít nhất thì cuối cùng, giữa bọn họ vẫn có sự ăn ý.

Vốn là đang chờ bị cự tuyệt- Mạc Đề Đề- cũng nhìn hắn. Vừa rồi cứ nghĩ rằng, bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn là muốn cùng nàng nói lời chia tay bởi vậy, nàng mới liều mình cắt ngang lời hắn. Không ngờ rằng, hắn thế nhưng lại nói “đúng vậy”.

“Đúng vậy? Nghĩa là sao? Chàng thật sự muốn kết hôn với ta ư?”. Ánh mắt nàng sáng lên, vội vã chạy tới trước mặt hắn. Khuôn mặt hồng hồng vì kích động và thẹn thùng của Mạc Đề Đề nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Đỗ Hành, rồi từ từ nhìn xuống chiếc gáy có độ cong tuyệt đẹp, cuối cùng là chiếc lưng đang cứng ngắc.

“Là thật, là thật sao?!” Nàng vui mừng đến sắp phát điên rồi: “Ta vốn đang nghĩ rằng phải đem cơm nấu chín thì chàng mới có thể cưới ta!” Không nói sớm, hại nàng mỗi đêm đều ngủ không yên giấc chỉ vì nghĩ cách để mê hoặc hắn.

Người con gái này!

“Nàng làm cơm vốn cũng có thành thực đâu!” Mấy ngày qua, Mạc Đề Đề xưng phong nhận nấu cơm nhưng đều vì cái tính ngốc nghếch, hậu đậu mà chả làm được bữa nào nên hồn cả. (MM: gì đây? ca nghĩ đầu óc của tỷ sẽ suy nghĩ theo kiểu bình thường seo?=))))))

Nàng cười hề hề đầy ái muội, liếc mắt đưa tình: “Sẽ thành thực mà, một ngày nào đó sẽ thành thực~~”
=))))))))

Tưởng tượng ra cảnh Đỗ Hành và nàng cùng nằm trên một cái giường, và làm những chuyện nói ra sẽ khiến kẻ khác ngượng ngùng kia, mặt nàng nóng đến sắp bốc hỏa mà không những thế, nước miếng cũng sắp chảy ròng ròng rồi. Lại nghĩ đến kết tinh tình yêu của nàng và hắn trong tương lai, nàng lại thấy thật hạnh phúc. Chỉ là, hi vọng đứa nhỏ sinh ra sẽ giống cha nó, chứ nếu mà giống nàng thì...

“Tốt nhất là di truyền cách thế hệ hoặc là đột biến gen đi!” Mạc Đề Đề đáng xấu hổ tự mình phủ định gen xấu của mình.

Nhìn biểu tình của nàng là biết được nàng đang nghĩ gì trong đầu, lại nghĩ tới sự kiềm chế mỗi đêm, mặt Đỗ Hành lại đỏ rần lên:

“Được rồi, nàng sắp xếp lại chút đồ đạc đi, ngày mai chúng ta sẽ đi khỏi đây”.

Dứt lời, hắn xoay người đi vào trong phòng. Chỉ có những đốt ngón tay trắng bệch như trước mới biểu lộ ra hắn khẩn trương đến cỡ nào. Nàng nhìn theo bóng dáng của hắn rồi bỗng nhiên nhảy lên hô to:

“Ta đã được gả đi rồi! Ta thế nhưng đã được gả đi rồi!”

Âm thanh vang vọng đó truyền đi khắp núi rừng.

* * * *

Sáng sớm hôm sau, Mạc Đề Đề và Đỗ Hành cùng nhau xuống núi.

“Ngẫm lại mới nhớ, ta đến đây lâu như vậy mà chàng vẫn chưa đưa ta đi thăm thú nơi đâu. Lần này hãy mang ta đi ngắm nghĩa một lượt nơi này đi!”

Kết quả, nàng nhanh chóng cảm thấy hối hận. Lần đầu tiên nàng phát hiện ra, khả năng buôn chuyện của người cổ đại thật không thua gì đội chó săn tinh nhuệ nhất ở hiện đại. Nhưng mà nghĩ lại cũng thấy đúng, cổ đại chẳng có trò giải trí nào cả, trừ bỏ nhàn rỗi đi xung quanh buôn chuyện, thì còn có trò nào hay để làm đâu! Mà dọc theo đường đi cũng nghe được vô số lời đồn, nhưng lời đồn nhiều nhất, gây phấn khích nhất là chuyện kết hôn của người, vốn từng là chủ nhân của y quán Thần Nông. Hầu như toàn bộ Lạc Nhật quốc đều đang bàn tán về chuyện này. Có nhiều phản ứng khác nhau: có người kinh ngạc, có người thất vọng, có người chờ xem kịch vui nhưng tất cả cùng có chung một suy nghĩ... thê tử của Đỗ Hành nhất định phải là một giai nhân tuyệt sắc. Mà da mặt dày siêu cấp- Mạc Đề Đề- cũng nhin không được lớn tiếng tuyên bố, vị giai nhân tuyệt sắc trong trắng như băng, tinh khiết như ngọc kia chính là nàng. Nhưng là kết cục cũng là tự rước lấy nhục.

“Cô nương, ghen tị là bình thường, nhưng với điều kiện của cô mà muốn trở thành Đỗ phu nhân tương lai thì đó là chuyện không thể”.

Quá đáng hơn, có người còn nói: “Nếu cô đúng là Đỗ phu nhân thì tốt rồi, như vậy mọi người còn có hi vọng”. Ý tứ là Mạc Đề Đề đáng thương không đáng được mọi người để vào trong mắt.

Sau vài lần đón nhận sự châm chọc và vũ nhục, nàng rốt cục không có tâm trạng mà nhìn ngắm phong cảnh nữa, ủ rũ trở lại Đỗ gia.

Được rồi, nàng chính là một kẻ ngốc, nhìn rất bình thường, chẳng có gì nổi trội, nàng chính là không xứng với Đỗ Hành... nhưng là ngay cả Đỗ gia to như vậy mà cũng không tìm được ai thấy bọn họ xứng đôi với nhau, thế này cũng hơi quá đáng đi!

Đỗ Hành thở dài một hơi, an ủi Mạc Đề Đề đang uể oải: “Không cần phải để ý đến ánh mắt của kẻ khác”.

Nàng ai oán liếc hắn một cái: “Vậy chàng có để ý không?” Có một người vợ như nàng, hắn chắc cũng thấy xấu mặt đi!

Hắn lắc đầu: “Ngay từ đầu ta đã biết mọi người sẽ có phản ứng như vậy, cho tới giờ, ta cũng chưa gặp ai đồng ý chuyện ta cưới nàng”.

Nàng cảm tức nhìn hắn. Quá bộc trực rồi đó! Lúc này, thân là nam tử hán hán là phải an ủi nàng mới đúng chứ, còn rắc muối thêm vào miệng vết thương của nàng làm chi.

Đỗ Hành cười cười, nói tiếp: “Thế mới nói, những phản ứng này ta đều đã đoán được từ trước rồi, cũng đều đã chuẩn bị ứng đối chu đáo rồi, nàng không cần lo lắng”.

Cho xin đi, đó không phải là điểm quan trọng ở đây. Quan trọng là, chẳng lẽ không ai cho rằng nàng xứng đôi với Đỗ Hành sao?

Không để ý đến hắn, Mạc Đề Đề lại giống như đà điểu, chui vào phòng buồn bực một mình. Đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nàng phát giác ra rằng tiểu thuyết tình cảm toàn là đồ giả dối. Thích một người thì tâm trạng sẽ thế nào? Vì thích mà khát vọng có được, lại vì có được mà nỗ lực không ngừng. Cho dù là trai đẹp, gái xinh hay là ếch, khủng long đi chẳng nữa, mỗi cá thể đều vì tình cảm của mình mà nỗ lực, giống như Đỗ Hành vì nàng mà nỗ lực mười bốn năm, thế nhưng... nàng thì sao? Bề ngoài thì không thể thay đổi được rồi, trừ phi nàng cầm tiền quay trở về năm 2006 để làm phẫu thuật chỉnh hình, nhưng kinh nghiệm hai lần thất bại lúc trước khiến cho nàng không có dũng khí lại nếm thử. Cũng vì vậy, nàng bỗng nhiên lý giải tại sao có người không đồng ý chuyện Đỗ Hành cưới nàng. Một người phụ nữ chẳng làm nên trò trống gì mà có cả thể giới trong tay, thế vẫn chưa phải là đáng ghét lắm, nhưng một người phụ nữ vô dụng như thế mà lại chưa từng nỗ lực để làm bất cứ điều gì, mà lại có được thứ mà tất cả phụ nữ trên thế giới đều ao ước, thật đúng là kẻ có vận tốt đáng ghét!

Chống cằm, ngẩn người nhìn cửa sổ hồi lâu, Mạc Đề Đề rốt cục quyết định: Đỗ Hành là một con rùa vàng cực kỳ hoàn mỹ mà nàng chính là kẻ đánh cá chết tiệt câu được hắn. Nhưng là, rùa vàng rồi sẽ đến lúc bỏ đi, nếu nàng không chuẩn bị một kế hoạch thật tốt...

“Ly hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!” Nàng phẫn nộ vỗ cửa sổ một cái rồi lập tức lại kêu thảm một tiếng, xoa xoa lòng bàn tay. Cửa sổ cứng quá đi mất!

Lúc này thế nhưng lại nghe thấy một tiếng thở dài khá rõ: “Nàng không ăn cơm chiều là vì nghĩ ngợi chuyện này sao?”

Nàng ngậy ra một chút, sau đó cố gắng vươn cổ ra nhìn ngó bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy Đỗ Hành không biết từ lúc nào đã đứng cạnh cửa sổ của nàng.

“Đi ăn cơm thôi, mẫu thân của ta đã về rồi, ta muốn chính thức giới thiệu nàng ấu thân ta”.

Nàng lại ngậy người nhìn hắn, sau đó cự tuyệt: “Không cần, mẫu thân chàng mà thấy ta nhất định cũng sẽ phản đối”. Nàng thật đáng thương, chút tự tôn mỏng manh đã bị tàn phá này không thể chịu đựng thêm sự châm chọc nào nữa.

“Nàng yên tâm, ta sẽ khiến ấu thân đồng ý”. Đỗ Hành vươn tay an ủi nàng lại bị nàng đẩy ra.

Nàng buồn bã rầu rĩ lùi về phía sau, sau đó ngồi xổm dưới đất, dựa vào vách tường, nhìn cửa sổ không nói lời nào. Từ ngày đầu tiên đến cổ đại cho đến giờ đều như thế, hắn luôn luôn vì nàng mà xử lý tốt hết thấy mọi việc còn nàng thì ngược lại, cái gì cũng không làm được.

“Đỗ Hành, chàng có cảm thấy ta là người vô dụng không?”

Hắn im lặng một lúc, chần chừ trả lời: “Ta không biết vô dụng được định nghĩa là gì. Ta chỉ biết nàng là một người con gái rất tự ti, chẳng có chút tự tin nào”. Và còn rất ngốc nghếch nữa chứ, nhưng là nếu nàng không ngốc nghếch như vậy, nàng có lẽ đã sớm phát hiện kỳ thực ở năm 2006 vẫn có người đàn ông yêu nàng, chỉ là đều bị cái đầu ngốc nghếch, cùng bộ dáng háo sắc đối với mỹ nam của nàng dọa cho chạy mất.

Mạc Đề Đề đối với câu trả lời của hắn không thể nói là vừa lòng, nhưng vẫn có thể tạm chấp nhận. Dù sao, ở năm 2006, nàng cũng thường xuyên bị nói là một người phụ nữ ngốc nghếch, không tự tin. Nghe mãi cũng thấy quen rồi.

“Vậy... chàng có cảm thấy là mình bị thiệt không?”

Hắn thở dài một hơi: “Thích một người không phải là buồn bán. Thích chính là thích, đó là chuyện không thể không chế được. Có gì liên quan đến cái gọi là ‘chịu thiệt’ ư?” (NN: em thích câu này quá xá lun)

Hai mắt nàng lập tức tỏa sáng: “Nói cách khác, bản thân chàng tuyệt đối không hối hận?”

Yên lặng nhìn chăm chăm vào sự biến hóa trên gương mặt nàng, Đỗ Hành cẩn thận hỏi: “Nàng muốn làm gì?” vì trên mặt nàng là nụ cười gian cùng hàng chữ ‘ta muốn làm chuyện xấu’. Cũng không phải là sợ nàng làm ra chuyện gì đó không thể cứu vãn được mà là hôn lễ cũng sắp tới rồi, hắn không hi vọng phát sinh chuyện ngoài ý muốn tại những thời điểm thế này.

Mạc Đề Đề đương nhiên muốn hành động. Vốn là trong toàn bộ thiên hạ vẫn còn một người ủng hộ việc nàng gả cho Đỗ Hành- Đỗ Nhã. Nhưng là lần này trở về, ánh mắt Đỗ Nhã nhìn nàng cũng rất kỳ cục, còn trực tiếp hỏi nàng: ngoại trừ lạc đường, không biết thối sáo và quản lý chuyện làm ăn ra, nàng còn có lĩnh vực nào không hiểu biết sao? Nàng trả lời: “Không bằng hỏi ta am hiểu cái gì thì nhanh hơn đó”. Đỗ Nhã tiếp thu, hỏi lại: “Xin hỏi, cô am hiểu cái gì?” Nàng trả lời: “Đọc tiểu thuyết tình cảm và ngồi mơ mộng hão huyền”. Sau đó, Đỗ Nhã liền bắt đầu giống như những người khác, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng và Đỗ Hành, giống như cảm thấy chuyện Đỗ Hành thích nàng là chuyện cực kỳ phi lý vậy.

Nghĩ đến đó, quyết định của nàng lại càng thêm kiên định: “Đỗ Hành, ta muốn cùng chàng nấu cơm!”

Tiểu thuyết tình cảm có định luật là: chỉ cần lên giường với nữ chính, thì người đàn ông đó nhất định sẽ là chồng nàng. Hơn nữa cuối cùng cũng sẽ có một kết thúc hoàn mỹ. Đỗ Hành, vì tình yêu của chúng ta, mau đem gạo nấu thành cơm thôi!

8. Chương 8

Mạc Đề Đề cũng không có cường bạo Đỗ Hành. Thời điểm nàng nỗ lực đem hắn áp đảo ở trên giường, nhìn cặp ánh mắt sáng lấp lánh, bên trong tràn đầy tín nhiệm cùng ôn nhu, khiến nàng bỗng nhiên làm không ra chuyện “Ra tay hái hoa”.

Nguyên bản dùng khí toàn tâm toàn ý giống như lập tức đều không có, nàng chính là cẩn thận tựa vào ngực hắn, nghe trái tim hắn đập mạnh.

“Có phải hay không ta làm cái gì, chàng đều cho là ta hồ nháo?”

Hắn bắt tay nhẹ nhàng đặt ở đỉnh đầu của nàng, “Nàng không có hồ nháo, chính là rất muốn nắm chặt được cái gì đó mà thôi.”

Cô đơn một người, không nơi nương tựa, sợ dĩ nàng hao sắc, nàng nỗ lực xuyên qua thời không, bắt quá là muốn tìm được một người có thể dựa vào, lại không biết bản thân mình hay không có đầy đủ tư cách.

Không có đạo đức, không có tài năng, có nam nhân nào lại sẽ bao dung nàng.

Mạc Đề Đề nước mắt một giọt lại một giọt nhỏ xuống, thấm ướt ngực của Đỗ Hành, giống như những trang nhật ký thấm đẫm nước mắt của nàng, đem lòng hắn một điểm một điểm nhuộm dần, hắn chỉ có thể lặng im cho nàng khóc

“Đỗ Hành, nếu lại xuất hiện một nữ nhân đến từ tương lai, nàng tốt hơn ta, so với ta thông minh hơn, so với ta xinh đẹp hơn, làm sao bây giờ?”

“Dù cho có, cũng không phải là nàng.”

Khi nói chuyện, ngực hắn có hơi hơi chấn động, tính cả ngực của nàng cùng nhau chấn động, giống như là đem những lời này trực tiếp truyền vào trong lòng của nàng, nàng mỉm cười ngọt ngào.

“Kia nếu ta về sau càng trở nên xấu xí, ngốc nghếch hơn, chàng còn thích ta không?”

Hắn an ủi nở nụ cười “Thời điểm ta thích nàng, nàng chính là một bộ xấu đến không gì tả nổi, ngốc đến không còn gì để nói, không có khả năng sẽ càng xấu, càng ngốc ...”

Lời còn lại được một cái kêu rên thay thế, nàng nắm tay gương nanh múa vuốt.

“Chàng sẽ không thể đem cảm tính duy trì vài giây sao? Không khí vừa vãn, lập tức là có thể tiến vào trọng điểm, hiện tại một chút không khí lãng mạn đều không có!”

Nàng căn bản không buông tha ý niệm “Nấu cơm” cho hắn, chẳng qua là không nghĩ muốn đeo trên lưng ác danh cường bạo nam nhân mà thôi.

“Quên đi, không có không khí cũng không quan hệ, đỡ phải lại đến khi có một nữ nhân từ tương lai chạy đến đây theo ta thưởng!” Theo nàng biết, ở thời đại của nàng, người thêm nhỏ dãi loại hình nam nhân như Đỗ Hành rất nhiều. “Hơn nữa ta cũng muốn biết loại việc tình này, có thật hay không sẽ kịch liệt giống như sao băng bắn ra bốn phía, vũ trụ nổ mạnh.”

“Móng vuốt sói” bắt đầu vươn ra hướng về nam nhân chỉ cười nhưng không nói, mắt thấy trình tiết hắn khó giữ được, bỗng nhiên nghe được ngoài phòng quần gia hô to “Lão phu nhân ời!”

Ai! Thời khắc máu chốt luôn sẽ có người tạp vụ chạy ra ngăn cản

Mẫu thân của Đỗ Hành tuyệt đối đạt tiêu chuẩn là một phụ nữ hiền thê lương mẫu, sau khi trưởng thành qua đời, đối với con luôn luôn yêu thương chiều chuộng, sở dĩ nàng tuy rằng đối với Mạc Đề Đề thoát nhìn không thật là thỏa mãn, nhưng là nàng như trước cái gì cũng chưa nói, chính là mỉm cười đối với con đề nghị thời gian tổ chức hôn lễ.

“Chỉ cần người muốn thành gia, cho dù là vị cô nương này, nương cũng không ngăn cản.”

Nghe nói như thế, Mạc Đề Đề chỉ cảm thấy trong lòng như bị một tảng đá ngàn cân đè nặng.

Ý tứ của mẹ chồng tương lai là chỉ cần Đỗ Hành muốn, cho dù có cưới một đại tinh tinh cũng không sao cả đi, khẩu khí như vậy thật sự... thật là đả kích, thật sự rất đả kích a~!

Hướng tiểu cô (em chồng) tương lai tổ khổ, nàng lại không cho là đúng.

“Dù sao ca ca muội không cần thì không ai có thể ép buộc được huynh ấy.”

Đỗ Nhã cảm thấy nàng là lo sợ không đâu, qua nhiều năm như vậy Đỗ Hành tâm tâm niệm niệm đều là nàng, không rõ nàng còn có cái gì bất mãn.

Mạc Đề Đề hữu khí vô lực thở dài. “Muội không hiểu a~, không có ta, Đỗ Hành vẫn là Đỗ Hành, nhưng là không có Đỗ Hành, ta khả năng cái gì cũng không có.” Một mình ở một nơi khác tha hương, nhưng lại là từ ngàn năm sau đến, như vậy cô độc là người khác vĩnh viễn không có khả năng lý giải được. “Chẳng lẽ ta nhất định là một người siêu cấp vô dụng ngu ngốc hay sao?”

Nàng là rất muốn hướng tú bà bà dạy cho nàng một chút năng lực, chính là nàng hiện tại mới phát hiện, sau khi trở lại cổ đại, ngay cả một sở trường trừ nghệ nàng cũng vô dụng .

Mạc Đề Đề hai tay ôm gối, cúi đầu rứt cổ bộ dáng như đà điểu, nàng cảm thấy ngày càng buồn bực, tiểu cô nương Đỗ Nhã bên cạnh phải chịu khổ nghe nàng ca cẩm.

Nữ nhân này rốt cuộc là có còn lương tâm hay không, mỗi ngày kéo nàng ở một bên than thở, nàng cũng bề bộn nhiều việc a~!

Một trận thanh âm rất nhỏ truyền đến, Đỗ Nhã mắt sắc nhìn thấy ca ca đang kinh ngạc đứng ở sau bọn họ, hắn ánh mắt gắt gao khóa trụ Mạc Đề Đề, phảng phất không rõ nàng vì sao lại buồn rầu như vậy .

Nàng ngẩng ngẩng Mạc Đề Đề ngồi xổm ở một bên lan can, lại nhìn xem ca ca phía sau, sau đó không tiếng động thở dài. Nàng không có biện pháp, có lẽ ca ca có thể cho Mạc Đề Đề hết thấy, nhưng là không có biện pháp cho nàng tự tin.

Mạc Đề Đề còn lại đang hồi hận.

“Ai, ta thật sự hy vọng bản thân mình có thể có một sở trường đáng giá kiêu ngạo nga~!”

Nhưng là ngẫm lại nàng ở năm 2006 đã làm được những gì? Tốt nghiệp chuyên khoa, ban ngày làm công, tan tầm đi cửa hàng lớn tranh mua hàng giảm giá, ngày thường ở nhà xem tivi, nghiền ngẫm tiểu thuyết. Mỗi ngày phiền não chính là tiền không đủ dùng, mụn trứng cá xuất hiện ở trên mặt, tìm không được bạn trai, lại cần phải giảm béo.

Cúi ở trên lan can, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, nàng thở dài cũng càng ngày càng nhiều.

Không tự giác, tay dần dần sờ sờ bụng. “Giống như lại cần phải giảm béo.”

Ở trong này ăn uống không lo, thuần túy được chăm nuôi giống như là trư, cũng khó trách sẽ béo lên.

“Đỗ Nhã, ở nơi này của các muội có trà giảm béo gì không?”

Sau lưng một mảnh yên tĩnh, nàng tò mò quay đầu.

“Đỗ Nhã?”

Sau lưng lại chỉ còn có Đỗ Hành bình tĩnh nhìn nàng, làm cho Mạc Đề Đề có chút ngượng ngùng.

“Chàng...”

Hắn tiến lên nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, bộ dáng nàng ngồi ở trên lan can thật sự khiến hắn hết hồn.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Nàng thoải mái đem bản thân mình tựa vào trên người hắn, sau đó nhìn hắn.

“Đỗ Hành, chàng thấy ta có ưu điểm gì sao?”

Hắn hơi hơi ngây ra một lúc, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười.

“Ai đối với nàng nói luận thuyên?” Hắn có thể đem toàn bộ những người nói bậy đều đuổi đi.

Hiện tại hành vi của hắn nàng đã rất quen thuộc, Mạc Đề Đề vô lực nhìn trời, sau đó nhụt chí nhắm mắt lại.

“Chàng không hiểu a~, chàng một chút cũng đều không hiểu.”

Hắn tưởng rằng không ngừng làm cho những người đó biến mất ở trước mặt nàng, là có thể thay đổi được cái gì sao? Nàng không xứng với hắn, đây là điểm mà tất cả mọi người đều nhìn ra được a~! Hắn đối với nàng càng tốt, người chung quanh sẽ càng bất mãn, mà nàng lại càng lo lắng, sung nich như vậy có thể kiên trì bao lâu?

Gió nổi lên đêm càng lạnh, Đỗ Hành ánh mắt thâm trầm như biển, có lẽ tâm tư của nàng hắn không hiểu, nhưng là tâm tư của hắn, có ai hiểu hay không?

Không có việc gì để làm, Mạc Đề Đề đang nấu trà giảm béo .

Đỗ Hành quả thực rất tuyệt, chẳng những tri thức của tương lai có mười phần thì hắn thông hiểu được tám chín phần, ngay cả trà giảm béo hắn cũng sáng chế ra được, nàng còn hỏi hắn có hay không có trắng dương được, kết quả hắn dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chăm nàng, ước chừng hai phút sau, nhàn nhạt nói cho nàng, cái đó hoàn toàn không cần .

Ai nha, mắc cỡ chết đi được! Ý tứ của hắn là nói hắn rất lợi hại sao? Nhưng là gần nhất hắn luôn luôn bận rộn chuyện của y quán cùng chuyện hôn lễ, hại nàng cảm thấy thật nhàm chán a~!

“Tỷ đang làm cái gì?”

Đỗ Nhã xông vào phòng, ngày hôm qua Đỗ Hành đem nàng kêu đi, nghe nàng nói nửa ngày, lại chỉ nói một câu “Coi chừng Mạc Đề Đề, không cho bất luận kẻ nào nói những điều không nên nói với nàng, cũng không cho bất luận người khả nghi nào tiếp cận nàng.”

Nàng chỉ cảm thấy thật khó hiểu, ca ca đối với Mạc Đề nhắc tới cái gì để ý tâm tính, nàng thật sự là không hiểu.

Nhưng là từ khi suy nghĩ rõ ràng sau, nàng liền sử dụng hết khả năng của mình để bù lại áy náy trong lòng, có lẽ Mạc Đề Đề không chú ý tới, nhưng là nàng phát hiện, người bên cạnh Mạc Đề Đề càng ngày càng ít, này căn bản chính là biến thành giam lỏng rồi.

Nghĩ đến đây, nàng phức tạp nhíu mày nhìn khuôn mặt cô đơn của Mạc Đề Đề, không biết nên thế nào giúp nàng.

Nàng hữu khí vô lực nhìn Đỗ Nhã liếc mắt một cái, sau đó rầu rĩ uống một ngụm trà.

“Ta đang giảm béo.”

Đỗ Nhã lặng yên một chút, sau đó chần chờ hỏi một câu “Uống trà giảm béo?”

Nàng lười biếng ngẩng lên đầu, bỗng nhiên có chút phản ứng chớp chớp ánh mắt.

“Muội chưa uống trà giảm béo bao giờ sao? Cũng đúng, cổ đại sao lại có loại sản phẩm làm đẹp này chứ.” Cho dù có, ai sẽ nghĩ đến đi giảm béo a~! Bỗng nhiên nàng kích động nhảy dựng lên. “Ta đã tìm ra phương pháp kiến tạo kế hoạch bá nghiệp to lớn của ta!”

Đó chính là mở một đại lý bán sản phẩm làm đẹp. Đúng vậy! Nếu thiên hạ thái bình vô sự, như vậy cổ đại ở hạng mục giải trí cực kỳ thiếu thốn, tin tưởng nhóm tiểu thư phú gia đều phi thường nhàm chán, nếu nghe nói có một ít sản phẩm làm đẹp, tin tưởng các nàng nhất định sẽ hòa theo nhau kéo đến, đương nhiên kế hoạch này không thể thiếu được trà giảm béo của Đỗ Hành cho nàng.

Nói xong nàng ôm cổ Đỗ Nhã còn tại đang không hiểu gì.

“Muội sẽ giúp ta, đúng hay không? Tiểu cô đáng yêu.” Đến cổ đại quả nhiên là tốt, ít nhất nàng biết có nhiều bạc, ai kêu nàng ở năm 2006 không có bạn trai, đành phải liều mình học tập mấy thứ gia tăng tư bản này.

Nhìn Mạc Đề Đề ánh mắt sáng lấp lánh, Đỗ Nhã do dự. Nếu nàng thông minh một chút, đại khái sẽ lập tức nói cho ca ca quyết định của Mạc Đề Đề, nhưng là nếu nói ra, toàn bộ kế hoạch của Mạc Đề Đề đều sẽ bị ca ca lặng lẽ kết thúc.

Dù sao ca ca không thích nàng xuất đầu lộ diện, càng đừng nói là cho nàng đi buôn bán.

“Muội...”

“Ta đi nói cho Đỗ Hành, sau đó gọi hắn giúp ta tìm nhân viên chạy hàng mặt, tìm người giúp một tay đưa kế hoạch vào hoạt động.” Nàng hưng phấn chuẩn bị lập tức đi thực thi, kết quả lại bị Đỗ Nhã giữ chặt.

“Đại tẩu, muội cảm thấy tốt nhất cho đại ca một kinh hỉ.” Như vậy ít nhất trước khi đại ca biết, nàng còn có thể vui vẻ một trận đi.

Mạc Đề Đề nghiêng đầu nhìn xem vẻ mặt quái dị của Đỗ Nhã, sau đó dừng lại suy xét.

Đích xác, nàng từ khi đến nơi này, luôn luôn đều là dựa vào Đỗ Hành, nếu lần này vẫn là dựa vào hắn, như vậy nàng chỉ sợ vĩnh viễn đều không thể độc lập.

“Cũng tốt, ta dựa vào thực lực của chính bản thân mình là tốt nhất.”

Đầu tiên chính là tìm mặt tiền cửa hàng, còn có hàng, nhưng là nếu nàng không hướng Đỗ Hành cầu viện, kia... Mạc Đề Đề ánh mắt càng thêm lóe sáng nhìn Đỗ Nhã.

“Giúp ta đi, tiểu cô.”

Nàng chỉ biết! Mạc Đề Đề làm sao có thể buông tha ỉn. Đỗ Nhã nhin xuống mắt trợn trắng xúc động, liếc mắt nhìn nàng.

“Tỷ không phải mới vừa nãy còn nói muốn dựa vào thực lực của chính bản thân sao?”

“Có sao? Ta luôn luôn đều là tùy tiện nói ra, xem nhẹ là tốt rồi!”

“ ... ”

Nàng hai tay tạo thành chữ thập, tưởng tượng mình chính là nữ nhân vật chính mắt to long lanh trong truyện tranh.

“Cầu xin muội.” ánh mắt bi thương đại công kích!

Này... Đỗ Nhã một đầu mồ hôi lạnh rút lui từng bước, nàng lập tức cùng tiến thêm một bước.

“Xin muội...”

Nàng nhận thua, Mạc Đề Đề ở phương diện mặt dày mảy dạn đến làm cho người ta khâm phục.

“... Được rồi.” Mạc Đề Đề đích xác thật đáng thương, mà nàng cũng không đồng ý với cách làm của đại ca .

Nàng lập tức hoan hô “Vạn tuế!” Sau đó vui vẻ nắm tay Đỗ Nhã xoay tròn, đáng tiếc Đỗ Nhã lại thể nào cũng cao hứng không nổi, dù sao cũng là đang gạt ca ca mình kính yêu nhất.

“Hy vọng quán nhanh chút đóng cửa là tốt nhất.” Đỗ Nhã thì thào tự nói.

Trong khi Đỗ Nhã cùng Mạc Đề Đề hoài tâm tư đi tìm quán mở cửa hàng bán sản phẩm làm đẹp, Đỗ Hành tâm tình thật không tốt.

Đề Đề thật lâu không có tới dính lấy hắn, ngay cả khi gặp mặt cũng là vội vàng nói mấy câu phải đi tìm Đỗ Nhã. Nhớ được nửa tháng trước nàng vẫn là trước sau như một, tuy rằng hắn bề bộn nhiều việc, vội đến không có thời gian đi tìm nàng, nhưng là này không có nghĩa là nàng không thể tìm đến hắn a!

Từng đã ở rất xa xem qua một lần, nàng cùng Đỗ Nhã giống như chơi thật sự vui vẻ.

Các nàng quan hệ hòa hợp, hắn là hắn là may mắn, nhưng là nhìn đến hình ảnh kia, hắn không thể không thừa nhận trong lòng mình có cảm giác thật khó chịu, khó chịu đến rất muốn đem nàng vĩnh viễn ôm ở trong lòng để mình lúc nào cũng nhìn thấy nàng.

Thở dài một chút, Đỗ Hành thu hồi tinh thần, nhìn mấy chục quyển danh mục quà tặng trước mặt.

Thanh danh quá lớn thật là ràng buộc, từ khi tin tức hắn muốn thành thân truyền ra ngoài, đồ đặc giao tế lập tức thường xuyên được đưa tới rất nhiều, mà nàng lại không có thân nhân gì, bản thân mẫu thân hắn thân thể cũng nhu nhược, mọi chuyện chỉ có thể hắn một người xử lý.

Nguyên bản là thành thạo, nhưng là hắn lại cảm thấy mỗi một, rất muốn nhìn thấy Đề Đề a~!

Nhẫn nại, hắn cầm một quyển lên xem xét, thuận miệng hỏi quản gia “Đề Đề gần đây vội cái gì?”

Tuy rằng nàng không đến nhìn xem hắn, bất quá ngẫu nhiên nhưng thật ra sẽ chạy tới hỏi hắn một ít phương thuốc làm đẹp. Hắn chỉ cho là nàng sắp đến ngày hôn sự, nên muốn làm đẹp, cũng liền toàn bộ nói cho nàng.

Quản gia cười khan vài tiếng không trả lời. Hắn không dám nói cho công tử, Mạc Đề Đề gần nhất một mình cùng tiểu thư mở một cái xưởng, gọi là gì Mạc Đề Đề tịnh lệ thanh xuân mỹ dung quán.

Không sai biệt lắm toàn bộ các phu nhân, tiểu thư trên dưới trấn Hạ Sa uống trà giảm béo gì đó, nếu chỉ là một mình Mạc Đề Đề thì tốt rồi, hắn ước gì nói cho công tử nàng có bao nhiêu không an phận ra sao, nhưng là vấn đề này còn liên lụy đến tiểu thư, thậm chí gần nhất lão phu nhân giống như cũng có chút tò mò đến cái quán kia.

Đỗ Hành động tác chậm lại, ánh mắt không chút để ý nhìn danh mục quà tặng trong chốc lát, sau đó hỏi: “Có phải người đi xem sao?”

Quản gia chân chờ, cẩn thận hỏi: “Cần phải đi sao?”

“Người nói đi?” Ánh mắt hắn ảm đạm “Ta chẳng lẽ không nhắc người sao? Tuy rằng người là quản gia, nhưng là việc của Đỗ gia người chỉ cần coi chừng Đề Đề là được.”

Hắn cho tới bây giờ sẽ không nghĩ thừa nhận Mạc Đề Đề, nữ nhân này là chủ mẫu của hắn a!

Quản gia chần chờ một chút, sau đó bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất. “Công tử, trước không nói Mạc cô nương hay không xứng đôi với ngài, hãy nói về tính cách của nàng, làm chủ mẫu Đỗ gia có phải hay không rất không thích hợp?”

Đỗ Hành lặng yên. Lời nói của Đỗ Nhã vài ngày trước lại vang lên trong tai hắn, Đề Đề là tự ti, điểm ấy trong lòng hắn biết; rất nhiều người không chịu tiếp nhận nàng, hắn cũng biết, thời điểm lúc trước đem Đỗ gia cùng y quán Thần Nông đưa cho nàng, liền đưa tới nhiều bất mãn, bất quá bởi vì nàng thủy chung không được thực quyền, cho nên bọn hạ nhân oán giận cũng không nhiều. Nhưng là từ khi hắn tuyên bố nàng sẽ là thê tử của hắn, rất nhiều người không liên quan đều bắt đầu tới khuyên hắn.

Trước mặt của hắn còn như thế, huống chi đối với bản thân nàng!

Đỗ Nhã có lẽ đã nói đúng, Đề Đề kỳ thực ở dưới sự bảo vệ của hắn căn bản không vui, cho dù hắn cam đoan cuộc sống tốt đẹp cho nàng, nhưng là hắn cũng đồng thời khiến nàng lâm vào trong trầm thấp tự ti, phảng phất như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng, nhất định chỉ có thể đứng chân ở trong lồng, hốt cho chủ nhân nghe.

Nhưng là hắn không có biện pháp thay đổi, cho dù rõ ràng biết nàng tự ti, hắn cũng không thích nàng đi tiếp xúc với người ngoài, càng không thích nàng nói về chuyện nữ bá chủ buôn bán gì đó. Hắn biết Đề Đề không giống như những nữ nhân của thời đại này, nàng có ý nghĩ của mình, mà trong tương lai là có thể ly hôn, thậm chí tái giá vài lần đều không sao cả, sở dĩ hắn không thể thừa nhận có một ngày nàng sẽ rời đi hắn, nhất là nơi này có nhiều nam nhân như vậy, mà nàng cũng là Mạc Đề Đề duy nhất.

Nhưng là hắn hiện tại không có tâm lực lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, trước không nói hôn lễ đang ở trong giai đoạn chuẩn bị, gần nhất bốn phía nổi lên ôn dịch cũng làm cho y quán càng thêm bận rộn.

“Vô luận như thế nào, nếu Đề Đề có sơ xuất gì, người có biết ta sẽ làm như thế nào.”

Quản gia lặng yên một lát, cuối cùng không tình nguyện trả lời, “Đã biết.”

Đỗ Hành quay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Rất nhanh, chờ sau khi bọn hắn thành thân, hắn sẽ chậm rãi cởi bỏ tự ti khúc mắc của nàng.

Nàng muốn tự do, có thể, bất quá nàng tự do phải bao gồm cùng hắn, mà ở thời điểm nàng còn chưa thuộc về hắn, hắn không nghĩ đi mạo hiểm.

Trước đó, bất luận cái gì nghĩ đem nàng kéo cách xa hắn, hắn đều sẽ không bỏ qua, cho dù là chính nàng.

Mạc Đề Đề tịnh lệ thanh xuân mỹ dung quán, cái tên cỡ nào êm tai a~!

Mạc Đề Đề nhìn bằng hiệu say mê không thôi.

Sản nghiệp của nàng a~, so với y quán Thần Nông càng làm cho nàng có cảm giác thành tựu, mỹ dung quán nhưng là nàng một tay làm lên, mỗi một cá nhân đều vây chuyển quanh nàng, ha ha! Nàng Mạc Đề Đề cả đời ngu ngốc, rốt cục trở thành quản lý... Ân, chủ quán

“Mạc cô nương, Tần phu nhân hỏi ngài trà giảm béo có thể hay không uống nhiều một chút, nàng uống đã ba ngày còn không có gầy đi được một chút nào?”

“...” người già của cổ đại tưởng rằng nàng bán là thân được thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt) của thần tiên a~, ăn nhiều hiệu quả tốt, nếu thật sự có đồ tốt như vậy, chính nàng còn để đến bây giờ!

“Mạc cô nương, Lâm tiểu thư hỏi có hay không làm được nhỏ đi một chút mới cho vừa vào miệng?”

“...” lại còn rắc rối về việc uống được, trực tiếp uống luôn không phải tốt hơn sao?

“Mạc cô nương...”

“Lại có người nào gây rối a~!”

Mạc Đề Đề phát điên quay người lại, vừa quay lại liền nhìn thấy Đỗ lão phu nhân cư nhiên đứng ở trước mặt nàng.

Nhìn thấy Mạc Đề Đề, Đỗ lão phu nhân có chút co quắp, bất quá nàng vẫn là mang theo một phần tươi cười thẹn thùng .

“Có... Có được dưỡng nhan phòng nhàn không?”

Mùa xuân! Thiên đường! Nàng chỉ cảm thấy như đang ở trên thiên đường, xung quanh vang lên khúc nhạc mừng hôn lễ, nơi nơi đều là cảnh xuân xán lạn.

Đỗ Hành a~ Đỗ Hành, nàng rất cực vì tình yêu của hai người từng bước vượt qua mọi rào chắn, hiện mẹ chồng trong tương lai nhất định đối với nàng có vài phần kính trọng, mà nàng cũng sẽ lấy hòa thuận bài xích quan hệ, khiến mẹ chồng vui vẻ cười rơi hàm. =)))

Nữ nhân quả nhiên vẫn là cần phải tự lập, chỉ có không ngừng vươn lên, tài năng sáng tạo ra tương lai tốt đẹp thuộc về bản thân mình.

Mạc Đề Đề hai tay chấp trước ngực say mê không thôi, chờ thời điểm hoàn hồn phát giác tất cả mọi người đang đại ra nhìn nàng. Nàng vội vã ôm ấp trà vào trong ngực, sau đó đối với Đỗ lão phu nhân dùng tươi cười nịnh nọt nhất trả lời, “Có, chỉ cần ngài cần, quán của ta đều có thể giúp ngài hoàn thành.”

Hơn nữa có thể miễn phí toàn bộ nga! Tuy rằng nàng tri thức làm đẹp chính là gà mờ, bất quá ở cổ đại xem như không sai, xem công trạng không ngừng phát triển của mỹ dung quán là sẽ biết.

“Người mau tới mang mẹ chồng ... Mang Đỗ lão phu nhân đi chăm sóc nhan sắc.”

Đỗ lão phu nhân chần chờ một chút, sau đó bất an nhìn về phía Mạc Đề Đề.

“Việc ta tới đây, người không cần nói cho Hành nhi biết.”

Nói như vậy, các nàng còn có cùng giữ một bí mật? ! Nàng vui vẻ đi lên bắt lấy tay của Đỗ lão phu nhân.

“Kia đương nhiên, chúng ta kết hợp kết thành chiến tuyến đối kháng, cùng nhau kháng địch!” Thực xin lỗi Đỗ Hành, trước mắt là mẹ chồng tương đối trọng yếu, chỉ cần có thể được nàng trợ giúp, nói vậy ít nhất ở Đỗ gia liền không ai cho rằng nàng không xứng với hắn !

Đỗ lão phu nhân đối mặt với nhiệt tình của Mạc Đề Đề, hiển nhiên có chút choáng váng, hơn nữa đối với cách dùng từ của nàng lại càng thêm mờ mịt, chỉ có thể bị động gật đầu.

Bọn hạ nhân mang Đỗ lão phu nhân đi xuống chăm sóc, chờ các nàng vừa biến mất ở trước mặt của mình, Mạc Đề Đề lập tức hưng phấn nắm tay kêu to “Yeah! Yeah!”

Nàng quả thực là một thiên tài!

Vận chuyển buôn bán đã vào quỹ đạo, lợi nhuận càng là cuộn cuộn mà đến, nếu nàng đem điểm này mở rộng toàn bộ Lạc Nhật quốc, sau đó mở rộng đến hai nước khác, sau đó là toàn bộ đại lục, sau đó là toàn bộ địa cầu, sau đó là... Quên đi, trước đi nói tin tức tốt này cho Đỗ Hành biết, mộng tưởng hảo huyền về sau sẽ lại nghĩ tiếp.

Nghĩ đến đây, sau khi nàng nhắc nhở đầy tớ hầu hạ tốt Đỗ lão phu nhân, cũng vui vẻ đi đến y quán tìm Đỗ Hành.

“Nàng nói là nàng mở một mỹ dung quán” Đỗ Hành sắc mặt khó coi, hắn bình tĩnh nhìn Mạc Đề Đề “Nàng muốn cho ta cao hứng sao?”

“Đương nhiên rồi! Lão bà của chàng có phải hay không rất lợi hại? Sắp trở thành nữ bá chủ thương nghiệp a~!”

Nàng nước miếng văng khắp nơi bắt đầu lại nói về kế hoạch lớn của mình.

“... tuy nhiên a~, chỉ cần chàng và ta cộng đồng liên thủ, sáng tạo ra một mỹ dung quán của thế kỷ hai mươi mốt ở thời cổ đại này, không có gì là không thể được.”

Đỗ Hành mặt lạnh lùng âm trầm, tuy rằng nhìn không ra cảm xúc của hắn, bất quá có thể biết được hắn tuyệt đối là không vui vẻ.

“Ta đã nói với nàng chỉ cần chờ gả cho ta là tốt rồi.” Ở thời điểm hấn nỗ lực tận dụng thời gian chuẩn bị hôn lễ, nguyên lai nàng luôn luôn vội vàng là vì chuyện này.

U ám nháy mắt tràn ngập, nhưng là Mạc Đề Đề không có nhận thấy được, chỉ lo mở to hai mắt. “Ta biết a~, ta sẽ gả cho chàng, nhưng là nữ nhân không ngừng muốn vươn lên a, tương lai ly hôn cũng mới có thể bảo đảm.”

Đỗ Hành ánh mắt nháy mắt mở so với nàng còn lớn hơn. “Nàng nói cái gì?” Cái gì ly hôn? Nàng nỗ lực muốn làm bá chủ là vì ly hôn? Mà bọn họ hiện tại thậm chí còn chưa có thành thân a~!

“Mạc Đề Đề!” thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi nhất thời vang lên, nhưng là không đợi hấn làm khó dễ, đã có hạ nhân hoang mang rối loạn chạy vội vàng vào cửa đến bẩm báo.

“Công tử, lão phu nhân té xỉu !”

“Cái gì? !”

“Cái gì? !”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Đỗ Hành nhìn Mạc Đề Đề liếc mắt một cái lập tức đi ra cửa, mà nàng cắn cắn móng tay, khắp cả người phát lạnh.

Nếu nàng không lầm, Đỗ lão phu nhân hiện tại hấn là vẫn đang ở trong mi dung quán của nàng đi! Như vậy nguyên nhân té xỉu ... Chẳng lẽ là bởi vì phương thuốc làm đẹp của nàng ? !

Mẹ của ta ơi, không phải đâu, nếu nói vậy, người của Đỗ gia sẽ giết nàng, nếu có gì xảy ra không đợi Đỗ Hành làm khó dễ, Đỗ Nhã trước hết bóp chết nàng .

Nghĩ đến đây, nàng vội vã đuổi theo.

“Đợi ta với a~!” Hy vọng Đỗ lão phu nhân không có việc gì mới tốt.

Đỗ lão phu nhân nghe nói là trúng độc, nhưng là đây là lý do duy nhất mà người cổ đại nghĩ đến.

“Đồ ăn mẫn cảm dẫn đến phát bệnh tim.”

Đỗ Hành đóng cửa phòng lại, Mạc Đề Đề cùng Đỗ Nhã đang đứng ngoài cửa nôn nóng, sắc mặt của nàng thật không tốt, nghe Đỗ Hành nói, nàng càng là hối hận không thôi.

“Nhất định là do trà giữ gìn sắc đẹp, bất quá hiện tại ta đã cho người uống thuốc rồi, qua vài ngày liền không có việc gì.”

Mạc Đề Đề nhẹ nhàng thở ra, nhưng là tiếp theo Đỗ Hành liếc nhanh nhìn nàng một cái, sau đó đem ánh mắt đặt ở trên một mặt kính ngọc của Đỗ Nhã.

“Ta sợ sẽ có di chứng, cho nên hiện tại không thể yên lòng được.”

“Nhưng là nương không phải...”

Đỗ Nhã hơi giật mình nhìn ca ca của mình. Nàng nghe nói là nương vùng trộm chạy tới quán mi dung, sau đó thời điểm về nhà khó thở, có chút choáng váng đầu mà thôi, ca ca vì sao muốn nói nghiêm trọng như vậy ?

Đáp án chỉ có một, hấn muốn bản thân Mạc Đề Đề buông tha cho những chuyện hấn không thích nàng làm.

Hấn ánh mắt bình tĩnh nhìn muội muội, người hiểu hấn nhất, hấn bình tĩnh thường càng có uy lực làm người kinh sợ. Nếu đổi lại là bình thường, nàng nhất định không hề hai lời trợ giúp ca ca mình, nhưng là lúc này đây nàng bỗng nhiên phát giác ca ca mà mình luôn luôn coi là thần tượng, kỳ thực bất quá cũng chỉ là như những người bình thường khác, hơn nữa lại là người ích kỷ.

Này hết thấy Mạc Đề Đề nhưng không có phát giác, chính là hối hận giật giật tóc của mình.

Trà giảm béo này, là nàng ở năm 2006 có nhìn thấy, nàng cũng uống rất nhiều, nhưng là vì sao đến cổ đại lại đổi dạng ?

Mặc kệ thế nào, hiện tại Đỗ Hành nhất định bắt đầu chán ghét nàng? ! Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu đáng thương hể hể nhìn hắn.“Đỗ Hành ...” Ngàn vạn đừng chán ghét nàng a~!

Đỗ Hành thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía muội muội, ngược lại nhìn Mạc Đề Đề.

“Nàng đi nghỉ ngơi đi, nơi này đã có ta xử lý.”

“Nhưng là...” thái độ ôn hòa này của hắn, rốt cuộc là hắn đang tính cái gì? Nàng có chút sợ, liền bước lên phía trước ôm lấy cánh tay hắn. “Chàng có phải hay không đang giận ta? Thực xin lỗi ! Ta không ra mặt dung quán, ta không mở quán nữa, ta về sau sẽ rất ngoan .”

Đỗ Hành không có đẩy ra nàng, nhưng là cũng không có nhiệt tình đáp lại, hắn chính là không nhanh không chậm viết phương thuốc, nhắc nhở hạ nhân nấu thuốc.

Đạt được mục đích cũng không thể biểu hiện ra một chút cảm xúc, đây là tâm cơ của Đỗ Hành.

Trong lúc nhất thời, Đỗ Nhã mắt lạnh nhìn Mạc Đề Đề giống như một con chó nhỏ bị thất sủng bám chặt lấy ca ca, bỗng nhiên không biết bản thân mình rốt cuộc là đang giúp nàng, hay là đang hại nàng?

Mạc Đề Đề chưa từ bỏ ý định tiếp tục bám chặt lấy Đỗ Hành, cuối cùng không có mưu kế nào thích hợp để có thể thi hành, nên đành chịu bó tay, quay đầu nghĩ cầu xin Đỗ Nhã trợ giúp, lại thấy nàng một mặt lạnh lùng như băng sương đang nhìn mình, trong lòng nhất thời cũng khiếp đảm dấy lên. Nàng thế nào quên Đỗ lão phu nhân cũng là mẫu thân của Đỗ Nhã? Nhất thời mặt buồn bã.

“Đỗ Nhã...”

Đỗ Nhã không có nhìn nàng, chính là lạnh lùng nhìn ca ca, bỗng nhiên thò tay túm cổ áo Mạc Đề Đề kéo đi ra bên ngoài. Mạc Đề Đề chính một mặt mờ mịt, Đỗ Hành đã ra tay ngăn nàng lại.

“Đi đâu?”

Đỗ Nhã lần đầu tiên không chút nào thoái nhượng, cùng ca ca so chiêu.

“Ca ca, muội cảm thấy huynh rất ti bỉ, Đề Đề không phải là con chó nhỏ!”

Nha? Vì sao hai bên đồng thời đều đặt vấn đề vào nàng, chẳng lẽ hai người bọn họ tranh nhau muốn xử phạt nàng? Nàng không hiểu ra sao xem hai người bọn họ đem nàng làm giống như bao cát tranh nhau kéo.

Nhưng là nàng không có cơ hội mở miệng, bởi vì huynh muội bọn họ một bên đánh, miệng cũng không nhàn rỗi.

“Người sau lưng cùng Đề Đề hồ nháo có phải là muội?” Đỗ Hành hừ lạnh.

“Đúng! Là muội thì sao? Nàng là nữ nhân cả đời sẽ chung sống cùng huynh, huynh tính toán luôn luôn đối đãi với nàng như vậy sao?!”

Hắn chấn động, đột nhiên dừng tay lại.

Đỗ Nhã cũng dừng công kích, nhưng là tay bọn hắn nắm giữ Mạc Đề Đề đều không có nói ra.

“Muội nghĩ người tốt nhất huynh nên cẩn thận suy nghĩ kỹ, nếu không sau khi thành thân rồi cũng sẽ không có hạnh phúc .”

Đỗ Hành mặt âm trầm không nói gì, nhưng là Mạc Đề Đề bị kéo đau. lại nhin không được rống lên.

“Buông tay a!”

Hai huynh muội đồng thời buông tay, sau đó thật sâu nhìn đối phương.

“Ca ca, chuyện hôm nay muội tạm thời sẽ không nói ra ngoài, nhưng là muội hy vọng huynh đối với Đề Đề công bằng một chút.”

Nói xong, Đỗ Nhã xoay người rời đi, chỉ để lại Mạc Đề Đề mờ mịt.

“Đỗ Nhã đang nói cái gì a?”

Mạc Đề Đề đang muốn đuổi kịp nàng, chỉ thấy Đỗ Hành lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sau đó cho quần gia làm ột cái ánh mắt.

Quần gia lập tức ngăn lại nàng.“Mạc cô nương, thỉnh đi nghỉ ngơi đi, vài ngày nữa chính là đến ngày thành hôn rồi.”

Thành hôn cái gì, huynh muội bọn họ có hành động kỳ lạ như vậy nhất định có điều gì đó đang che giấu, nàng mắt thấy Đỗ Nhã đi xa, lại muốn tiếp tục quần quít lấy Đỗ Hành, lại nhìn hắn cũng xoay người rời đi.

“Đỗ Hành, chàng nói rõ ràng a~, hai huynh muội chàng đang nói cái gì?” Nàng vừa nói một bên đuổi theo hắn, nhưng là mới đi vài bước, đã bị hắn xoay người lại ngăn cản. Dưới ánh trăng, trên mặt của hắn có vẻ tái nhợt lạnh lùng dị thường, còn mang theo điên cuồng không hiểu.

Hắn nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên mở miệng “Có lẽ ta thật sự nên bình tĩnh một chút.”

Sau đó không đợi nàng từ trong lăng ngốc hoàn hồn, trực tiếp gọi quần gia đang ở xa xa xem diễn “Đưa nàng trở về.” Nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

9. Chương 9

Mạc Đề Đề một phen nước mũi một phen nước mắt đối với Đỗ Nhã khóc lóc kể lể.

“Ba ngày, ca ca muội một lần cũng chưa đến xem ta, muội nói hắn có phải hay không thật quá mức?”

Nghe quần gia nói Đỗ Hành luôn ở bên ngoài đợi cho đến đêm khuya mới hồi phủ, mà khi quay trở lại cũng không đến tìm nàng.

Đỗ Nhã vụng trộm ngáp một cái “Muội biết, tỷ cũng rời nhà trốn đi ba ngày.”

Ngày đó Đỗ Hành liền hạ quyết tâm không đến nhìn nàng nữa, nàng một bụng đầy ủy khuất, tự nhiên phải đi tìm Đỗ Nhã thương lượng.

Vừa nghe được Đỗ Nhã nói lên quyết định của Đỗ Hành, nàng bắt Đỗ Nhã lập tức đem nàng đến biệt viện ngoài trấn Hạ Sa, nói muốn Đỗ Hành tự mình tới đón. Nhưng là theo ngày hôm sau đến nơi này, nàng liền bắt đầu ngồi ở cửa chờ Đỗ Hành tới đón nàng, người đợi thì không thấy đến, lại đến là một tên đầu bếp.

“Công tử nói, Mạc cô nương khả năng ăn không quen đồ ăn ở nơi này, cho nên muốn tiểu nhân trước tới để hầu hạ.”

Ngụ ý, muốn nàng an tâm rời nhà trốn đi! Ngược lại thật sự là làm cho nàng ghen tức chết mà!

Muội nói xem ca ca của muội có phải hay không một kẻ phụ lòng hán (*), bội tình bạc nghĩa!” Mạc Đề Đề cầm giận bất bình đập mạnh xuống bàn

(*Phụ lòng hán: dùng để chỉ những kẻ bội tín bội nghĩa)

“Đợi chút, muội thế nào nghe nói gây sóng gió chính là tỷ?” Cho dù đang tức giận ca ca, nàng cũng không quên vì ca ca của mình sửa lại án xử sai.

“...” Mạc Đề Đề ghen lời sau hồi hận không thôi “Căn bản không loạn cũng thành loạn rồi, sớm biết như thế này thì đã không nên tạo ra không khí này, trực tiếp liền bắt đầu làm!”

Cái này đổi thành Đỗ Nhã không còn gì để nói nữa. Nữ nhân thật đáng sợ !

Giờ phút này đã là chạng vạng, vị trí các nàng đứng chính là trước cửa sổ trên tiểu lầu trong biệt viện của Đỗ Nhã, nơi có thể nhìn thấy toàn bộ ngã tư đường, mà mấy ngày qua Mạc Đề Đề luôn luôn lôi kéo Đỗ Nhã ở vị trí này chờ Đỗ Hành.

“Vì sao còn chưa tới?” Nàng gần như muốn từ trên lầu nhảy xuống .

Đỗ Nhã cố gắng giữ chặt nàng “Đừng như vậy, tỷ có xảy ra sơ xuất gì, muội biết ăn nói thế nào với ca ca... A! Kia không phải ca ca sao?”

Giữa phố dài phồn hoa, chậm rãi xuất hiện hai con ngựa, trên lưng ngựa ngồi là một nam một nữ, hai người đều loá mắt như mộng như ảo, cho dù ánh đèn đường chói mắt vẫn che dấu không được vẻ tao nhã của hai người bọn họ.

Đó là Đỗ Hành cùng một nữ nhân xa lạ, mà bọn họ có vẻ như cũng thấy được các nàng, Đỗ Hành ánh mắt chặt chẽ nhìn Mạc Đề Đề đang một mặt khiếp sợ, ở nàng gần như tưởng rằng thời điểm hắn sẽ đến mang nàng đi, nữ nhân bên cạnh hắn lại ghé vào bên tai hắn nói cái gì đó.

Hắn đem mặt hơi hơi ra xa một chút, tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng là lại quay đầu mỉm cười gật đầu.

Tiếp theo hai người cũng không quay đầu lại, cùng phóng ngựa rời đi.

“Ta muốn giết nàng! Ta nhất định phải giết nàng!” Mạc Đề Đề kêu gào, suy nghĩ theo trên lầu nhảy xuống đuổi giết tình địch.

Đỗ Nhã nỗ lực giữ chặt nàng, một thanh âm theo sau lưng truyền đến.

“Kêu nàng nhảy đi, nhảy về sau vừa vặn làm cho công tử cười vị tiểu thư kia.”

Tin đồn Mạc Đề Đề cùng Đỗ Hành giận dữ với một tốc độ huyền diệu truyền khắp toàn bộ Lạc Nhật quốc, trong lúc nhất thời vô số thiên kim tiểu thư đều chen chúc đến bên cạnh Đỗ Hành, nếu như trước đây, hắn tự có biện pháp đem các nàng toàn bộ đuổi đi, nhưng là gần nhất hắn thật không có tinh thần, phảng phất chuyện gì đều không dậy nổi hứng thú, trừ bỏ hôn lễ của hắn cùng Mạc Đề Đề.

Nghe được thanh âm, Mạc Đề Đề kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy quần gia không biết từ bao giờ đã đứng ở sau lưng các nàng.

“Vị tiểu thư kia là thiên kim của phủ Thừa tướng, ngực lớn mông tròn trịa, nhất định thật có thể sinh con tốt, hơn nữa sinh ra chắc chắn đều là tiểu hài tử cũng rất xinh đẹp.”

“Đều là giả, bộ dáng của nàng nhất định là phẫu thuật chỉnh hình, phẫu thuật chỉnh hình các người có biết hay không? Chính là mông ở bên trong bơm thêm chút mỡ heo, ngực ở bên trong độn thêm bao cát, trên mặt chắc chắn được chỉnh sửa bởi dao kéo, nàng vốn nhất định phi thường xấu!” Mạc Đề Đề đáng thương đã tức giận đến nói năng không kiềm chế được, “Đừng nhìn nàng hiện tại đẹp mắt, sinh hạ tiểu hài tử nhất định thật xấu!”

Tuy rằng không hiểu nàng nói là có ý tứ gì, nhưng là quần gia vẫn là lạnh lạnh trả lời “Mặc kệ vị tiểu thư có phải hay không thoát nhìn thật tốt, dù sao công tử với người sinh tiểu hài tử cũng sẽ không thể đẹp mắt, nếu rất khó coi, còn không bằng tìm nữ nhân tốt khác.”

“Người...” Nàng tức giận đến oa oa kêu “Muốn nhìn thật tốt là được chứ gì, chờ ta lại xuyên qua thời không trở về, phẫu thuật chỉnh hình thành Marilyn Monroe trở về!” (*Marilyn Monroe : là một diễn viên, biểu tượng sex, và hình tượng pop nổi tiếng của thế kỷ 20)

Nói xong như một cơn gió xoáy lao xuống lầu, không kịp cho người của Đỗ phủ kịp kêu một tiếng ngăn cản.

Lưu lại quần gia cùng Đỗ Nhã hai mặt nhìn nhau.

“Được người yêu mãnh liệt như vậy thật sự có lộc sao?” Có lộc như vậy sao?

Đỗ Hành ở trên lầu uống rượu.

Đề Đề ở chỗ của Đỗ Nhã đã ba ngày rồi. Nhưng hắn không có dũng khí đi đối mặt với nàng.

Chuyện mẫu thân té xỉu hắn có lẽ có thể đã lừa gạt Đề Đề đơn thuần, nhưng không thể lừa được muội muội. Mẫu thân căn bản là không phải bởi vì trà mỹ dung của Đề Đề mà té xỉu, thân thể của người đã luôn luôn không tốt, thường xuyên sẽ xuất hiện trạng thái hôn mê tạm thời, loại bệnh này trị không hết cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn nguyên bản không muốn làm như vậy, nhưng là Đề Đề nhiều ngày không thấy bóng dáng, hắn làm sao có thể ngồi yên không chú ý đến nàng, kỳ thực ở thời điểm Đề Đề nói với hắn, hắn đã sớm theo dõi nàng vài lần.

Đề Đề ở trong cái quán nhỏ nhỏ kia thật sự rất vui vẻ, so ở bên cạnh hắn còn vui vẻ hơn, tất cả mọi người kính nể nhìn nàng, mà nàng cũng có cảm giác hưởng thụ, nhưng là hắn không thích.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó sẽ có người phát hiện nàng tốt, thậm chí có rất nhiều người không có hảo ý cũng sẽ dần dần phát hiện ra giá trị của nàng, khi đó Đề Đề có lẽ sẽ không còn là của hắn, hắn cũng chưa từng quên Đề Đề đã nói muốn có hậu cung mỹ nam.

Ghen tị, vì Đề Đề mà hắn có rất nhiều cảm xúc, cũng khiến hắn bắt đầu nhịn không được dùng mọi thủ đoạn, muốn nàng cam tâm tình nguyện chỉ được ở bên cạnh hắn.

Ca ca, nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó huynh sẽ hủy đi Đề Đề.

Đỗ Nhã nói không sai, hắn đã khổng chế không được lòng của mình, có lẽ tạm thời tách ra là chuyện tốt, nếu hắn đối với nàng ham muốn chiếm hữu có thể bình tĩnh một chút, như vậy đối với nàng thương tổn sẽ giảm đi a~!

Lại là một ly rượu, gió mạnh thổi vào trong tiểu lâu. Khuyên tai hoa hồng trong lòng bàn tay hắn lóe ra, phảng phất lại nhớ tới thiếu niên trên núi, không biết nên như thế nào đối mặt với tiên nữ hắn đã chờ đợi nhiều năm, chỉ có thể ngốc trốn đi, mà giờ phút này Đỗ Nhã có phải hay không đã nói cho Đề Đề những việc hắn đã làm?

Có lẽ ngay từ đầu hắn chính là sai, nếu hắn lòng dạ có thể rộng rãi hơn một chút, sẽ không nên đem nàng như một chú chim nhỏ nhốt trong lồng ở bên cạnh hắn, không cho bất luận kẻ nào được tiếp cận .

Đang ở trong trầm tư, bỗng nhiên cảm thấy xa xa có tiếng bước chân tới gần, hắn dừng một chút đi ra tiểu lâu.

Ánh trăng như nước soi xuống tiểu viện trong vườn, cũng không thấy bất kỳ bóng của người nào.

Hắn lặng yên một lát, sau đó đi ra cửa tiểu viện.

“Đi ra đây!”

Nữ nhân ngồi ngoài cửa đúng là Mạc Đề Đề.

Nàng cúi đầu ngồi trên mặt đất, nghe được thanh âm tức giận của hắn, liền thay đổi một cái góc độ ngồi.

Hắn thở dài một hơi “Không phải nói nàng không cần tới sao?”

Trước khi điều chỉnh tốt tâm tình của bản thân, đành phải ủy khuất nàng .

Đưa lưng về phía hắn, nàng mang theo tiếng khóc nức nở lên án, “Chàng là người thay lòng đổi dạ, giấu ta cùng nữ nhân khác đi dạo phố!”

Tay hắn nắm chặt lại thả lỏng ra.

“Đó là đối tác làm ăn, nàng sẽ không bởi vì màn vừa rồi, hiểu lầm ta cùng Đường tiểu thư có bất cứ quan hệ gì đó chứ?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Nàng đã quên trong tiểu thuyết, khi nữ nhân vật chính gặp phải loại trường hợp này, bình thường đều là hiểu lầm sao?”

“...” Tìm một nam nhân hiểu biết tiểu thuyết như vậy ngược lại thật sự là ngĩ nháo đều nháo không được. Mạc Đề Đề quay đầu lại, trên mặt quả nhiên một giọt nước mắt cũng chưa có.

Nhưng là nàng không chú ý tới Đỗ Hành nhẹ nhàng cười khổ một chút.

“Trở về đi.” Nàng hiện tại đến, khiến hắn lại có một loại xúc động ngĩ đem nàng buộc chặt vào mình, không cho phép nàng được rời đi.

Nàng không cam lòng kêu la “Chàng làm chi phải muốn ta cách chàng rất xa? Đỗ Hành, chàng không cần giống cái hũ nút tối om không đáy, cái gì cũng không thể hiện ra bên ngoài có được không?”

Hắn há miệng thở dốc muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không có mở miệng, ngược lại lạnh lùng ương ngạnh xoay người.

“Ta trong chốc lát đi sai phái nàng đưa người trở về, nàng đừng đi lung tung.”

Nàng muốn điên rồi, hẳn rồi cuộc muốn thế nào? Nếu là vì Đỗ lão phu nhân sao, cùng lắm thì nàng dập đầu tạ tội là được, làm cái gì hai huynh muội bọn họ giống như có âm mưu ngầm đùa giỡn nàng. Mạc Đề Đề oán hận nhìn hắn, bỗng nhiên xoay người liền hướng đi ra phía ngoài.

“Quên đi, cùng với nhìn chàng nơi này áp a áp ứng, còn không bằng ta quay lại thế giới năm 2006, tùy tiện đi tìm một nam nhân để gả cho hắn, ít nhất có thể ở bên trong coke tắm rửa, ở trong hamburger ngủ, ở...”

Lời của nàng bị một cái gắt gao ôm ấp làm cho ngừng, Đỗ Hành trên mặt có nét điên cuồng bị phóng thích, hắn nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố “Ta sẽ không cho nàng trở về!”

Đợi mười bốn năm, vẹn vẹn mười bốn năm, hắn không nghĩ lại sẽ phải chờ đợi thêm bảy năm nữa.

Muốn nàng ký khế ước bán mình, tịch thu ba lô của nàng, thậm chí đem toàn bộ Đỗ gia đưa cho nàng, còn nỗ lực giấu diếm thân phận của nàng, toàn bộ hết thảy đều là vì ngăn cản nàng trở về, hắn muốn chém đứt hết thảy khả năng nàng trở về.

“Chàng buông ra, ta muốn đi lấy chiếc máy kêu cứu của ta!”

“Cái kia sớm đã bị nát!”

Mạc Đề Đề ngơ ngác nhìn hắn. “Cái gì nát?”

“Máy kêu cứu của nàng.” Từ lúc trước tiên hắn đã bóp nát nó

“Ta ... máy kêu cứu của ta?” là hy vọng duy nhất của nàng, trời ạ! Thời điểm khi nào nàng muốn quay trở về cần phải dùng đến nó a~, chẳng lẽ nàng liền như vậy xong rồi? Cho dù hắn bỏ nàng, nàng cũng phải ở lại này niên đại đáng chết này, sau đó biến thành nữ nhân vật chính đau khổ vì tình?

Nghĩ đến đây nàng bắt đầu nổi trận lôi đình.

“Nga – ta biết chúng ta vì sao lại luôn cãi nhau! Trong tiểu thuyết xuyên qua thời không, nữ nhân vật chính cuối cùng nhất định phải trở về hiện đại nhắc nhở hậu sự, chàng đem còi kêu cứu của ta bóp nát, sở dĩ như thế nên giữa chúng ta mới nhiều nhấp nhô như vậy!”

Đỗ Hành ngơ ngác nhìn biểu tình thay đổi liên tục của nàng, như là thật không thể lý giải nổi nàng, hắn dường như thở dài. Xem ra Đỗ Nhã cái gì cũng chưa nói.

“Nương không phải bởi nàng mới sinh bệnh.” Vẫn là nói rõ ràng đi, đỡ phải để cho nàng nghĩ vớ nghĩ vẩn.

Mạc Đề Đề không hiểu nhìn hắn.

“Phải không? Như vậy không phải là quá tốt rồi hay sao?”

Nàng không tức giận? Hắn nghĩ thật tốt lại mở miệng “Ta cố ý nói nàng có liên quan, mục đích là muốn nàng buông tha cho việc xuất đầu lộ diện làm buôn bán.”

Nàng chớp mắt, kỳ quái nhìn mặt ngưng trọng của hắn. Hắn không biết dưới ánh trăng hắn thật phá lệ đẹp mắt! Quang ảnh nhu hòa cũng khiến nàng không để ý đến hắn đang nói gì, thậm chí ngay cả ý tứ trong lời nói cũng không có tiêu hóa, bất quá này không có nghĩa là nàng tiêu hóa không xong.

Rất nhanh, Mạc Đề Đề rốt cục tỉnh ngộ lại “Nương của chàng cùng trà mi dung của ta không có quan hệ!”

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo không có quan hệ, bằng không nàng nguyên bản liền không xứng với hắn, hơn nữa thiếu chút nữa đeo phải tội danh hại chết mẹ chồng, nàng cả đời sẽ không góc đầu lên nổi.... Đợi chút, nếu cùng nàng không có quan hệ, kia là hắn vu oan cho nàng?

“Chàng muốn tìm nữ nhân khác?!” (NN: Chị gốc dễ sợ luôn — —!)

Nàng chỉ biết! Nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết nhất định phải đả bại một đám nữ nhân tư tưởng đến nam nhân vật chính, tài năng thì cuối cùng sẽ được thắng lợi, bình thường sẽ lại phát sinh những điều ngoài ý muốn, làm hại nữ nhân vật chính bị thương, thậm chí là sinh mệnh bị đe dọa, có thể trở lại tương lai, sau đó lại do một sự cố không cần thận trở về, cuối cùng tiến vào HappyEnding, mà nàng nhất định chính là thiếu quá trình như vậy, cho nên mới biến thành cục diện như lúc này.

Đỗ Hành đối mặt với nàng phản ứng đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó bật cười.

“Nàng hãy nghe ta nói...”

“Cái gì đều đừng nói nữa, ta biết, là nữ nhân chàng vụng cùng chàng cười ngửa đúng hay không? Mau gọi nàng ta ra đây, sớm giải quyết xong, chúng ta sớm thành thân!” Mạc Đề Đề che lỗ tai “Ta cái gì đều không cần nghe, chàng lừa ta tin lời chàng, để sau đó sẽ có tính toán riêng. Hiện tại ta cái gì đều không cần nghe, ta muốn đi tìm nữ nhân kia quyết đấu!”

Mạc kệt Đỗ Hành giải thích là cái gì, không ai nguyện ý nghe người trong lòng nói lý do làm thương tổn bản thân mình đi. Nàng bịt tai, lắc đầu nguây nguây làm một bộ dáng không muốn nghe, thầm nghĩ né ra hẳn.

“Chàng an tâm, dù sao việc Đỗ lão phu nhân ngắt xỉu cùng ta không có quan hệ, mĩ dung quán ta là có thể tiếp tục mở ra .. , ta hiện tại đã biết thừa chuyện này, chàng an tâm đi chuẩn bị hôn lễ, để những việc nhỏ nhặt khác cho ta xử lý.” Tỷ như vị thiên kim tiểu thư cái gì ngực lớn mông tròn trịa kia .

“Đề Đề...” Đỗ Hành thò tay nghĩ muốn kéo nàng lại để giải thích.

Không thể tưởng được hẳn mới vươn tay, ở chỗ tối lại có một người đi ra.

“Công tử – nghe nói Mạc cô nương đang tìm máy kêu cứu, có phải cái này hay không?”

Người tới giờ vật gì đó lên cao, đáng tiếc mới chạy vài bước liền đột nhiên té ngã trên đất, vật gì đó trong tay cũng đi theo bay đi ra ngoài.

Sau đó tầm mắt của Mạc Đề Đề và Đỗ Hành cùng nhau nhìn theo về phía vật đang bay trong không trung, nó ở dưới ánh trăng vẽ một đạo độ cong hoàn mĩ, sau đó vang lên một tiếng rõ to đánh trúng đầu Mạc Đề Đề, một cục u to tướng lập tức xuất hiện trên ót của nàng.

“Đề Đề? !” Đỗ Hành vươn tay ra chưa kịp ngăn lại, chỉ có thể nhìn nàng ngã trên mặt đất.

Nàng chỉ cảm thấy những ngôi sao lóe sáng trên trời đang xoay tròn trước mắt mình .

“Oa, ta giống như thấy được màu vàng của dải ngân hà nga!”

Nàng ngốc ngốc cười ngây ngô hai tiếng, không có phát giác một trận gió xoáy nhỏ bắt đầu hình thành ở quanh thân nàng.

“Đề Đề!” Đỗ Hành quá sợ hãi muốn đi tóm lấy tay nàng, nhưng là bỗng nhiên một đạo bạch quang hất tung hẳn văng ra ngoài.

Mạc Đề Đề đáng thương còn không có hiểu được đã xảy ra chuyện gì, liền đầu óc mê muội biến mất ở bên trong bạch quang cùng gió xoáy.

Ở khoảnh khắc biến mất, nàng giống như thấy Đỗ Hành luôn luôn không để lộ ra hỉ nộ, điên cuồng hướng lại đây hô to tên của nàng.

“Đề Đề – ”

Mạc Đề Đề thật hỗn loạn về tới tương lai.

Hỗn loạn nàng bị một lực lượng lớn lay động vài cái, rốt cục mở mắt ra.

“Đây là...”

Vừa mở mắt ra lại là cũng nhìn thấy nhân viên công tác đáng ghét, nàng đang nằm mơ?

“Ta vì sao sẽ trở về?” Nàng nhớ được còi kêu cứu không phải là đã bị Đỗ Hành hủy đi rồi sao ?

Nhân viên công tác ân cần tiến lên.

“Mặc tiểu thư, cô có thể hướng chúng ta miêu tả một chút, gần một năm cô ở cổ đại cuộc sống có tốt đẹp không?”

“Tốt đẹp... Tốt đẹp...” Nàng ngơ ngác lặp lại vài câu, bỗng nhiên thét chói tai “Đỗ Hành của ta đâu? Ta làm sao có thể trở về? Ta còn chưa có cùng hắc nấu cơm a, làm sao có thể trở về!” =))))))

“Chúc mừng cô, nguyên bản công ty chúng tôi đã ngừng kinh doanh, nhưng là chúng tôi ngoài ý muốn phát hiện cô mấy tháng trước phát ra tín hiệu cầu cứu, sợ dĩ nhiên đưa riêng ra cho cô một lần quay trở lại, cô có cảm thấy hài lòng không?”

Tín hiệu cầu cứu mấy tháng trước? Cục u ở trên đầu nàng, trong mắt hung quang chợt bắn.

“Đều đã qua mấy tháng, vì sao không dứt khoát xem nhẹ? !”

“Bởi vì... Cô có vẻ gặp phải công kích lớn a~.”

Nhân viên công tác cả lăm chỉ vào đầu nàng, mặt trên là cục u to tướng, biểu hiện nàng nhất định bị tập kích quá hung hăng.

“Công ty xuyên qua thời không của chúng tôi chẳng những phải phụ trách đem người đưa đến cổ đại, nhưng lại phải ở thời khắc nguy cấp đem bọn họ kéo trở về.” Tiểu thuyết đều có viết đi! Thời điểm chỉ mảnh treo chuông (ý nói thời điểm nguy hiểm đến tính mạng), là công ty xuyên qua thời không của bọn họ đại phát thần uy, lựa chọn thời cơ tốt đem mấy nữ nhân vật chính quay trở lại tương lai.

Mặc Đề Đề kéo tóc rất muốn kêu to, bên người nàng thế nào đều là một lũ điên. Theo cổ đại trở về bị đả kích đau kịch liệt, khiến nàng khí lực tăng nhiều, chẳng những dũng mãnh phi thường đẩy ra mọi người, còn chạy tới cổ máy thời gian trước mặt liều mình muốn đánh nhau để mở ra khối thủy tinh kia.

“Mặc kệ, ta phải đi về, không thì Đỗ Hành nhất định sẽ quên ta cưới người khác!”

Một đám người liều mình giữ chặt nàng “Mặc tiểu thư thỉnh nín bi thương, vật kia đã bị hỏng rồi, cô liền vĩnh viễn trở về không được nữa rồi.”

Nàng thế này mới dừng tay lại, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

“Ta mặc kệ! Dù sao trong tiểu thuyết nữ nhân vật chính đều sẽ lại trở lại cổ đại, các người nghĩ biện pháp đem ta quay trở về!”

Làm cái gì thôi, nàng cùng Đỗ Hành còn có một đồng sự tình muốn thảo luận, thời khắc mấu chốt làm sao có thể nói trở về sẽ trở lại đâu? Nghĩ đến đây nàng đi lên mãnh lực bóp chặt cổ của một người.

“Mau a~, mau a~, Đỗ Hành còn muốn cùng ta giải thích đâu!” Nàng nhớ được thời điểm nàng đang vùng vằng giữa cửa, Đỗ Hành là muốn cùng nàng nói cái gì đó.

Nhân viên công tác bị bóp chặt cổ sau khi ra sức tránh thoát, cẩn thận mở miệng “Tiểu thư, cô có tiền sao?”

“A?” Nàng thất thần.

“Xuyên qua thời không là phải trả tiền, cô có tiền trả cho chúng tôi sao?”

Đương nhiên không có! Nàng như vậy bất ngờ cũng không có phòng bị truyền thống trở về, ngay cả cơ hội cầm đồ cổ cũng đều không có, làm sao có thể có tiền.

“Xin các người, đây chính là thiếu nữ vĩ đại trong tình yêu a, các người như vậy thật giống con buôn, chẳng lẽ không sợ tiết độ sao?” Mặc Đề Đề phản ứng đầu tiên chính là ý đồ dùng thân tình yêu đến cảm động bọn họ.

“Đủ! Không có tiền hết thấy không bàn nữa!” Cái này đổi lại là nhân viên công tác phát uy “Muốn xuyên qua thời không, lấy tiền đến đây đi!”

Đỗ Hành một mình ngồi ở trên núi, nhìn tinh quang xán lạn phía trên đỉnh đầu cười khổ.

Tự cho là thông minh! Tính kế hết thấy vẫn là lưu không được nàng.

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tuy rằng vẻ mặt bầm tím cũng không quên cổ vũ hấn nỗ lực.

Từ sau ngày Mạc Đề Đề biến mất đó đã qua nửa năm, tính theo bọn họ lần đầu tiên gặp nhau bất tri bất giác đã mười lăm năm, hấn mười lăm năm liền như vậy trôi qua, nhưng là dùng mười lăm năm qua thích nữ nhân, lại ở trong nháy mắt biến mất không thấy, liền tính dùng hết toàn bộ lực lượng của hấn cũng không có khả năng tại cái thế gian này nhìn thấy nàng .

“Đỗ Hành a~ Đỗ Hành, người ngược lại thật sự là một nam nhân vô dụng.” Trừ bỏ chờ đợi, hấn còn có thể làm cái gì?

“Công tử...”

Quản gia sợ hãi đứng dưới tàng cây kêu gọi hấn.

“Công tử, ngài trở về đi, nơi này trời giá rét, hơn nữa...”

Hấn nói không được nữa, hấn biết cho dù có vô luận việc gì xảy ra cũng không khuyên nổi công tử, vì sao sẽ biến thành như vậy? Hôn lễ oanh oanh liệt liệt của Đỗ gia bị hủy bỏ, nguyên nhân cư nhiên là hấn không cẩn thận suýt đi ra ngoài một cái máy liên lạc.

Hấn hướng công tử quỳ xuống vô số lần khẩn cầu lượng thứ, nhưng là vô dụng.

Đỗ Hành vẫn là không để ý đến quản gia. Hấn không phải không biết sự áy náy của quản gia, nhưng là này hết thấy cùng hấn không quan hệ a! Đề Đề là vì hấn mới đi, nếu hấn có thể lòng dạ phóng khoáng hơn một chút, có lẽ bọn họ liền sẽ không cãi nhau. Đề Đề nhất định là giận hấn mới đi. Nàng vẫn là tiên nữ trong trí nhớ của hấn, khi thời điểm hấn nói sai, hay làm sai việc gì đó nàng sẽ trừng phạt hấn, biến mất không thấy.

“Công tử, ngài đừng như vậy, Mạc cô nương sẽ trở về .”

“Trở về?” Hấn cười khổ, “Khi nào thì trở về? Muốn ta chờ vài năm? Hay lại thêm bảy năm nữa sao?” Ngược lại thật sự là đủ, hấn đã chờ đủ!

“Ngài như vậy có phải hay không đang trừng phạt lão nô?” Quản gia bùm tiếng, quỳ gối xuống “Công tử, thỉnh tỉnh lại đi!”

Đỗ Hành cuồng loạn cười ha hả “Không, ta trừng phạt là bản thân mình.”

Vì sao lưu không được? Là hấn quá ngu ngốc sao? Hay là hấn rất tự tin? Hấn cứ nghĩ rằng nhẫn nại chờ đợi bảy năm, đem con mắt âu yếm một điểm một điểm thu vào bên trong cạm bẫy của mình, là có thể thần không biết quỷ không hay khiến nàng trở thành của hấn .

“Ta chung quy đâu không lại trời !”

Hấn nhắm mắt lại, trong lòng bàn tay kia khuyên tai hoa hồng thật sâu đâm vào da thịt hấn, hấn không cảm thấy đau đớn, bởi vì hấn biết sự đau đớn này còn muốn tiếp tục lan tràn đi xuống, thẳng đến khi Mạc Đề Đề trở về, nhưng kia lại là bảy năm nữa ư? Hay là thật lâu ...

Năm 2006

“Mặc kệ thế nào ta nhất định phải trở về!” Mạc Đề Đề sắp điên rồi “Trong tiểu thuyết nữ nhân vật chính nào cũng đều cùng nam nhân vật chính sống vui vẻ hạnh phúc đến suốt cuộc đời với nhau, ta cùng các nàng giống nhau trở lại đi qua, giống nhau cùng được một nam nhân tốt yêu, vì sao kết cục sẽ bất đồng, không có khả năng, tiểu thuyết không có khả năng có kết cục bi kịch!”

“Chê cười!” Nhân viên công tác cười nhạo liên tục “Bi kịch đương nhiên là có, bất quá là chỉ có thể viết ra kết cục tốt đẹp mà thôi, mà cô chính là nhân vật chính thất bại mà không muốn có người biết đến bi kịch kia!”

“Người...”

“Cô âm ỉ đã đủ chưa, không có tiền liền đi về đi, âm ỉ hơn 2 giờ không phiên lụy sao?”

Ở đây, nhân viên công tác đều ngồi một loạt ngủ gà ngủ gật, nhưng là nữ nhân này âm ỉ lâu như vậy cư nhiên còn không mệt, ngược lại thật sự là bội phục công phu nước miếng của nữ nhân.

Một nhân viên công tác tương đối có lương tâm nhắc nhở “Hơn nữa nếu thật sự cô còn có tiền, chúng ta cũng không thể cam đoan cô có thể hay không trở lại niên đại cô muốn.”

“Cái gì?” Mạc Đề Đề ngây người, “Nói cách khác ta nhưng có thể hay không lại trở lại thời gian ta rời đi? Như vậy khác biệt là bao lâu? Chẳng lẽ lại là bảy năm?”

Bảy năm sau Đỗ Hành nhất định đã sớm cưới vợ sinh con .

“Không có khả năng!” Nàng cự tuyệt kết quả này.

“Thế nào không có khả năng, một người nam nhân dựa vào cái gì sẽ chờ cô nhiều năm như vậy? Nghe cô nói hắn đã đợi mười bốn năm, cô còn muốn hắn lại chờ bảy năm sao? Buông tha cho đi!”

Nàng tuyệt vọng cúi đầu, khuyên tai hoa hồng trên lỗ tai bỗng nhiên có chút nóng nóng, cảm giác như là bị một bàn tay nắm giữ.

Một màn hồi tưởng lại thời gian cùng Đỗ Hành ở chung, cuối cùng nàng ngẩng đầu lên.

“Ta tin tưởng ta nhất định sẽ gặp được Đỗ Hành!”

Nàng tin tưởng bởi vì nàng xem qua hơn một ngàn bản tiểu thuyết, từng nữ tử chỉ cần khát vọng có được giấc mộng cùng tình yêu, chỉ cần kiên trì, chỉ cần có dũng khí, nhất định sẽ có được kết cục viên mãn !

“Cho dù là muốn chờ bảy năm, cho dù hắn sẽ cưới người khác, ta cũng nhất định phải đi thấy hắn!”

Nhân viên công tác nhất thời cảm động vạn phần.

“Rất hoàn mỹ, tấm chân tình của thiếu nữ cỡ nào làm cho người ta cảm động a, Mạc tiểu thư, chúng tôi sẽ làm thêm một lần duy nhất, cũng là một lần cuối cùng, đồng thời vì cô cũng là khách hàng duy nhất, nên chúng tôi sẽ cho cô vô hạn tình thân để duy trì!”

“Kia vật chất để duy trì đâu?” Nàng chờ mong hỏi, hi vọng có thể nhiều một phần được gặp lại Đỗ Hành.

“Vật chất để duy trì? Hoàn toàn không có!”

10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)

“Ca ca, tỉnh táo lại đi!”

Đỗ Nhã đau lòng nhìn Đỗ Hành cứ bất động cả ngày. Hắn lại biến trở về thành Đỗ Hành trước kia- một con người lạnh lùng, chẳng biết nói cười là gì, chỉ chuyên chú làm chuyện của mình, cái gì cũng không cho phép người khác nói, ngày thường nếu không là nghiên cứu được liệu, thì chính là đi lên ngọn núi này lặng yên cùng bày động vật.

Nhưng là lần nay, ngay cả động vật dường như cũng không thể tới gần hắn được. Hắn đã lâu chưa vuốt ve Hồ Phách mà Hoàng Diệu cũng không thu hút nổi sự chú ý của hắn nữa, chỉ có bầu trời sao... Ánh mắt tối đen của hắn thường xuyên hướng lên bầu trời sao đang trải rộng tới vô hạn trước mắt, chờ mong một người con gái từ trên trời rơi xuống.

Nhưng là đã ba tháng trôi qua, Mạc Đề Đề vẫn chưa trở về. Có lẽ, thật sự là bảy năm sau nàng mới quay lại.

“Ca ca, cho dù huynh muốn đợi Đề Đề thì cũng không thể hồn xiêu phách lạc như vậy chờ đợi bảy năm a!”
Cứ đề nén thế này, sớm hay muộn ca cũng sẽ điên mất thôi.

Đỗ Hành chậm rãi ngẩng mặt lên khỏi trang nhật ký với những nét chữ như gà bới của Mạc Đề Đề, nhìn bầu trời một chút, sau đó lại chậm rãi thở dài một hơi:

“Ta có nên đi tìm người tính xem ngày nào nàng sẽ trở về hay không đây?” Hôn lễ của bọn họ nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng trước lúc nàng trở về, nếu không tính toán tốt thì sẽ bố trí không kịp.

“Ca ca!” Đỗ Nhã đau lòng lay lay người hân: “Đề Đề sẽ trở về mà, huynh đừng như vậy!” Ca ca luôn không tin vào những chuyện thần tiên ma quỷ, sao giờ lại có ý nghĩ hoang đường như vậy chứ?

“Không, ta vẫn khỏe mạnh, cũng rất tỉnh táo. Chính là không thể chịu đựng được bản thân chỉ có thể can đảm mà ngồi chờ thế này thôi”.

Hắn bi ai nhìn cuốn nhật ký trong tay. Chữ của Mạc Đề Đề thật xấu, nhưng lại là kiểu xấu có một không hai, không một ai có thể bắt chước được. Tựa như con người nàng, không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp nhưng lại khiến hắn không thể suy nghĩ về bất cứ kẻ nào khác.

“Ta muốn đi xem bói, chỉ cần nàng có thể trở về, hoang đường một lần thì có sao?”

* _ * _ * _ *

Trong quán xem tướng số bên đường, thầy tướng số có cốt cách tiên đạo nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu muốn nhân duyên, hãy nhảy vực đi!” =))))

Đỗ Hành lặng yên nhìn hân: “Tiền bối chính là người đàn ông mặc đồ đen nhìn trộm những tiểu thuyết mà Mạc Đề Đề cho ta đúng không?”

Lại nhớ lại mười lăm năm trước, sau khi Mạc Đề Đề quăng lại cho hắn một đồng tiểu thuyết, hắn thường giấu vào trong một cái túi giấy dầu, cất ở trong núi. Nhưng là sau đó một thời gian, hắn phát hiện chỗ hắn giấu tiểu thuyết giống như có người nào đó thường hay lui tới, vì thế liền mai phục ở gần đó và thành công phát hiện một người tóc bạc, mặc đồ đen lén lút đến đó xem tiểu thuyết, vừa xem vừa ngây ngô cười. Hắn cực kỳ sợ hãi nhưng cũng không dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể thừa dịp người mặc đồ đen đó rời khỏi, nhanh chóng mang tiểu thuyết đi cất chỗ khác. Vậy mà không thể tin được, người này thế nhưng lại là thầy tướng số danh tiếng vang khắp thiên hạ. Cũng khó trách, thế nào hắn chỉ dám đến nhìn trộm chứ không lấy, chắc là sợ xấu hổ khi mang danh là kẻ trộm đây mà!

Thầy tướng số giống như chưa nghe thấy gì cả, lại tiếp tục nghiêm trọng nói: “Muốn tìm người trong lòng, hãy đi nhảy vực đi!”

Hắn cười khổ một chút: “Bởi vì trong sách bảo là: dù là nam hay nữ, cứ nhảy xuống vực thì mọi thứ đều được giải quyết hết cho dù là hiểu lầm, là trúng độc, là nợ nước thù nhà hay là bị người ta truy sát, đều có thể dùng ‘nhảy vực’ để giải quyết ư? Nhưng là trường hợp của ta lại không giống như vậy, nàng không phải là người của thời đại này”.

“Nếu muốn nhân duyên, hãy đi nhảy vực!”

“Ta cũng rất muốn nhảy, nàng cũng từng nói muốn ta vì nàng mà nhảy vực. Chẳng lẽ, đây chính là ý trời sao?”

“Nếu muốn nhân duyên, hãy nhảy vực đi!”

“Có phải mọi chuyện đều sẽ xảy ra giống như trong tiểu thuyết? Những câu chuyện đó đều có kết thúc tốt đẹp, ta và nàng cũng sẽ có kết thúc như vậy ư?”

“Nếu muốn nhân duyên...”. Thấy tướng số đang bày ra vẻ mặt bí hiểm khuyên nhủ Đỗ Hành tự sát, thì vợ của hắn đã lại tới nữa rồi.

“Trời đất ơi, Đỗ quán chủ, sao ngài lại ngồi đây nghe lão già nhà ta nói những lời nhăng cuội của kẻ điên cơ chứ?”

Vợ thầy tướng số mạnh mẽ kéo chồng đến bên cạnh, rồi lại quay ra cười nói với kẻ đang chìm đắm trong nỗi đau mất mát- Đỗ Hành: “Lão già nhà ta đã mắc bệnh điên từ lâu rồi. Vốn là bệnh tình cũng đã có chuyển biến, nhưng sau một thời gian suốt ngày chạy đi đâu đó xem mấy quyển sách vở vớ vẩn, linh tinh thì cứ hể mở miệng ra là lại ‘nhảy vực’, không thì cũng ‘tai nạn xe cộ’ hoặc ‘bệnh bạch cầu’ gì gì đó. ‘Nhảy vực’ thì ai cũng biết rồi nhưng còn ‘tai nạn xe cộ’ và ‘bệnh bạch cầu’ thì rốt cục nó là cái gì vậy?”

Là cái gì ư? Trên đời này e rằng cũng chỉ có một mình hắn biết mà thôi, người còn lại... đã không còn nữa. Hắn lại cười khổ: “Bà lão, người không cần lo lắng. Nghe người nói ta thấy được bệnh của thầy tướng số dường như cũng có chút quan hệ với tại hạ. Xin người cứ yên tâm, y quán Thần Nông chắc chắn sẽ là chỗ dựa để hai vị an hưởng lúc tuổi già”.

Đúng thật là không thể tưởng tượng được, hóa ra không chỉ có cuộc sống của một mình hắn bị Mạc Đề Đề làm cho rối tinh rối mù. Nghĩ như vậy, lòng hắn giống như đã bình tĩnh trở lại.

Đỗ Nhã nhìn hắn chậm rãi nở nụ cười. đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu ngày qua, ca ca cười mà không phải là muốn làm cho người ta rơi lệ:

“Ca ca?”

Hắn ngược lên nhìn bầu trời xanh với những đám mây trắng lững lờ trôi ở xa xa: “Ta nhớ trước đây, Đề Đề cũng đã nói là nàng cho phép ta vì nàng mà nhảy vực, bởi vì, nhảy vực sẽ không gây chết người”.

“Làm sao có thể, nhảy vực làm sao có thể không gây chết người được. Đại ca, huynh cũng bị điên rồi sao?” Ông lão vừa bị mang đi cũng nói giống thế này nha!

Hắn cười cười, người bình thường làm sao có thể hiểu được chuyện đó. Ngay cả hắn cũng vẫn hoài nghi bản thân mình có phải đang sống trong một cuốn tiểu thuyết hay không nữa.

“Ta hi vọng ta là một nhân vật trong truyện. Ít nhất bọn họ cũng có thể chung sống với người mình yêu”. Càng hi vọng có thể giống như trong truyện, ở hàng chữ cuối cùng là hình ảnh lưu trữ lại những niềm vui và hạnh phúc mãi mãi.

Đề Đề? Nàng thật sự muốn ta chờ bấy năm sao?

* * * *

Bên cạnh vách đá cao nhất núi Thiên Tính, Đỗ Hành đang miên man nhìn khoảng không xanh lam và những đám mây trắng bông trước mặt, tiếng sáo du dương hòa vào biển mây bao trùm khắp núi, phía sau là Hồ Phách- đang nằm lim dim làm bạn hắn.

Hắn đã đợi bao lâu rồi? Không nhớ rõ. Chỉ nhớ được cái cảm giác chờ đợi là thế nào đặng đặng, là thế nào lê thê. Đứng dậy nhìn xuống cái vực bên dưới, chỉ thấy được mờ mờ vài chấm xanh xanh màu lá qua làn mây mù lững thững ở lưng chừng núi.

“Đề Đề, nàng mà không trở lại nữa là ta thật sự nghĩ nhảy xuống đó!” Chỉ cần làm như thế là có thể kết thúc được nỗi thống khổ này đi.

Hồ phách cắn cắn, kéo kéo góc áo của hắn, ý bảo hắn lùi lại phía sau. Đỗ Hành nhìn nó cười cười: “Yên tâm đi, ta cũng chưa muốn chết, Đề Đề cũng không phải là không trở về mà”. Chắc là nàng sẽ trở lại thôi. Vấn đề không phải là thời gian chờ đợi mà là... nàng còn có thể trở lại đây được không?

“Ca ca, không được!”

Đỗ Nhã mới lên núi thì đã nhìn thấy ngay cảnh thân thể hắn đang khẽ lắc lư bên cạnh vách núi đen, giống như là tùy thời sẽ theo gió rơi xuống đáy vực. Nàng vội vàng hô to: “Mới đợi nửa năm mà thôi, huynh sẽ không định buông tay đó chứ! Nếu Đề Đề trở về, huynh muốn nàng gả cho ai? Hạ Phong Đằng sao?”

Thân thể Đỗ Hành trở nên vững vàng trở lại. Hắn quay đầu cười nhẹ: “Ta sẽ không nhảy xuống...”

Lời vẫn chưa nói xong lại đã bắt gặp hình ảnh Đỗ Nhã khiếp sợ nhìn khoảng không phía trên đầu hắn. Hắn nghe thấy loáng thoáng giọng nói quen thuộc từ đỉnh đầu truyền xuống:

“Mau mau tránh ra, sao ta lại không kéo ra được thế này!!”

Hắn theo trực giác ngẩng đầu, chỉ kịp thấy một bóng đen khổng lồ đổ ụp xuống mặt hắn. Không đợi đến lúc Hồ Phách và Đỗ Nhã kịp phản ứng, hắn đã cùng cái bóng đen vừa nện vào người hắn kia rơi xuống vực.

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!”

Bóng đen vẫn còn đang la hét om xòm nhưng là người rơi xuống cùng- Đỗ Hành- lại là mừng như điên ôm lấy nàng. Là Đề Đề, đúng là nàng đã trở về thật rồi! Trên lưng vẫn là chiếc ba lô to sụ, khuôn mặt vẫn giống y như trong trí nhớ, chỉ khác là nó đang vụn vẹo gào thét, còn có, nước mắt bay tứ tung.

“Chàng đừng cứ nhìn ta mà cười như thế, chúng ta sắp ngã chết rồi! Chiếc dù này dùng để nhảy nhưng tại sao lại không kéo ra được thế này!!” Sao ông trời chẳng có chút công bằng gì cả, nàng mới trở về mà lại sắp biến thành mớ thịt vụn là sao? Tuy rằng có thể chết cùng Đỗ Hành thì đúng là một niềm hạnh phúc, nhưng kết cục thế này cũng quá bi thảm đi.

“Đại ca!”

“Grào!”

Một người một hổ trên núi cùng hướng thân ảnh hai người vừa rơi xuống vực mà kêu la. Đây chính là vách đá cao nhất núi Thiên Tính, cho dù là ai ngã xuống thì cũng đều thịt nát xương tan. Nhưng là, sự lo lắng của bọn họ cũng không tồn tại được lâu, chỉ thấy bóng người phía dưới đột nhiên rơi chậm lại, một vật màu đỏ gì đó bỗng xuất hiện giống như một đóa mầu đơn vĩ đại đang nở rộ giữa biển mây.

Những đám mây bay xung quanh họ, sương mù thì lượn lờ, bốn phía là khoảng không và bọn họ thì cứ nương theo gió mà bay. Khuôn mặt tuần tú vừa mỉm cười với Mạc Đề Đề, giờ đang chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng:

“Nàng kéo sai vị trí rồi”.

May mắn, hắn đã từng nghiên cứu về ‘nhảy dù’ trong sách. Cái người cho nàng chiếc dù này, nhất định là không nghĩ tới việc nàng có biết dùng nó hay không đây mà.

Bị dọa ngốc- Mạc Đề Đề- nhìn lên chiếc dù phía trên đầu, rồi lại nhìn xuống người đang ôm nàng và cùng nàng bay:

“Ta... đã trở lại?”

“Đúng vậy, nàng đã trở lại”. Đỗ Hành nhẹ nhàng hôn lên hàng mi của nàng. Nụ hôn mang theo sự run run, giống như vẫn chưa tin đây là sự thật: “Nàng đã trở lại, Đề Đề, nàng rốt cục đã trở lại rồi!”

Nếu không phải buông tay thì sẽ rơi xuống dưới kia chịu cảnh xương tan thịt nát, thì hắn nhất định sẽ tử tử mà hôn nàng, hôn từng tấc da thịt của nàng xuất hiện trước mắt hắn. Bởi vì, da thịt này chứng minh nàng không phải là những hình ảnh dựa vào nhật ký, và ảo tưởng của hắn mà thành, vẫn tồn tại trong đầu hắn bấy lâu. Nàng là chân thật tồn tại.

Nàng rốt cục cũng có phản ứng, mà phản ứng đầu tiên chính là khóc rống lên:

“Đỗ Hành, ta còn tưởng rằng không có tiền để quay lại, không thể ngờ được cái vật bằng ngọc mà quản gia ném cho ta cũng trở về cùng ta, ta đã dùng nó để trả phí dụng. nhưng là, ta càng lo lắng hơn là sẽ lại xảy ra nhảm nhọt mà đi qua xa mốc thời gian ấy. Ta rất sợ, sợ rằng chàng đã không còn ở đó nữa, hoặc là đã cưới người khác...”

Lời của nàng bị một đôi môi mềm mại mà run run ngăn lại. Đỗ Hành điên cuồng hôn nàng theo cách mà trước giờ chưa từng có. Nàng sợ, hắn làm sao có thể không biết.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đến giờ, cũng đã mười lăm năm. Vén vén mười lăm tuổi trôi đi. Hắn không muốn lúc Mạc Đề Đề xuất hiện trở lại trước mặt hắn thì hắn đã trở nên già cả, hoặc không còn là Đỗ Hành mà nàng thích nữa. Cảm tạ ông trời, nàng đã trở lại rồi. Lúc này đây, hắn sẽ không lại gò bó, ép buộc nàng

nữa, nàng muốn làm cái gì hần cũng sẽ giúp đỡ hết, cho dù là muốn mở một cái ngư lang điểm * thì cũng không sao cả. Chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, chỉ cần có thể canh giữ bên người nàng, mọi thứ đều chẳng còn quan trọng nữa. (* MM: thanh lâu là nơi kỹ nữ ở, còn ngư lang điểm là nơi kỹ...nam ở=))))

Mạc Đề Đề gắt gao ôm hần. Vào khoảnh khắc bắt đầu xuyên qua thời không, nàng đã suy nghĩ rất nhiều về việc nên làm chuyện gì trước tiên khi gặp được Đỗ Hành. Nghĩ nhìn hần tỉ mỉ từ đầu đến chân, nghe hần thổi sáo, cũng nghĩ đến việc kéo hần đi đến chân trời góc bể, đến nơi mà không một ai có thể tìm thấy bọn họ, cũng không làm cho bất kỳ kẻ nào biết được nàng là đến từ tương lai. Nhưng là, trong chớp mắt ấy, chuyện nàng muốn làm nhất là áp đảo hần, đem cơm nấu chín, hướng mọi người bao gồm cả ông trời tuyên bố quan hệ của nàng và Đỗ Hành.

Hần rốt cục cũng kết thúc nụ hôn của mình, sau đó xấu hổ mở miệng: “Đề Đề?”

“Ừ”. Đôi tay Mạc Đề Đề vẫn đang rất bận rộn.

“Ta biết nàng rất muốn nhưng là, chúng ta bây giờ vẫn đang ở trên không trung...”

Tay nàng vẫn không chút do dự cởi áo khoác của hần ra. Đáng thương, hần không có cách nào từ chối: “Đề Đề, có người sẽ nhìn thấy!”

“Mặc kệ!”

Lần đầu tiên của bọn họ sẽ không phải xảy ra ở trên không trung chứ! Chiếc dù hơi lay động một chút, tiếp tục theo gió mà bay, mà bay theo cùng với nó, còn có áo choàng ngoài của Đỗ Hành =))))

“Khụ khụ, thế này không tốt...”

“Ta cảm thấy tốt là được rồi!”

Chiếc dù cứ chùng chình mãi rồi cuối cùng cũng chạm vào rừng cây phía dưới, những nhánh cây xung quanh khiến nó mắc lại rồi sau đó, nó giống như một cái lều trại vĩ đại, bao bọc, che kín hết thân mình của thân mình của bọn họ. Tiếp theo, trong lều trại truyền ra một chuỗi tiếng động làm người khác phải mặt đỏ tía tai.

“Đỗ Hành, ta không thoát ra được, chết mất thôi!” Nàng vốn là tưởng áp đảo được Đỗ Hành, kết quả lại bị dây thừng cuốn lấy, không còn khả năng nhúc nhích.

“Để ta giúp nàng”.

“Nhanh chút, mau lên đi!”

“...đừng nóng vội. Nàng đừng nhúc nhích nữa, càng vùng vẫy thì dây thừng sẽ càng quấn chặt”. Cứ tiếp tục thế này, hần cũng sẽ bị cuốn lấy.

“Nhưng là ta cảm thấy rất không thoải mái a~, chàng nhanh chút đi!”

“Rồi, nhưng là mấy thứ này lại đang quấn lấy ta...” Xong đời, hần người rốt cục đã bị bó chặt vào một chỗ, không thoát ra được.

Đỗ Nhã mặt đỏ tía tai nhìn cái ‘lều trại’ vĩ đại mà đẹp tuyệt vời kia. Nàng cứ thế vội vã lao xuống chân núi, chờ bọn họ chậm rì rì rơi xuống, kết quả lại là thế này sao?

“Quên đi. Hồ Phách, chúng ta vẫn là không nên quấy rầy bọn họ”. Theo tình hình này thì hiện tại chính là thời điểm riêng tư, không nên nhìn lên rồi.

Một người một hồ- hai mặt nhìn nhau- lại lặng lẽ rời khỏi đó. Còn hai người ở trong ‘lều trại’ thì sao? Đã bị những sợi dây thừng của chiếc dù quấn chặt thành một khối lớn, hơn nữa còn hoàn toàn không biết ít nhất là cho đến sáng ngày mai, sẽ không có ai đến cứu họ ra.

Đúng là đôi uyên ương đáng thương có số mệnh khổ sở!

Chỉ là, kẻ may mắn- Mạc Đề Đề- lần này cũng nên chịu chút đau khổ. Dù sao, người nàng gặp được cũng là người đàn ông tốt có một không hai, mà ở thế kỷ hai mươi mốt vẫn còn biết bao người con gái chỉ có thể nhìn tiểu thuyết mà chảy nước miếng!

Đúng là trời phạt, trời phạt đó!

(MM: tác giả điều thế, ghen ghét muốn chìm hàng chị của ta thì cứ nói ra, sao lại mượn danh những kẻ vô tội như ta thế này==)

Phiên ngoại

Ban đêm núi Thiên Tĩnh một mảnh yên tĩnh, tiếng sáo du dương theo trên vòng bằng da thú trên cây truyền ra, theo suối nước quanh quần ở vùng núi, Mạc Đề Đề lười biếng nằm ở trong lòng Đỗ Hành.

Cổ đại trời sao là như thế thật gần, phảng phất duỗi tay ra là có thể đem ánh sáng trên bầu trời nắm ở trong tay.

“Đỗ Hành”

Tiếng sáo vẫn vang lên du dương, chính là người phía sau hơi hơi giật mình tỏ vẻ đáp lại.

Nàng nhắm mắt lại hàm hồ hỏi: “Nếu ta mất, tỷ như ta vĩnh viễn không trở lại hay là ta chết, chàng sẽ làm như thế nào?”

Tiếng sáo ngừng lại, thanh âm thanh thanh lãnh lãnh so với tiếng sáo còn dễ nghe hơn.

“Nàng không trở lại ta sẽ chờ đến khi nào nàng trở về, nàng cũng sẽ không chết, bởi vì ta sẽ cứu nàng.”

“Ta là nói ngộ nhớ?” Nàng nhàm chán ngẩng đầu nhìn hắn. Đúng vậy, nàng chính là nhàm chán hỏi chơi.

Đỗ Hành lại nghiêng đầu bắt đầu nghiêm túc cẩn thận suy xét, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng “Như vậy ta liền viết một khối tấm bia đá, viết lên trên đó trước khi nàng còn chưa có trở lại cổ đại, nhất định phải nhắc nhở ta ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng liền lưu nàng lại, phải nắm chắc thời gian nàng còn tại đây.”

Mạc Đề Đề hơi giật mình nhìn hắn, giờ khắc này chỉ sợ không còn có cái gì có thể khiến nàng hoài nghi cảm tình của hắn đối với mình.

“Như vậy còn nàng thì sao?” Đỗ Hành đem đầu nàng áp vào trong lồng ngực của mình “Nếu ta chết, nàng sẽ làm như thế nào?”

Nàng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười “Ta đây cũng viết một khối tấm bia đá, viết lên đó tương lai ta nhất định phải nỗ lực kiếm rất nhiều tiền, sau đó mua một công ty xuyên qua thời không, chờ chàng đã chết ta trở về để gặp chàng, như vậy không ngừng quay tròn đến khi ta chết, bất quá đến lúc đó chàng không thể ghét bỏ ta đã già.”

Ôm chặt lấy nàng, hắn cúi đầu nở nụ cười.

“Xem ra ta nhất định phải thật sự bảo hộ tính mạng của mình, bằng không chúng ta nhất định liền như vậy xong rồi.”

“Chán ghét, ta không phải nói ta sẽ trở về tìm chàng sao?” nam nhân thật không lãng mạn!

“Kia cũng muốn nàng có tiền để mua hẳn một công ty xuyên qua thời không, nhưng nàng khả năng kiếm được nhiều tiền như vậy sao?” Thật hoài nghi nga.

“Chán ghét, chàng lại xem thường ta!” Cảm động một chút sẽ chết a!

“Không phải, mà là ta luôn luôn đều hiểu rõ nàng”

“Chán ghét! Chán ghét!”

Nguyên bản chiếc vòng hơi hơi lắc lư theo tiếng kêu la không cam lòng của nữ tử, cùng tiếng cười vang của nam tử mà trở lên vụn vụn, sau đó càng tăng thêm độ vụn vụn, rốt cục sau một tiếng hét thảm, nữ tử ngã văng ra ngoài, bất quá giây tiếp theo lại văng vàng mò đi lên, sau đó cười đùa... Như trước.

Dưới tàng cây, hồ phách đánh một cái đại ngập lớn, chậm rãi đứng dậy đi vào trong núi rừng.

Nhảy vực sẽ tìm được chân ái sao? Kia nó có phải hay không cũng muốn thử nghiệm đi nhảy vực, nhìn xem có thể hay không tìm được một con cạp cái?

Bất quá cạp cái nếu giống Mạc Đề Đề như vậy ... toàn thân con hổ to lớn vĩ đại đánh một cái lạnh run.

Tính tính, ngủ ngủ, cái gì đều đừng nghĩ .

Quán của thầy tướng số bói toán tài tình nằm ở bên trong núi, nam nữ thành kính đến từ phương xa hỏi nhân duyên, khẩn thiết nhìn thầy tướng số, nhưng thấy hắc bí hiểm cười.

“Muốn nhân duyên, hãy đi nhảy vực đi!”

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-gia-no>